

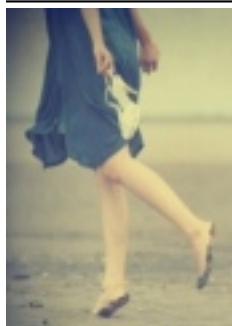
Nếu Như...

Contents

Nếu Như...	2
1. Chương 1-1: Mở Đầu	2
2. Chương 1-2: Bốn... Bận	7
3. Chương 2: Chuyển Công Tác	14
4. Chương 3: Ra Mắt Trụ Sở	16
5. Chương 4: Những Hành Động Mờ Ám	18
6. Chương 5: Một Thân Phận, Hai Công Việc	25
7. Chương 6: Xem Mặt Làn Thứ... 5	27
8. Chương 7: Cuộc Hẹn Bất Ngờ	29
9. Chương 8: Không Thử Từ Chối	31
10. Chương 9: Bạn Thân Của Sếp	33
11. Chương 10: Bán Đứng	35
12. Chương 11: Gần Bên Em	35
13. Chương 12: Thủ Phạm Làghét Tên Đáng	37
14. Chương 13: Hiện Tại Và Quá Khứ...	44
15. Chương 14: Em Sẽ Không Làm Thế	45
16. Chương 15: Người Tình Cũ	47
17. Chương 16: Ấm Ấp	49
18. Chương 17: Buông Tay Anh Ra	51
19. Chương 18: Mất Thăng Bằng	53
20. Chương 19: Em Phải Làm Sao	55
21. Chương 20: San Sẻ Nỗi Đau	56
22. Chương 21: Em Sẽ Sống Thật Với Chính Mình...	59
23. Chương 22: Hãy Để Anh Bảo Vệ Em	61
24. Chương 23: Mất Kiểm Soát	63
25. Chương 24: Nhìn Lại Chính Mình	70
26. Chương 25: Vị Khách Không Ngờ	72
27. Chương 26: Tiếng Nói Của Quá Khứ...	74
28. Chương 27: Anh Nhớ Em Nhất Khi Em Không Còn Ở Bên Anh Nữa	76
29. Chương 28: Dandelion Lady	78
30. Chương 29: Anh Về Rồi Đây...	85
31. Chương 30: Nhìn Về Phía Chân Trời	87
32. Chương 31: Rồi Xa Anh... Là Con Đường Duy Nhất	89
33. Chương 32: Em Muốn Được Cùng Anh Ngắm Bình Minh... Vào Một Ngày Nào Đó...	91
34. Chương 33: Ích Kỷ	97
35. Chương 34: Quyết Định Bất Ngờ	99
36. Chương 35:	99
37. Chương 36: Bốn Năm Là Chưa Đủ?	100
38. Chương 37: Đối Đầu	102
39. Chương 38: Anh Có Thể Giúp Em Không?	104
40. Chương 39: Mất Tích	106

41. Chương 40: Sự Thật Và Nỗi Đau	111
42. Chương 41: Những Con Người Đó	113
43. Chương 42: When You're Gone...	123
44. Chương 43: Tình Yêu Cao Thượng	125
45. Chương 44: Ánh Nắng Cuối Chiều...	130
46. Chương 45: Ngoại Truyện	132

Nếu Như...

Giới thiệu

- Rất cuộc... tình yêu đối với em là gì? Tôi muốn hiểu nhưng thực sự không thể hiểu nổi. - ...- Là trò

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu>

1. Chương 1-1: Mở Đầu

Một buổi chiều mùa thu mát mẻ, có nắng và có gió. Vũ Hân phóng xe chạy nhanh trên con đường Chùa Bộc đông đúc, cẩn thận lạng lách, luồn vào các kẽ nhỏ giữa các xe khác để tiến lên phía trước. Vũ Hân cho xe xuống hầm của trung tâm thương mại Parkson rồi chạy như bay lên trên tầng 2, khu thời trang cao cấp. Dừng lại ở cửa hàng của Marc by Marc Jacobs, Vũ Hân nhìn và trong và đôi mắt dừng ở một điểm. Cô cười toe toét rồi bước vào.

- Chào nhóc!

Một cô nhân viên bán hàng bước tới cạnh Vũ Hân và mỉm cười thân thiện.

- Hi chị!

- Ừ, quyết định rồi à?

- Dạ, chắc chắn mức nó trong vòng vài giây nữa.

Vũ Hân mắt sáng quắc nhìn về phía chiếc váy trắng in hoa chìm của

Marc by Marc Jacobs

trị giá 398 USD (khoảng 8,2 triệu đồng). Chiếc váy bằng vải cotton nhẹ, rất đẹp và nữ tính. Khi Vũ Hân xem một bộ phim của Hàn Quốc, cô đã rất ấn tượng bởi nét đẹp dịu dàng, giản dị của chiếc váy ấy. Trong đầu cô lúc đó là ý nghĩ phải mua chiếc váy ấy bằng được. Và sự kiên trì tìm kiếm của cô cũng có kết quả. Chiếc váy nằm im trong gian hàng của

Marc by Marc Jacobs tại trung tâm mua sắm Parkson. Có điều khi nhìn vào giá của chiếc váy thì miệng cô há to tới mức xém chút nữa là hàm dưới rớt xuống đất.

Tìm được váy là một chuyện, còn mua nó lại là chuyện khác. Dù Vũ Hân đang đi làm thì việc tích gộp được gần chục triệu để mua một chiếc váy quả thực là rất khó. Tiết kiệm dần dần thì tới lúc đủ tiền, chiếc váy cũng sẽ không cánh mà bay vào túi người khác. Vậy nên trong một tháng, cô nàng ấy đã làm mọi việc để kiếm tiền dù mệt mỏi cũng không kêu than nửa câu. Thế nên bây giờ cô mới hãnh diện đứng trước chiếc váy này.

Vũ Hân đưa tay với lấy chiếc váy thì bỗng dưng, chiếc váy ấy bay lên khỏi tầm mắt của cô. Vũ Hân há hốc miệng và quay lại đằng sau theo hướng chiếc váy bay.

- Tôi lấy chiếc váy này.

Một người đàn ông cao ráo, lịch lãm lên tiếng. Anh ta chìa chiếc váy ra trước mặt cô nhân viên bán hàng rồi phán một câu xanh rờn. Cô nhân viên bán hàng thì lại e dè nhìn Vũ Hân, chỉ thấy con nhỏ đang chờ người ra nhìn chằm chằm vào chiếc váy. Có lẽ nó đang hận chính mình vì sao lại còn phải đợi vài giây nữa mới mua mà không phải là mua ngay lập tức.

- Cái đó...

- Tôi mua trước rồi.- Vũ Hân đưa tay tính với lấy chiếc váy nhưng một lần nữa nó trượt khỏi tay cô.

- Cô không nghe thấy sao? Tôi vừa mua rồi đó.- Anh ta nhìn Vũ Hân bằng nửa con mắt rồi lại nhìn cô bán hàng.- Tính tiền cho tôi.

- Yah.- Vũ Hân cao giọng.- Sao anh lại có thể hống hách như thế được hả? Chiếc váy đó là của tôi, của tôi nghe rõ chưa hả?

Đúng, Vũ Hân đã đau khổ trong một tháng ròng chỉ để có được chiếc váy này. Mỗi lúc mệt mỏi hình ảnh mình mặc chiếc váy trắng cứ hiện lên trong tâm trí thì cô lại cười, lại có động lực để làm việc. Bảo cô từ bỏ thứ mình đã kiên trì, cố gắng để có ư? Không bao giờ.

Anh chàng trước mặt cúi xuống nhìn đôi mắt đang mở to đầy tức giận của Vũ Hân sau đó anh ta đảo mắt lướt quanh người cô rồi nhếch mép cười.

- Cô nghĩ cô hợp với chiếc váy này à?

- ...

- Cô nên xem lại mình đi.

- Câm ngay.- Vũ Hân gần giọng.- Câm ngay trước khi tôi cho anh một trận.

Người đó cười ra đằng mũi rồi quay qua nói với cô nhân viên cửa hàng.

- Sao, các cô không định tính tiền à?

- Cái đó...- Cô nhân viên bán hàng nhìn Vũ Hân rồi nói.- Cô ấy đã mua trước rồi thưa anh...

- Theo tôi thấy thì cô ta chưa trả tiền, cũng chưa chạm vào chiếc váy này thì sao cô lại nói cô ta mua rồi chứ?

- Tôi...- Cô nhân viên ấp úng.

- Thôi được, cứ cho là cô ta mua đi.

Anh ta nói rồi rút ví ta và đưa ra trước mặt Vũ Hân một sấp tiền toàn tờ 500k, sau đó cao ngạo nhét ví trở vô túi.

- Cầm lấy, tiền thừa không phải trả lại đâu.

Khóe miệng anh ta chưa kịp nhướn lên thì đã bị ánh mắt sắc nhọn như dao của Vũ Hân nhìn phải. Cô từ từ cầm lấy tập tiền rồi thẳng tay đập nó vào mặt người đàn ông đó, khiến anh ta ngã ngàng tới mức suýt làm rơi chiếc váy đang cầm.

- Đừng nghĩ mình giàu mà lấy làm tự hào. Bỉ nhân.

Vũ Hân buông lời rồi đi ra khỏi cửa hàng bỏ mặc đằng sau là đôi mắt mở to kinh ngạc của cô nhân viên bán hàng, sự ngã ngàng tới sững người của người đàn ông cao ngạo. Tự dưng Vũ Hân thấy mình thật oai khi làm vậy. Có lẽ là do người đó đã nói những lời quá đáng, chạm tới lòng tự trọng của cô nên cô mới nổi khùng như vậy. Chứ bình thường Vũ Hân luôn nghĩ một điều nhin là chín điều lành.

- Hức hức... số mình thật xui xẻo.

Vũ Hân nhăn nhó bước từng bước chậm chạp trong khu thương mại lớn. Lúc bước vào cô vui vẻ, hớn hở bao nhiêu thì lúc đi ra lại lủi thủi, cô đơn bấy nhiêu. Đang nghĩ vắn vợ thì cô bị kéo lại một cách thô bạo.

- Xin lỗi...

Một khuôn mặt điển trai hiện ra rõ mồn một trước mặt Vũ Hân. Cô tự thấy hôm nay mình “khá may mắn” vì gặp được nhiều trai đẹp như thế. Có điều lại là những người có hành động lỗ bịch, kiêu ngạo và đáng ghét. Vũ Hân nheo mắt lại, cô nhìn vào cánh tay đang giữ chặt cổ tay mình một cách khó chịu.

- A... tôi xin lỗi.- Anh chàng buông tay rồi tiếp tục nói.- Tôi có thể nhờ cô một chút được không?

- Chuyện gì?- Vũ Hân lạnh lùng xoa xoa cổ tay.

- Tôi đang định mua một vài bộ đồ cho em gái mình vì hôm nay là sinh nhật nó.

- Thì sao?

- Cô có dáng người rất giống với em gái tôi nên...

- Anh muốn tôi mặc thử đồ dùm anh à?- Vũ Hân cất ngang.- Cái này không cần đâu, anh chỉ cần nói với nhân viên bán hàng chiều cao, cân nặng của em gái anh là họ sẽ đưa cho anh bộ đồ có size chính xác. Không cần phải nhờ tới tôi đâu. Chào anh.

Vũ Hân nói một mạch rồi cúi người quay đi nhưng cô lại bị giữ lại. Vẫn là bàn tay to lớn đó, bàn tay ấm áp nhưng không thể khô ráp. Vũ Hân cảm nhận rõ ràng được hơi ấm từ người đó.

- Ý tôi là tôi muốn nhờ cô chọn đồ dùm.- Anh ta giải thích.

- Tôi và em gái anh chưa chắc có cùng tính cách và gu thẩm mỹ nên tôi nghĩ việc đó là không nên.

- Em gái tôi hay mặc giống cô.- Anh chàng nói, nhìn vào bộ đồ Vũ Hân đang mặc.

- Bình thường tôi cũng không hay mặc vậy đâu.- Vũ Hân nói vì cô nghĩ có thể tính cách của cô gái đó không giống mình.

- Em gái tôi cũng vậy. Lúc dịu dàng, lúc nhí nhảnh dễ thương, lúc cá tính, lúc thì quyến rũ. Nói chung rất biết cách làm mới mình.

Vũ Hân nghiêng đầu, đôi chân mày hơi nhíu lại.

- Đa tính cách giống mình à?

Giọng nói của Vũ Hân dù rất nhỏ nhưng những lời ấy vẫn lọt vào tai người đối diện. Anh ta hơi mỉm cười nhưng lại không tỏ ra là đã nghe thấy.

- Vậy anh muốn mua những gì?

Thấy Vũ Hân đã đồng ý, anh chàng đó liền cười tươi rồi đi cùng với cô tới những gian hàng quần áo. Anh ta nói rằng không biết em gái mình có đặc biệt thiên về tính cách nào không nên đã nhờ Vũ Hân mua quần áo hợp với cả 4 tính cách trên. Vũ Hân chỉ nhún vai rồi đi chọn đồ. Vì người đó không hạn định số tiền bỏ ra, và bảo Vũ Hân cứ chọn những gì mà cô thấy hợp lý nên Vũ Hân cũng vui vẻ xem đồ.

Vũ Hân chọn một chiếc váy hoa nhí nữ tính, trông rất đơn giản nhưng lại đẹp của Ivy Moda. Cô lướt qua gian hàng của Mango và cũng chọn được đồ theo ý muốn. Một chiếc áo phông trắng in hình đơn giản free size rộng rãi, thoải mái đi kèm với một chiếc quần bò cạp cao

trông khá nhí nhảnh. Để tôn lên vẻ quyến rũ cùng với những đường cong cơ thể, Vũ Hân đã lựa chiếc

váy giúp cô gái ấy tạo được phong cách riêng, ấn tượng và khác biệt với chất liệu vải bóng, đường cúp độc đáo của NafNaf Paris.

Anh chàng lạ mặt kia không hề lên tiếng than phiền, nhiệm vụ của anh là đứng ở quầy là chờ để quét thẻ rồi sau đó là xách những túi đồ rời khỏi cửa hàng. Cuối cùng anh nhanh chân đuổi theo Vũ Hân vào cửa hàng của H&M và đang thấy cô đứng ở quầy đợi mình.

- Chọn được rồi sao?

- Áo sơ mi trắng cộc tay, với quần bò kaki nâu kết hợp với thắt lưng dây nhỏ.

Vũ Hân nói, ẩn về phía anh chàng chiếc túi. Anh ta nhìn Vũ Hân một cái rồi nói:

- Cô có thể chọn cho mình một bộ, tôi tặng cô.

- Vậy sao?- Vũ Hân nhướn mày, quay qua nhìn cô nhân viên bán hàng đang ngăn cả người.- Tính luôn dùm em với.

Cô bán hàng lùi từ đằng sau ra một chiếc túi y chang như chiếc túi mà anh chàng kia đang cầm. Anh ta hơi bất ngờ vì hành động đó. Vũ Hân đã biết chắc anh ta sẽ ngỏ lời mua cho cô thứ gì đó và cô đã chọn sẵn chờ anh thanh toán. Đó là một

chiếc váy với họa tiết mới lạ cùng một chiếc thắt lưng cá tính “đậm” chất Bohemian, phá tan mọi cảm giác đơn điệu, nhàm chán.

- Cảm ơn anh!- Vũ Hân nhận lấy chiếc túi.- Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước nhé!

Cô khẽ cười rồi đi khỏi cửa hàng. Lúc ấy anh chàng kia mới cúi xuống hỏi nhỏ nhân viên bán hàng.

- Cô ấy đã chọn gì vậy?

Cô nhân viên lại hóa đá lần nữa nhưng rồi cũng trả lời câu hỏi của khách.

- Cái đó... chúng tôi không thể tiết lộ với anh được. Cô ấy đã nói là nên giữ bí mật khi anh hỏi.

Anh chàng ấy lại một lần nữa sốc trước những gì cô nhân viên nói. Vũ Hân đã đoán được trước hành động của anh tới 2 lần. Anh bật cười rồi cũng rời khỏi cửa hàng, trên tay là những chiếc túi quần áo mà ban nãy Vũ Hân đã chọn.

2. Chương 1-2: Bốn... Bận

Đúng 3h chiều, Vũ Hân bước vào quán café Sumvilla nổi tiếng. Thay vì chọn cho mình một góc trên khoảng sân thượng đầy nắng và gió, Vũ Hân đã ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ cạnh ô cửa kính có tầm view hướng ra ngoài khá đẹp. Không để Vũ Hân đợi lâu, phục vụ của quán đã bước tới và mỉm cười chào cô.

- Xin chào!- Một chàng thanh niên trẻ tuổi lên tiếng, anh ta đặt trước mặt Vũ Hân một cuốn menu.

- Xin chào!- Vũ Hân gật đầu rồi cầm lấy cuốn menu lật qua lật lại.

- Ở đây, chúng tôi nổi tiếng với những ly café đậm đà và giữ lại hương vị trong tâm trí người thưởng thức...- Anh phục vụ nói khi thấy Vũ Hân đang lật qua trang ghi các đồ uống từ café.

- Ừm...- Vũ Hân ậm ừ.- Tôi không thích café cho lắm. Cho tôi

1 một ly nước ép táo!

- Phiền cô vui lòng đợi cho một chút.

Anh phục vụ mỉm cười lần nữa và dường như là chưa muốn quay đi, ánh mắt như muốn hỏi Vũ Hân rằng cô muốn dùng gì nữa không nhưng Vũ Hân lại lờ ánh mắt đó đi và chống tay ngồi nhìn cảnh vật bên ngoài.

- Cũng có con mắt chọn địa điểm đấy.- Vũ Hân lẩm bẫm một mình.

Hồ Tây là thế, một nét lãng mạn của thủ đô, một chốn thiên đường của tình yêu đôi lứa. Hòa quyện vào không gian thơ mộng ấy, Sumvilla đẹp và huyền bí đến mê lòng người.

Qua khuôn cửa kính, trong suốt của nhà hàng, Vũ Hân thỏa sức ngắm nhìn chiếc gương lớn của thủ đô thay đổi sắc màu vào buổi chiều. Trước đây Vũ Hân không bao giờ tới những nơi đắt đỏ và sang trọng như thế này. Cô thường loanh quanh uống trà tranh với bạn bè trên những con phố quen thuộc hơn. Nhưng tới khi đi làm ở một công ty truyền thông khá lớn, cô mới có dịp đi đây đi đó, ghé vào những nhà hàng và quán cà phê sang trọng mà trước kia không bao giờ dám đặt chân tới. Hơn nữa, Vũ Hân là người khá đơn giản, cô không ưa sự hào nhoáng và xa hoa nên trừ công việc ra, cô cũng không bao giờ tới những nơi như thế này.

Cô còn nhớ như in lời của sếp mình khi anh đưa cô tới đây gặp đối tác. Nhìn cái dáng vẻ cứ ngơ ngác nhìn quanh là sếp đủ biết cô chưa tới Sumvilla bao giờ. Anh bật cười rồi nói: “- Em nên tới đây nhiều hơn. Nổi bật nhất ở Sum Villa là không gian Sum Dinning & Lounge. Một ly cà phê ngon, một khung cảnh êm đềm, một chỗ ngồi êm ái để thoải mái buông mình sau những giờ làm việc căng thẳng và cuối cùng là cảm giác bình yên. Điều đơn giản đó đôi khi trong một phút giây nào đó của cuộc sống, chúng ta thấy rất cần thiết. Có hẳn một không gian xanh là khu vườn nhỏ xinh ở phía ngoài, nhờ vậy mà mọi người đến đây sẽ có được một cái “view” đủ rộng để ngắm nhìn cây xanh và mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Cảm giác tựa lưng vào một chiếc ghế sofa thật êm, thả hồn theo những điệu nhạc, nhâm nhi thức uống mình ưa thích thì còn gì thú vị hơn.”

Những giàn hoa rũ bóng phía ngoài khung cửa kính, nhìn ra bầu trời thoáng đáng tạo cho gian cà phê của Sumvilla nét đẹp riêng. Vũ Hân ngồi lọt mình trong chiếc ghế sofa màu đỏ đậm, mãi mê ngắm nhìn sắc xanh tươi mát của khung cảnh bên ngoài. Cô thích thú nhìn vườn cà phê của Sum với những chiếc ô che nắng độc đáo và mát mẻ.

- Nước ép táo của cô đây.

Một lần nữa anh phục vụ xuất hiện một cách lặng lẽ và đặt trên bàn ly nước ép có màu vàng nhạt trong suốt. Vũ Hân mỉm cười rồi gật đầu cảm ơn. Cô lại tiếp tục chìm đắm vào không gian đẹp đẽ của nhà hàng hồi tưởng.

- Capuchino ở đây rất ngon! Nước táo cũng ngon nữa...

Một giọng nói the thé vang lên, ngữ điệu có chút nhẹ nhàng nhưng không hề có cảm giác đó là tiếng nói của con gái. Vũ Hân quay đầu nhìn người đang đứng trước mặt mình. Ô không phải là có một người mà có tận hai người lận. Đôi mắt người đối diện khẽ sáng lên khi Vũ Hân mở tròn đôi mắt để thương nhìn đáp trả, người kia thì lúng túng khẽ đánh mắt nhìn đi chỗ khác. Vũ Hân quả thực không nở được một nụ cười, dù chỉ là một cái nhếch mép.

“Bà Diệp Ngọc giới thiệu... cái... giống gì cho mình thế này???”

Chưa để Vũ Hân phản ứng thêm, hai “cái giống” trước mặt cô đã tự tiện bưng ly capuchino và ngồi xuống phía đối diện. Cái người lên tiếng ban nãy có mái tóc vàng vàng, đôi mắt có chút uấn ướn, chiếc mũi cao, làn da trắng cộng thêm đôi môi đỏ mà Vũ Hân chắc chắn là người đó tô son. Không hiểu sao cô lại có cảm giác rung mình nhưng vẫn lịch sự, miễn cưỡng nở nụ cười gượng gạo.

- À... anh là...

Vâng, anh đấy. Hấn là đàn ông mà cô cứ nghĩ hấn là đàn bà. Nhưng nói hấn là đàn ông thì quả là sỉ nhục đàn ông trên đời này quá. Mà nếu gọi hấn là chị thì chỉ sợ hấn xững cồ mà lao vào cắn xé cô mất. Nhưng phải công nhận cuộc đời này rất bất công. Tại sao đối với một tên đồng bóng, xăng pha dầu như hấn lại sở hữu những nét đẹp đáng chết thế kia cơ chứ. Nếu hấn là con gái, thì không chỉ con trai, mà ngay cả người cùng giới là Vũ Hân cũng tiến tới làm quen mất.

- Anh á?- Hấn trợn mắt nhìn cô.- Bên này mới là anh nè!

Anh ta phẩy tay. Bàn tay trắng trẻo lướt qua lướt lại như lá rung trước gió. Vũ Hân ghé người quay sang nhìn người bên cạnh anh ta. Chàng trai này thì hoàn toàn khác với bạn mình. Chính xác thì giới tính đã được xác định rõ. Trông anh ta khỏe khoắn với làn da ngăm và khá nam tính.

- Về chỗ của cậu đi.- Anh chàng da ngăm liếc nhìn bạn mình.

- Ày, Tuấn cứ nói chuyện thoải mái đi. Mình sẽ ngồi im, không nói gì là được mà.

Càng nghe, Vũ Hân càng muốn ới. Cô phải giữ bình tĩnh lắm mới ngồi yên được. Vì dù sao trước mặt cô lúc này là chàng trai mà cô nàng Diệp Ngọc đã giới thiệu. Diệp Ngọc khẳng định đó là một anh chàng đẹp trai, cao to và cực kì dễ gần. Quả thực thì anh chàng này rất trẻ, những nét trên khuôn mặt rất hài hòa, nói chung là rất được. Nhưng Diệp Ngọc không nói anh ta đi với bạn. Mà đã thế lại là một tên pê để chính hiệu. Dù đàn ông mấy mà đi với cái của này thì... chắc chắn cũng có vấn đề.

- À, bạn đừng để ý tới cậu ta.- Anh chàng tên Tuấn lên tiếng áp úng.

- Không sao, em không nghĩ anh dẫn bạn theo.

Anh ta nhìn Vũ Hân, nhận được nụ cười tươi và ánh mắt cong cong của cô thì lại đỏ mặt. Hai tay ôm chặt chiếc cốc như đang bối rối.

- Bạn... à em... có người yêu chưa?- Tuấn nói, bên cạnh cậu bạn của anh ta đang ôm miệng cười khúc khích.

- Dạ?

Vũ Hân ngẩn người vì anh chàng vào thẳng vấn đề nhanh quá. Nhưng anh ta hỏi vậy là có ý gì? Nếu cô mà có người yêu rồi thì cô tới cái nơi xa hoa này làm gì nữa. Cô thầm trách Diệp Ngọc không nói rõ với đối tượng. Lần giới thiệu này vớ vẩn quá, toàn gặp trục trặc.

- À chưa.- Vũ Hân lấy lại tinh thần rồi lắc đầu.

- Thật sao?- Tuấn vui sướng.- À, còn một điều nữa anh muốn hỏi...

- Ừ anh hỏi đi.

- Em học trường nào vậy?- Tuấn cười.- Anh là sinh viên năm thứ 4, Đại Học Ngoại Thương khoa Kinh tế quốc tế.

Boong...

Đầu Vũ Hân như bị giáng cho một cú đánh tê tái. Anh chàng này... kém tuổi cô ư?

Bình thường Vũ Hân nghe mọi người khen mình trẻ thì thấy rất vui và sướng. Hôm nay thì... ngược lại. Cô cúi đầu nhìn vào bộ đồ mình đang mặc xem nó có vấn đề gì không.

Hôm nay Vũ Hân diện style khá cá tính. Mái tóc nâu vàng được búi gọn lại ở trên cao. Cô mặc một chiếc áo phông trắng, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi kẻ ca rô. Diện một chiếc quần đùi rách và đi đôi giày sandal da bò khá ton sui ton. Hình như là quần áo cô mặc khá trẻ trung nhưng nó không tới mức biến cô thành... một cô sinh viên chứ.

“Ồ mà chắc gì người ta kém tuổi mình. Nhỡ chàng này kiên trì thi cử thì sao??” Vũ Hân tự nhủ rồi bản thân phần chấn lên chút ít. Cô ngồi thẳng dậy và nói.

- Anh... nói anh học năm thứ 4 Đại Học Ngoại Thương?- Chàng trai gật đầu.- Vậy năm nay anh bao nhiêu tuổi vậy?

- Tất nhiên là 22 tuổi rồi.- Chàng trai gật đầu cái rụp.

Uỳnh... câu nói vừa rồi chính là ngòi nổ châm vào sự hy vọng mong manh của Vũ Hân.

- Sao bà Diệp Ngọc có thể đối xử với mình như vậy được nhỉ?

Vũ Hân giận dữ, nghiến răng, nắm chặt tay lại. Những gì là hy vọng, mộng đẹp đều biến mất ngay trước mắt. Đôi mắt đang cong như vầng trăng bỗng được mở banh ra, trợn lên toàn lòng trắng khiến anh chàng Tuấn phát hoảng. Con đường đi tới hạnh phúc chẳng nhẽ lại chông gai tới mức ấy? Đang băn khoăn không biết nên đá đít tên nhóc này đi không thì “bà mối” đã xuất hiện.

- Hân, em tới sớm vậy?

Vũ Hân lờ mắt thấy Diệp Ngọc đang bước vào, cô liền phóng tia nhìn đáng sợ về phía bà chị xã hội đáng ghét. Diệp Ngọc khựng người lại để phòng xem con nhỏ trước mặt mình có vấn đề gì không mà sao trông...

ánh mắt ấy lại nhìn mình đắm đuối dữ vậy.

- Ê, ê.- Diệp Ngọc ấp úng.- Chị tới muộn có 10 phút thôi, gì mà mày ghê vậy hả?

- Chị nghĩ em thích chơi với phi công à?- Vũ Hân nghiêng răng kèn kẹt.

- Phi công?- Diệp Ngọc trố mắt nhìn.

- Nhìn em vậy mà nghĩ em thích cặp với giai trẻ hơn em 3 tuổi sao?- Vũ Hân giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Ngọc làm cô nàng hồn bay đi tận nơi nào. Tay Vũ Hân chỉ thẳng vào Tuấn, người đang há hốc mồm vì sốc.

- Em... hơn anh 3 tuổi ư?- Tuấn ngây ngốc hỏi.

- Chị... LÀ CHỊ NGHE RÕ CHƯA?- Vũ Hân quay sang nhấn mạnh từng chữ.

- Thằng nhóc này là ai?- Diệp Ngọc nhìn Tuấn với bộ mặt không hiểu.- Không phải bạn em à?

- Hở? Gì cơ??

Vũ Hân bắt đầu rơi vào trạng thái u mê. Cô hết quay sang nhìn Tuấn rồi lại nhìn Diệp Ngọc chăm chăm.

- Cái đó...- Vũ Hân cắn môi.- Chị không quen cậu ta sao?

- Sao chị quen được. Mà thằng nhóc này ở đâu chui ra thế?

Tên đồng bóng thấy Diệp Ngọc chỉ mình liền chu mỏ lên cãi.

- Này này, ai là thằng nhóc? Thằng nhóc này, thằng nhóc kia cái gì??- Hân nhìn Vũ Hân rồi tiếp tục chỉ trỏ.- Tại Tuấn đẹp trai nhà tôi thấy em này xinh quá nên muốn làm quen thôi. Tưởng mình ngon lắm hả?

Vũ Hân sốc toàn tập. Hai bàn tay cô nắm chặt thành quyền, đã vận đủ sức để cho cái tên trước mặt một chưởng biến mất ngay lập tức. Mắt cô nhìn hân trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống hân vậy. Cái tên ấy thấy bị nhìn kinh dị quá nhìn rụt cô lại, thu mỏ núp núp đằng sau lưng bạn.

- Đừng giận... mình... em...- Tuấn ấp úng.

- Giờ thì biến ngay cho tôi. Mang theo cả tên cả dờ, xăng pha mỡ này nữa. MAU...

Phải mất tới mấy phút, Diệp Ngọc mới có thể hiểu chuyện gì đang diễn ra. Liếc nhìn bộ quần áo mang tính trẻ trung của Vũ Hân là cô cười một cái và an tọa ở chiếc ghế phía đối diện. Vũ Hân hờ hững ngửa ra sau, mặt khẽ nhắm lại rồi nghĩ tới mấy cuộc hẹn hò, gặp mặt lần trước của mình mà suýt ới máu vì hận.

- Thôi, uống cốc nước cho hạ hỏa đi.- Diệp Ngọc nói, cổ kiềng chế không bật cười lớn.

- Cái số em nó sao ý, sao xem mặt mà toàn gặp sự cố thế không biết.

- Cô xem mặt mấy lần rồi?- Diệp Ngọc ngậm cái ống hút, hút nước ừng ực.

- Lần này là lần thứ 4 rồi.

Diệp Ngọc suýt sặc, cô mở mắt nhìn Vũ Hân thương cảm.

- 4 lần... thì cũng hơi nhiều đó.

Diệp Ngọc cũng tự hỏi sao đứa em này của mình đã 25 tuổi mà chưa có người yêu. Vũ Hân trong mắt mọi người là một cô gái năng động, xinh xắn, trẻ trung. Đúng, là xinh xắn và rất dễ thương vậy mà tới giờ vẫn chưa có giai nào nhìn tới. Cơ hồ, Vũ Hân cũng không phải người kén chọn, thế mà không lần nào chọn được cho mình một chàng trai ưng ý.

Những

cuộc hẹn xem mặt của Vũ Hân đều diễn ra đầy tính dở khóc dở cười. Vì Vũ Hân nói mình không quan trọng vấn đề ngoại hình, chỉ cần gia cảnh ổn, công ăn việc làm ổn định thì cô đồng ý gặp. Ai đời, một chị ở công ty giới thiệu cho cô một anh chàng thành đạt, nhà to cửa lớn. Vũ Hân hớn hờ lắm, cứ nghĩ số mình tốt câu được con cá lớn. Nhưng không hiểu sao bà chị kia lại giới thiệu cho cô một “anh chàng” hơn cô chục tuổi. Mà tuổi tác cũng không thành vấn đề, vấn đề ở đây là so với Vũ Hân, anh ta không khác gì... chú cô. Dáng người lùn lùn, mập mập, mặt mày... nhìn đã thấy tham ô (vì làm bên tài chính mà). Vừa đặt mông ngồi chưa nóng ghế, 5 phút sau Vũ Hân gọi cứu viện tới đón về ngay lập tức. Cũng may là cô chưa cho anh ta số di động, không thì có mà khủng bố.

Lần thứ 2 là do ba của Vũ Hân giới thiệu. Nói là giới thiệu cũng không hẳn vì người đó là con trai của ông bạn chơi với ba Vũ Hân. Mà bác ấy thì rất quý cô, từ bé đã trêu đùa muốn cô làm con dâu bác. Cứ gặp ba cô lúc nào là bác đều nói muốn Vũ Hân và con trai bác kết duyên. Thế là thấy Vũ Hân giờ đã 25 tuổi mà chưa có người yêu nên bác đã giục ba cô cho cô đi coi mặt con trai bác. Cuối cùng sau vài ngày đấu tranh tư tưởng, ba cô đã đồng ý.

Vũ Hân biết nhà bạn ba mình rất khá giả, nếu không nói là giàu. Ông kinh doanh bất động sản, nhà có mấy cái khách sạn trải từ Bắc vào tới Nam, còn là chủ của khu resort trong Nha Trang nữa. Nên về vấn đề tài chính và độ vững mạnh, cô không thể tìm ra được điểm nào không ưng cả. Hơn nữa anh chàng đó cũng không có gì là không được có điều... anh ta nói thẳng với Vũ Hân là rất ghét yêu nhau như thế này (tức là có sắp đặt, và theo ý ba mẹ). Hơn nữa giọng điệu và thái độ của anh ta rất ngạo mạn khiến Vũ Hân có

chút không hài lòng và thậm chí là khinh thường. Trong đầu anh ta có lẽ đang nghĩ Vũ Hân thấy nhà anh ta giàu có nên mới chấp nhận cuộc xem mặt này cũng nên. Vũ Hân không có ý kiến gì cả vì cô cũng không có cảm giác tiếc nuối gì. Cô chỉ mỉm cười rồi gật đầu đồng tình. Đây vốn dĩ là cuộc gặp miễn cưỡng vì ba cô nên cô mới đi mà thôi. Hơn nữa đối tượng đã không muốn thì cô cũng không việc gì mà phải níu kéo cả.

Lần thứ 3 cũng là lần mà Vũ Hân cảm thấy ức chế và bị tổn thương nhất. Đó là người quen của bạn, của bạn chị họ Vũ Hân. Nghe đồn sự nghiệp của anh chàng đó rất vững chắc. Hôm đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, chị họ cô lại đặt chỗ hẹn cho hai người ở... T bar. Vũ Hân cũng không thắc mắc gì nhiều chỉ có suy nghĩ lạ lùng là sao lại hẹn ở đó. Thế là cô tới nơi và ngồi ở quầy rượu đợi chàng trai tới. Cô chưa từng nhìn mặt anh chàng kia, nhưng anh ta thì đã biết cô vì chị họ cô có đưa ảnh cô cho anh ta. Vì thế Vũ Hân chỉ có thể đợi người đó tới tìm mình mà thôi.

Vũ Hân là người khá kiên nhẫn nhưng... là hẹn gặp mặt mà tới muộn thì thật là mất điểm. Đang bực tức vì đợi mãi không thấy đối tượng thì một người đàn ông đi tới và bắt chuyện với cô. Người đó tướng tá đạo mạo, cao lớn, phong độ nhưng... ánh mắt thì nhìn cô quá thô thiển làm cô hơi rợn người. Cười nói chẳng được bao lâu thì người đàn ông kia đã hiện nguyên hình và giở trò đồi bại ngay trong quán. Vũ Hân không nể nang đó là bạn hay là gì gì của chị họ mình mà tặng anh ta cả một ly rượu mạnh vào giữa mặt. Không những thế cô còn mạnh tay, thụi một đấm vào bụng anh ta làm anh ta nhăn mày khổ sở. Cô quay người đi thẳng ra khỏi quán mà không nói thêm một tiếng nào.

Kể từ lần đó, Vũ Hân khá thận trọng với những lần gặp mặt. Không ngờ sau gần 1 năm, cô quyết định sống mái một phen thì lại gặp tình cảnh này. Đúng là cái số.

- Người ta nói quá tam ba bận.- Vũ Hân ủ rũ.- Em tới 4 bận rồi đó.

- Thôi được rồi.- Diệp Ngọc gật gù rồi gác máy điện thoại. Cô vừa nhận điện từ ai đó.- Hân à, bạn chị bị tắc đường, đợi chút nhé!

Không nói không rằng Vũ Hân đứng dậy, khoác túi lên vai rồi nhìn Diệp Ngọc với ánh mắt kiên định và chắc chắn.

- Em về đây.

- Hề?- Diệp Ngọc giật mình vội vàng níu kéo tay Vũ Hân.- Thôi, đợi tí đi mà, bạn chị tới ngay đây mà.

- Thôi, em không xem mặt nữa đâu.- Vũ Hân nói.- Cứ để thuận theo tự nhiên thôi. Nếu không có ai ngó ngang tới thì... em sẽ ở vậy rồi nhận con nuôi.

Vũ Hân đi qua Diệp Ngọc đang thần người rồi đi thẳng ra cửa và không để cô nàng kia nói gì thêm.

3. Chương 2: Chuyển Công Tác

Vũ Hân ngược mắt lên nhìn người đang đứng tựa vào bàn làm việc, đôi mắt đang chăm chú nhìn và tập tài liệu trên tay thì

- Sao thế?- Người đó nhướn mày, khóe môi khẽ nhếch lên.- Mới sáng thứ hai đã ủ rũ rồi.

- Sếp!- Vũ Hân vẫn nhìn chân, giọng vang lên có chút thê thảm.- Hình như lời anh tiên đoán thành sự thật rồi.

- Xem mặt thất bại à?- Anh buông tập tài liệu rồi tiến lại tới chỗ Vũ Hân và ngồi xuống trước mặt cô.

- Haizzz...

Vũ Hân thở dài thượt, chẳng buồn ngẩng mặt lên sợ sếp sẽ cười thẳng vào mặt mình. Cô đã đi làm hơn một năm, cũng đã

Hữu Thiên là người cởi mở, vui tính và rất quan tâm tới Vũ Hân. Hai người vì công việc nên lúc nào cũng dính lấy nhau n

- Tập trung lại nào.- Anh vỗ vỗ tay.

- Hữu Thiên...- Vũ Hân dài giọng nhưng rồi cô nhớ giờ vẫn là giờ làm việc nên ngồi ngay ngắn lại.- Dạ, thưa sếp.

Hữu Thiên cười bẽ trên rồi bắt đầu thảo luận về công việc với Vũ Hân. Cả hai người đều là những người nghiêm túc trong

Nói tới công ty thời trang W thì quả là một quá trình dài. Công ty thời trang W là công ty con, trực thuộc công ty kinh d

Có nhiều người thắc mắc tại sao Red Ocean lại là công ty kinh doanh về nhiều lĩnh vực như thế. Hơn nữa tất cả những lĩnh

- Vậy em sẽ liên hệ với đối tác và hẹn gặp họ để bàn về việc ký hợp đồng.

- Ủ!

- Em xin phép.

Vũ Hân toan đứng dậy ra khỏi phòng thì Hữu Thiên lên tiếng ngăn cô lại. Anh chỉ cô ngồi xuống chỗ cũ rồi mới lên tiếng.

- Sao vậy? Còn chuyện gì nữa sao?

- Cũng không hẳn.

Hữu Thiên ngửa người tựa vào thành ghế, anh đưa tay tháo chiếc kính ra và đặt lên bàn. Vũ Hân hơi lo lắng vì chỉ có chuy

- Anh chuẩn bị trở lại chi nhánh phía Nam.

- Hả?

Hữu Thiên nhìn khuôn mặt đang chảy dài của Vũ Hân rồi ngồi thẳng dậy, hai khuỷu tay chống lên đầu gối rồi đưa mắt nhìn

- Anh chuyển vô... Hồ Chí Minh?

- Ủ. Chi nhánh ngoài Hà Nội giờ đã khá vững. Anh được lệnh của hội sở trở lại để tiếp tục công việc trong đó.

- ...

- Chi nhánh ngoài này sẽ giao lại cho một người đáng tin cậy khác.

Ánh mắt Vũ Hân mở to hơn, tim cô đập loạn xạ. Đường như cô có linh cảm chẳng lành cho sự việc lần này. Hữu Thiên qu

- Lần này, anh không đi một mình.

Hữu Thiên quay lại nhìn Vũ Hân đang ngồi ngây đờ trên ghế, đôi mắt đảo như rang lạc khiến anh suýt chút nữa bật cười.

- Không đi một mình?- Vũ Hân nheo mắt.

- Ủ, em sẽ đi với anh...- Vũ Hân mắt chữ A, mồm chữ O nhìn Hữu Thiên.- Em là người có năng lực, nhanh nhẹn và chuyên

Vũ Hân đỡ khóc đỡ cười. Cô không ngờ trong mắt Hữu Thiên cô lại... “tài giỏi” đến thế. Biết ý chí của Vũ Hân đang bị lư

- Anh nghĩ thay đổi môi trường làm việc cũng là một việc tốt. Hơn nữa em quen làm việc với anh rồi, giờ làm việc với giám

Anh đang... đe dọa hay... thuyết phục cô đi vô Nam cùng anh vậy? Vũ Hân cứng miệng rồi cũng xin phép suy nghĩ và lúi th

Vũ Hân rất hứng thú khi thay đổi không khí làm việc. Hơn nữa trong Nam còn là hội sở chính thì khả năng của cô cũng sẽ

“Em quen làm việc với anh rồi, giờ làm việc với giám đốc mới sẽ mệt lắm đó.”

Chợt nhớ tới câu nói của H

ữu Thiên, Vũ Hân như bừng tỉnh. Đúng thật là so với việc tạo mối quan hệ từ đầu với sếp mới thì việc làm quen với đồng

- Mình chết mất thôi... hic hic...

—

- Đi Sài Gòn ấy hả?

- Dạ!

- Đi đi.

- ...

Vũ Hân ngăn người nhìn mẹ mình đang chuyên tâm vào việc nấu nướng. Hình như vì mẹ cô đang xào nấu nên âm thanh c

- Mẹ nói gì cơ, con không nghe rõ?

- Mẹ không giữ mày đâu.

Tuy không phải câu trả lời ban nãy nhưng... cũng cùng một ý cả. Cô ngửa mặt, nhăn nhó nhìn mẹ mình rồi gục mặt xuống

- Mẹ không cần con ở cạnh sao?- Vũ Hân mè nheo.

- Nặng nợ thì có.

- Mẹ...

Bà Bích dừng tay rồi chăm chú nhìn cô con gái đang giương đôi mắt nai nhìn mình. Tới giờ này rồi mà con bé này vẫn chur

- Con biết con không phải con một nhưng mẹ cũng không nên như thế chứ.

Đúng, gia đình này có nếp có tẻ. Vũ Hân có anh trai mà anh trai cô còn lấy vợ rồi. Bà đã có hẳn một đứa cháu nội để bòn

- Ủ, đi đi. Đi mở mang đầu óc đi.

- Mẹ không buồn à?

15

Vũ Hân nheo nheo mắt hỏi. Hóa ra thứ cô muốn hỏi là cái này. Là người sống tình cảm nên Vũ Hân rất muốn được chiều c

- Buồn chứ, nhưng không thể bắt mày ở nhà với mẹ được. Con gái lớn rồi phải sống cho mình chứ. Đừng nghĩ tới bố mẹ nh

Vũ Hân thấy mũi mình cay cay trước lời nói đầy yêu thương ấy. Cô đưa tay chùi chùi khóe mắt rồi khẽ sụt sịt. Đấy, phải n

4. Chương 3: Ra Mắt Trų Sở

Máy bay đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất vào lúc 10h sáng. Hữu Thiên và Vũ Hân bắt taxi tới thẳng khách sạn Sheraton. Tới nơi, Hữu Thiên và Vũ Hân nhanh chóng làm thủ tục và nhận phòng. Đáng lẽ phải có một nhân viên chi nhánh hội sợ s

- Em muốn nghỉ một chút hay ra ngoài quây?

Hữu Thiên nhìn Vũ Hân với ánh mắt dò hỏi. Từ lúc lên máy bay cô không ngừng tra khảo anh về cuộc nói chuyện bí mật

- Quây hả?- Vũ Hân đang ngả nghiêng dựa vào thành thang máy, nghe thấy thế liền đứng thẳng dậy nhìn Hữu Thiên chờ c

- Ủ.- Hữu Thiên bật cười trước vẻ mặt trẻ con của Vũ Hân.- Nhưng tối có tiệc của công ty chào đón chúng ta nên em chỉ d

- Anh có lịch trình sẵn rồi ha.- Vũ Hân lơ lớ lơ nhìn anh, có vẻ vẫn chưa nguôi giận.- Ai lập cho anh vậy?

- Thôi nào.- Hữu Thiên đẩy Vũ Hân về phòng, hạ giọng nói.- Vô thay đồ rồi anh sẽ đưa em đi shopping!

- Shopping á?

- Anh muốn tối nay em phải lộng lẫy một chút.

Nhanh như chớp, Vũ Hân mở cửa phòng và đóng sập nó ngay trước mắt Hữu Thiên khiến anh ngỡ ngàng mà không thoát đ

Vũ Hân vào phòng và bỏ vali của mình ra rồi chọn đồ để mặc. Cô lấy một chiếc áo phông trắng với hình in tinh ngh

- Có phải chưa bao giờ em thấy anh mặc như vậy đâu mà nhìn dữ thế?

Hữu Thiên cũng nhìn Vũ Hân nhưng không hề dò xét, anh đứng ngay dậy tiến tới thang máy và ấn nút. Vũ Hân lại gằn b

- Đi với anh, em ngại chết đi được.

- Sao lại ngại?- Hữu Thiên đưa ánh mắt kì quặc nhìn Vũ Hân.

- Anh cao hơn em cả cái đầu thì chớ lại còn... quá ư đẹp trai, lịch lãm. Trong khi em thì...

- Sao em lại không tự tin về bản thân như thế? Em cũng xinh xắn và dễ thương mà.

- ...

Vũ Hân đứng chờ ra trước câu nói của Hữu Thiên. Cho tới khi thang máy mở ra, Hữu Thiên bước vào cô vẫn còn đứng im c

- Đừng xem thường bản thân như thế. Em rất tuyệt vời, có điều em không biết điều đó thôi.

Đúng, không sai. Vũ Hân rất tuyệt, có điều cô không nhận ra điều đó. Hoặc có thể cô biết mình cũng xinh xắn, ưa nhìn nh

Nhìn tổng thể, Vũ Hân có dáng người nhỏ nhắn. Nước da không trắng hồng rạng rỡ nhưng cũng thuộc loại trung bình, khô

Hữu Thiên và Vũ Hân vừa xuống tới cửa khách sạn thì đã có một người đàn ông trạc 40 tuổi, ngồi trên một chiếc Audi trắ

- Cậu Thiên, đây là chìa khóa xe.

Người đàn ông đưa anh chiếc chìa khóa và đứng sang một bên mở đường cho anh đi tới cửa chiếc xe.

- Phiền anh quá, anh Thành.

- Dạ, không có gì thưa cậu chủ.

Nhân vật thừa trong màn trò chuyện này là Vũ Hân. Cô đang đứng hự trời trồng, há hốc miệng nhìn Hữu Thiên. Cô biết a

ón nhưng không nghĩ vừa vô Hồ Chí Minh được có tiếng mà anh đã sắm được một chiếc xe rồi. Đã vậy lại còn là chiếc Auc

Hữu Thiên lúc này mới chú ý tới Vũ Hân, anh cười trước hành động của cô rồi cúi xuống nói khẽ:

- Em quên anh ở đây rồi mới ra Hà Nội sao?

- À...- Vũ Hân chợt à một tiếng rồi nhìn anh cười cười.

Hữu Thiên mở cửa để Vũ Hân leo lên xe rồi đóng cửa lại và đi về phía người cầm lái rồi cũng chui vào xe. Chiếc xe lăn b

- Người vừa rồi là ai thế anh?

- À, là quản gia nhà anh.- Hữu Thiên chăm chú lái xe và trả lời.

- Quản gia?- Vũ Hân nói có chút ngạc nhiên.- Chắc nhà anh giàu lắm ha...

Hữu Thiên không trả lời, chỉ cười nhẹ một cái và lắc đầu. Vì vừa tới nơi và cũng đã là gần trưa nên Hữu Thiên đã đưa Vũ

- Em muốn ăn gì?

- Em chưa đói.- Vũ Hân nói, xoa xoa cái bụng của mình. Không đói cũng phải thôi. Ở trên máy bay cô đã ăn uống ngon l

- Vậy đi mua đồ trước nhé!

- Thiên à, anh gửi xe rồi mình đi vô chợ Bến Thành chơi được không?

Nhìn gương mặt nài nỉ rất trẻ con của Vũ Hân, Hữu Thiên cũng chỉ còn cách là gật đầu. Anh cho xe vào bãi gửi rồi xuống

Vũ Hân năng động, cứ thấy gian hàng nào là sà ngay vào đó xem xem, mắt lúc nào cũng mở to thích thú nhưng cô không l

Anh không phản nản, không kêu ca mà chỉ lắng nghe những gì mà cô gái đi bên cạnh lảnh lót. Chất giọng tuy không khôn

Hữu Thiên bị Vũ Hân làm cho chóng mặt nhưng trên môi lúc nào cũng cười rạng rỡ làm tim những cô gái xung quanh đập

Cô kéo Hữu Thiên đi ăn bún bò giò heo rồi ăn linh tinh đủ thứ làm anh nhớ lại mùi vị của Sài Gòn. Có điều trước kia, khi

Tới lúc Vũ Hân mệt nghỉ cũng là hơn 2h chiều. Hữu Thiên mới điềm nhiên kéo cô vào các trung tâm thương mại chọn đồ d

Chọn đồ cho Hữu Thiên thì rất đơn giản bởi anh là người đẹp trai, có phong thái lịch lãm nên mặc gì cũng đẹp, cũng vừa ý

- Ấy, em không thích đâu.- Vũ Hân xua xua tay.

- Sao lại không?

- Em mặc bộ váy mình có là được rồi. Cái bộ váy của Elie Saab mà anh tặng em hôm sinh nhật ấy.

Chẳng là một lần Hữu Thiên đi qua bàn làm việc của Vũ Hân và thấy trên màn hình của cô là một chiếc váy ngắn của Elie

- Lần này ra mắt hội sở, em cứ chọn đồ đi đừng lo về việc giá cả.- Hữu Thiên nói chắc chắn rồi như nghĩ ra điều gì đó, anh

- Không, không hề...- Vũ Hân xua tay phân bua và bị Hữu Thiên lôi tuột ra khỏi cửa hàng.

Y như rằng Hữu Thiên đưa Vũ Hân tới một cửa hàng⁷mà nhìn đã biết ở đây toàn đồ của những nhãn hàng nổi tiếng. Hữu

Thấy vẻ rụt rẻ hiêm có của Vũ Hân, Hữu Thiên lên tiếng.

- Cái dáng vẻ hứng thú khi chọn đồ của em đâu rồi?

- Sao anh thích nhắc lại chuyện của mấy năm về trước thế?

5. Chương 4: Những Hành Động Mờ Ám

- Em đi lấy chút gì đó cho anh nhé!

- Không cần đâu.- Hữu Thiên lắc đầu.

- Không sao, anh ngồi đó nói chuyện với anh Nam đi.

Nói rồi cô quay đi và tiến tới những chiếc bàn ăn. Những món ăn Châu Á trông rất hấp dẫn và bắt mắt nhưng không khiến Vũ Hân cảm thấy thèm. Cô chọn một vài món mà bình thường cô thấy Hữu Thiên hay chọn khi đi ăn tiệc. Đang chăm chú vào công việc lấy đồ ăn, cô không để ý tới bên cạnh mình đang có một ánh mắt lạnh đời theo. Nhưng cảm giác ớn lạnh ấy càng ngày càng cảm thấy rõ khiến đôi tay đang cầm chiếc kẹp gấp đồ ăn của Vũ Hân dừng lại. Cô vội quay sang bên cạnh và giật mình tới mức buông luôn chiếc đĩa đang cầm.

- Phải cẩn thận chứ.- Mạnh Nguyên đỡ lấy chiếc đĩa rất gọn và mỉm cười nhìn Vũ Hân.

- Cảm... cảm ơn anh.

Vũ Hân bối rối đón lấy chiếc đĩa từ Mạnh Nguyên rồi lén nhìn vào mắt anh nhưng lại nhận thấy trong ánh mắt đó có gì kì lạ nên cô vội quay đi. Mạnh Nguyên không rời đi dù anh không có ý định lấy đồ ăn, anh đi bên cạnh Vũ Hân khiến cô càng thêm bối rối.

- Việc bạn này không làm cô bất ngờ chứ?

- Dạ?- Vũ Hân giật mình quay sang nhìn Mạnh Nguyên.

- Việc tôi điều chuyển cô qua Red Ocean.

- Cái đó, tôi...

Ánh mắt lạnh lùng đó lại tấn công Vũ Hân không thương tiếc. Có điều Vũ Hân cũng đáp trả lại bằng ánh mắt rất bình tĩnh của mình. Cô thuộc tuýp người luôn nhìn thẳng vào người đối diện khi nói chuyện. Vậy nên ánh mắt của cô đang làm Mạnh Nguyên cảm thấy thích thú, bởi chả có mấy nhân viên cấp dưới mà dám đối diện, nhìn thẳng vào mắt cấp trên như Vũ Hân. Mà hơn nữa, cô lại là một lính mới.

- Không có ý kiến gì cả.- Vũ Hân đáp sau một hồi ngập ngừng.

- Không có ý kiến?- Mạnh Nguyên khẽ cười cho câu trả lời thờ ơ đó.- Vậy nếu tôi nói sẽ đưa cô lên làm trợ

lý của tôi thì cô tính sao?

Vũ Hân hệt như bị Mạnh Nguyên giáng cho một trùy vào đầu vậy. Thái độ của cô là thái độ không hiểu tại sao mình lại bị đánh. Mắt cô mở to nhìn Mạnh Nguyên, miệng khê động đầy, lắp bắp tính nói gì đó mà không nói được. Chiếc đĩa trên tay cô hơi run run, cô mím môi, mắt nhìn Mạnh Nguyên hơi long lanh vì cô đang khó xử.

- Sếp tổng... đang đùa phải không?- Rồi cô cười gượng với câu nói của mình.

- Tôi nổi tiếng là người không biết nói đùa.

Mạnh Nguyên đáp lại bằng nụ cười tươi không kém. Một nụ cười và giọng nói đều rất ôn nhu và không hề mang sát khí lạnh lùng ban nãy. Vũ Hân cứng họng không nói thêm được gì, cô vội quay đầu đi lấy thêm đồ ăn cho Hữu Thiên.

Thành Nam nhìn Vũ Hân cặm cụi lấy đồ ăn liền nhếch mép cười rồi nhìn Hữu Thiên khinh khỉnh.

- Ê nói thật coi. Cậu thích...

- Thiên...

Một chất giọng ngọt ngào vang lên chặn dứt câu nói của Thành Nam. Cả anh và Hữu Thiên quay nhìn nói phát ra tiếng nói ấy. Thành Nam hơi bất ngờ nên anh trở mắt ra nhìn người đó còn Hữu Thiên thì lại thờ ơ tới lạ lùng. Cô gái đó xuất hiện với vẻ ngoài bắt mắt, cộng với lời nói vừa rồi đã khá là gây chú ý. Trên môi cô gái là nụ cười, cô ta đi nhanh gần như là chạy tới chiếc bàn mà Hữu Thiên đang ngồi.

Gần đó, Vũ Hân đang bê đĩa thức ăn ngon mắt tới bàn Hữu Thiên thì bị cô gái kia đụng phải. Đồ ăn trên đĩa gặp chiếc váy trắng bông chốc như tô điểm sự sinh động cho chiếc váy ấy. Cô gái kia bỗng há hốc miệng trừng mắt nhìn Vũ Hân.

- Tôi... tôi xin lỗi...- Vũ Hân cuống cuống.- Tôi không hề cố...

- Tránh ra...

Cô gái giận dữ hất tay Vũ Hân ra khi cô định lau những vết bẩn trên chiếc váy. Vũ Hân bị một lực đẩy khá mạnh từ cô gái kia liên loạt choạng rồi ngã ra sau. Vũ Hân đã nghĩ mình sẽ tiếp đất rất khó coi vì mình mặc váy. Đang không biết có xảy ra sự cố ngoài ý muốn không thì cả thân hình nhỏ bé của cô được đỡ trọn lấy. Lúc ấy Vũ Hân mới nhận ra Mạnh Nguyên vẫn đi theo và đứng sau mình từ nãy tới giờ.

Tay cô túm lấy vai anh, mặt áp sát ngực anh nghe được cả tiếng tim đập thình thịch. Bàn tay của Mạnh Nguyên không biết sao lại đặt đúng ở eo Vũ Hân khiến cô đỏ mặt. Như một luồng điện đi qua người khiến

Vũ Hân hóa đá. Bờ vai rắn chắc cùng vòng tay ấm áp của Mạnh Nguyên như đòn chí mạng mà anh gây ra cho cô.

Khi Vũ Hân còn đang ở trên mây thì Mạnh Nguyên đã đỡ cô đứng thẳng dậy. Dù lúc này đôi chân của Vũ Hân mềm nhũn, tâm trí của cô dù có đang lang thang ở nơi nào đó thì cô cũng cảm nhận được cơn đau từ cổ chân. Cô chợt ngã vào lòng Mạnh Nguyên và nhắm tít mắt lại, miệng khẽ kêu lên một tiếng theo phản xạ có điều kiện.

Mạnh Nguyên cúi xuống nhìn Vũ Hân, tay anh vẫn giữ lấy cô không hề buông lỏng. Vũ Hân một lần nữa cố đứng thẳng nhưng có vẻ mặt cô càng nhăn lại hơn. Ánh mắt của Mạnh Nguyên nhìn tới chiếc giày cao gót thì chợt nhận ra. Vũ Hân đang đứng bằng chân trái, chân phải khẽ nhấc lên khỏi mặt đất.

- Trắc chân rồi.- Mạnh Nguyên lẩm bẩm.

- Tôi... không sao.

Vũ Hân cố nói giờ lúc này cổ chân cô đang đau buốt. Ban nãy khi bị cô gái kia đẩy, chân cô đã ngoẹo sang hẳn một bên, không trắc chân mới là lạ. Cô tựa hoàn toàn vào người Mạnh Nguyên bởi quả thực giờ chân cô không có sức. Chân trái cũng hơi nhức nhức rồi.

- Cô xem cô làm gì với cái váy của tôi...

Cô gái kia trượt mắt làm Vũ Hân cụp mắt xuống trốn tránh, miệng không ngừng xin lỗi rồi rút. Nhưng cô gái kia thì chẳng hề có ý cho Vũ Hân được hưởng khoan hồng. Đang tính đẩy nghiêng và làm khó Vũ Hân cho hả dạ thì hai bóng người cao lớn đi tới.

- Em không sao chứ?

Ánh mắt Hữu Thiên nhìn Vũ Hân có chút lo lắng.

- Em không sao.- Vũ Hân cười nhẹ.

- Em xuất hiện bất ngờ quá đấy Ngọc Trinh.- Thành Nam cười, nhìn bộ dáng thăm thương của cô nàng tên Ngọc Trinh.

Thấy ánh mắt dịu dàng và câu hỏi quan tâm của Hữu Thiên lại dành cho một cô gái khác mà không phải là mình, Ngọc Trinh như hóa điên lên. Mặt cô đỏ bừng, tay nắm chặt, ánh mắt đầy tà khí nhìn Vũ Hân làm Vũ Hân ớn lạnh mà lùi lại vài bước. Nhưng bàn tay của Mạnh Nguyên xiết cô lại gần dù lúc này cô với anh chẳng còn khoảng cách nào cả. Vũ Hân ngược nhìn Mạnh Nguyên nhưng anh thì lại nhìn về phía trước, đối mắt với Ngọc Trinh.

- Em là nhân viên của Red Ocean từ lúc nào vậy?- Mạnh Nguyên nhếch mép cười nhưng trong giọng nói lại chứa đựng chút tức giận mà khó ai có thể nhận ra được.

- Ý anh là em không được tới đây à?- Ngọc Trinh đáp lại, mắt cô chuyển sang nhìn Mạnh Nguyên đầy thách thức.

- Anh nào dám.- Mạnh Nguyên bật cười.- Có điều...

- Có điều đây là bữa tiệc nội bộ của công ty, sự xuất hiện của em hình như là thừa.

Hữu Thiên cắt lời Mạnh Nguyên, giờ thì tới lúc anh đối đáp trực tiếp với cô gái này. Vũ Hân đứng im chứng kiến sự vụ này. Cô lén nhìn Hữu Thiên. Đây hình như là lần đầu tiên cô thấy Hữu Thiên trừng mắt nhìn một cô gái. Anh dùng lời nói đanh thép và chút lạnh lẽo khiến đối phương cứng họng. Cô từng biết tới một Hữu Thiên dịu dàng, hòa nhã trước mặt mọi người, luôn xử sự lịch thiệp với các cô gái. Nhưng chưa hề biết Hữu Thiên lạnh lùng và lạ lẫm này.

- Em tới đây là để gặp anh mà.- Ngọc Trinh nói, đôi mắt dịu lại.

- Em nghĩ là ở đây thích hợp với việc làm loạn sao?

- Anh... sao anh lại...- Ngọc Trinh như bị chụp mũ nhưng cô vẫn cố cãi.- Chính cô ta đã làm đổ thức ăn vào người em. Người anh nên bênh phải là em chứ sao lại là cô ta?

Hữu Thiên nhìn Ngọc Trinh một hồi không nói gì cả. Ánh mắt kia muốn được anh bảo vệ và che chở biết bao ấy thế mà anh vẫn tỏ ra lạnh lùng thậm chí là lạnh hơn gấp bội.

- Anh thấy không cần thiết.

Hữu Thiên quay người lại rồi đỡ lấy Vũ Hân từ tay Mạnh Nguyên nhưng có vẻ Mạnh Nguyên không hề có ý định buông Vũ Hân ra. Đôi mắt dịu dàng đang nhìn Vũ Hân chợt rời đi và nhìn vào người đối diện. Một cuộc chiến đấu mắt lại diễn ra giữa Mạnh Nguyên và Hữu Thiên.

- Cậu...- Hữu Thiên gằn giọng.

- Cậu ở lại, nói chuyện với Ngọc Trinh đi. Mình sẽ đưa Vũ Hân về.

- Không cần đâu, mình đưa cô ấy đi thì cũng sẽ là người đưa cô ấy về.

- Ngọc Trinh đang ở đây mà cậu lại định đưa Vũ Hân về à?

Hữu Thiên im lặng, anh buông tay mình khỏi tay Vũ Hân rồi khẽ gật đầu như ra hiệu cho Mạnh Nguyên đưa Vũ Hân đi ngay. Vũ Hân tò mò rằng Hữu Thiên và cô gái có tên Ngọc Trinh kia có quan hệ gì. Cô ta

có vẻ... thích anh nhưng anh thì lại quá ư lạnh nhạt nếu không nói là anh khinh thường. Mạnh Nguyên rất hiểu bạn mình, anh không nói gì và cẩn thận đỡ Vũ Hân đi ra phía cửa.

- Vì đứa con gái lẳng lơ đó mà anh đối xử với em vậy hả?

Hữu Thiên quay phắt lại nhìn Ngọc Trinh chăm chăm. Vũ Hân đang tập tễnh cũng dừng bước toan quay lại nhưng Mạnh Nguyên thì không có ý định đó. Anh vẫn bước đi thậm chí là dường như anh đang nhắc cô khỏi mặt đất. Anh muốn đi nhanh hơn, đưa cô ra khỏi căn phòng ồn ào đang diễn ra những việc không hay kia. Cuối cùng, Vũ Hân cũng ngồi im trên ghế phụ của chiếc xe của Mạnh Nguyên.

- Cô không sao chứ?- Mạnh Nguyên lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng ở trong xe.

- Tôi không sao.

Vũ Hân trả lời mắt vẫn nhìn ra bên ngoài cửa xe. Cảnh vật Sài Gòn về đêm thật đẹp, thật ồn ào và náo nhiệt, không hề trầm lắng như ở Hà Nội. Vũ Hân đang bị những lời đối thoại của Hữu Thiên và Ngọc Trinh làm cho đau đầu. Cô không hiểu sao Hữu Thiên lại có thái độ như thế. Cô không biết cô gái tên Ngọc Trinh kia là ai mà lại có vẻ hống hách và không coi ai ra gì. Cô càng không hiểu tại sao cô ta lại gọi cô là... “đứa con gái lẳng lơ”. Trông cô hôm nay lẳng lơ lắm sao?

- Rồi cô sẽ quen thôi.

Vũ Hân quay lại nhìn Mạnh Nguyên với chút khó hiểu. Gương mặt nhìn nghiêng của anh trông thật nam tính và đẹp. Chiếc mũi cao thanh tú, đôi mắt sâu ẩn dưới hàng mi dài và cong, đôi môi quyến rũ đang ở trạng thái im lặng. Gương mặt ấy quả là thành công của tạo hóa.

Càng nhìn vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo ấy Vũ Hân lại có cảm giác như đá gặp Mạnh Nguyên ở đâu đó rồi mà không nhớ. Nhưng rồi cô để tới vị trí hiện tại anh đang ngồi. Làm sao cô có thể gặp tổng giám đốc của Red Ocean được chứ. Hơn nữa anh ở trong Nam, cô ở ngoài Bắc thì việc gặp càng không thể.

- Tôi có thể hỏi điều này được không?

- Cứ nói.

Hành động bề trên, lời nói như ra lệnh và có chút kiêu ngạo của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân không quen. Cô quen làm việc với một người tuy nghiêm túc nhưng rất dịu dàng là Hữu Thiên rồi nên giờ gặp và nói chuyện với một người trái ngược hẳn với sếp mình, cô thấy không quen. Có chút gì đó phải để ý, phải suy nghĩ rồi mới dám nói.

- Cô gái Ngọc Trinh đó... có quan hệ gì với Hữu Thiên sao?

- Cô gọi cậu ấy là Hữu Thiên?

Thấy Mạnh Nguyên không trả lời câu hỏi của mình mà lại hỏi ngược lại cô một câu không liên quan, Vũ Hân lấy làm thắc mắc nhưng vẫn gật đầu.

- Phải.

- Cậu ấy không phải sếp của cô sao?

- Anh ấy là sếp nhưng... có vấn đề gì sao?

- Cô thường gọi sếp mình bằng tên như vậy à?

À hóa ra là thế. Vũ Hân gật gù rồi không nói gì nữa. Ý của Mạnh Nguyên là, cô là cấp dưới nói chuyện tới một người có chức có quyền cao như Hữu Thiên thì không thể xưng hô tùy tiện, không thể gọi thẳng tên sếp một cách vô tư như vậy được.

- Ngọc Trinh là em họ tôi.- Thấy Vũ Hân đang suy nghĩ điều gì đó, Mạnh Nguyên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.- Như cô thấy, nó thích Hữu Thiên.

- À, hóa ra là người nhà của Tổng giám đốc...

- Ý cô là gì?

- Không có gì, không có gì.

Là người nhà tổng giám đốc thì được quyền to tiếng, lấn át và lăng mạ người khác hay sao? Vũ Hân khẽ bĩu môi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cũng may là sếp tổng không hòa theo cô gái đánh đá kia để chèn ép Vũ Hân nếu không lúc này, chắc chắn một điều rằng cô sẽ nói lý lẽ với anh. Vũ Hân chưa chịu khuất phục trước ai bao giờ cả. Kể cả đối với cấp trên hay đối tác. Nếu họ sai cô nhất định sẽ nói lý lẽ để đòi lại công bằng.

- Ngọc Trinh không phải người đơn giản.

Tuy Vũ Hân không hiểu lắm lời mà Mạnh Nguyên nói vừa rồi nhưng cô cũng không hỏi han gì thêm. Tới cửa khách sạn, cô cứ nghĩ mình sẽ phải tự đi một mình lên phòng, ai ngờ Mạnh Nguyên lại chu đáo mở cửa

xe, thậm chí là đưa cô lên.

Giờ là hơn 10h tối, khách sạn có vẻ yên lặng. Chỉ thấy một vài vị khách nước ngoài đi lại và những cô, cậu phục vụ đang đứng sẵn ở vị trí của mình. Vũ Hân chậm chậm bước từng bước, giờ thì cô cảm thấy đau ở cả hai chân rồi. Và những hành động vừa rồi của cô không hề lọt qua được mắt của Mạnh Nguyên.

- Xin... xin lỗi...- Vũ Hân quay sang nhìn Mạnh Nguyên vì cứ ngỡ anh ta đang trách mình vì cô đi chậm.

Anh không suy nghĩ gì cả, tiến tới và nhắc bổng cô khỏi mặt đất. Vũ Hân dần người, thần thờ nhìn Mạnh Nguyên. Hành động bất ngờ của anh khiến mấy cô lễ tân lẫn phục vụ há hốc miệng. Họ cúi đầu rĩ tai nhau những lời nói đầy ghen tị.

Cô A: Ôi trời trông họ đẹp đôi ghê chưa?

Cô B: Đi lên phòng thôi cũng không cần phải... quá đà như thế chứ.

Cô C: Anh chàng ấy không phải là tổng giám đốc của Red Ocean sao?

Cô A: Vậy cô gái kia là ai mà may mắn dữ vậy trời???

Vũ Hân vẫn đang vẫn vơ nghĩ ngợi về việc mình đang được Mạnh Nguyên, sếp tổng bế. 25 năm sống ở trên đời, trừ việc hồi bé được ba mẹ bông trên tay ra thì tuyệt nhiên chưa có người con trai nào bông cô kiểu công chúa này, kể cả anh trai. Vũ Hân đã nghĩ tới những hoàn cảnh để được bế như ngất, gãy chân, blah,... blah... Nhưng cô chưa bao giờ mệt tới mức ngất đi mà dù có ngất cô cũng không cảm nhận được sự vui thích khi được ai đó bế. Cô cũng chưa từng gãy chân hay gãy tay gì cả. Nên hôm nay quả thực là... đã có cảm giác được rồi.

“Chết, cân nặng của mình...”

Vũ Hân chợt dạ khi nghĩ tới đó. Dù Mạnh Nguyên khá cao lớn, chiều cao chắc chắn trên 1m80, cơ thể anh cũng rất rắn chắc và khỏe mạnh. Trên mặt anh không hề có biểu hiện của sự mệt mỏi nhưng... cô vẫn lo lắng. Vũ Hân ngưng ngưng quay đi không dám nhìn Mạnh Nguyên nữa. Cô đang cố nín thở mong cân nặng mình nhẹ đi chút ít.

Mạnh Nguyên không hề có cảm giác là Vũ Hân nhẹ. Cô gái này tuy có dáng người nhỏ nhắn nhưng cân nặng thì khá là chuẩn. Ban nãy khi cô quay sang nhìn anh thì vô tình đã để hơi thở ấm nóng của mình phả lên cổ anh khiến anh cảm thấy không quen và nhột nhọt trong người. Giờ thì lại cố nín thở chắc có lẽ cũng đang quan tâm về cân nặng của mình lắm thì phải.

- Thở bình thường đi.- Mạnh Nguyên nói.- Cố nín thở thì cân nặng cũng không giảm đâu.

- O...

Vũ Hân đỏ mặt cúi gằm xuống. Cô tự chửi thầm mình vì tội ăn uống vô bổ, đã vậy lại còn lười vận động. Cơ mà cô vẫn có dáng người rất chuẩn nhé. Cũng không có mỡ bụng nữa vậy mà vẫn bị chê là... nặng cân. Nghĩ tới đi cô thấy tủi thân kinh khủng. Đúng là một tổng giám đốc lạnh lùng và hay thích xỏ xiên người khác.

Mạnh Nguyên đứng trước phòng của Vũ Hân mà vẫn không thả cô xuống. Thấy thế, cô nhìn anh rồi hỏi.

- Anh không có ý định thả tôi xuống sao?

Vũ Hân chớp chớp đôi mắt làm Mạnh Nguyên cứng ngắc người lại. Cô dám nhìn tổng giám đốc của mình bằng ánh mắt... đầy tình ý đó sao? Mạnh Nguyên nghiêng rằng nói với sự bình tĩnh nhất.

- Cô mở cửa đi đã. Cô muốn gãy xương hay sao mà kêu tôi thả cô xuống đất.

- À.

Vũ Hân mở túi lấy ra chiếc thẻ từ rồi quẹt thẻ. Mạnh Nguyên mở cửa rồi bế cô vào và cẩn thận đặt xuống ghế sofa. Nhưng anh lại không đứng thẳng lên mà vẫn cúi người mờ ám. Một tay anh đặt vào thành ghế, một tay buông thõng. Anh đưa mặt lại gần Vũ Hân rồi nói nhỏ.

- Ngày mai gặp lại.

1 tiếng sau Vũ Hân vẫn ngồi im trên chiếc ghế ngoài phòng khách và không hề nhúc nhích khỏi vị trí ban đầu. Đầu cô vẫn đang u mê và mụ mị vì bị những lời nói của Mạnh Nguyên làm ảnh hưởng. Cô nghĩ cô đang mơ nếu không thì cô điên thật rồi. Với một nhân viên mới như cô thì những hành động của Tổng giám đốc ngày hôm nay chẳng phải là mờ ám lắm sao? Chắc chắn anh ta chẳng có ý định gì với cô đâu nhưng... sao anh ta lại làm cô đơ ra như tượng thế này??

6. Chương 5: Một Thân Phận, Hai Công Việc

Vũ Hân đã làm việc ở chi nhánh mới được gần hai tháng. Tuy được Mạnh Nguyên, Tổng giám đốc Red Ocean điều chuyển Vào Nam, Vũ Hân mới biết được sự nổi tiếng cũng như sự lớn mạnh của Red Ocean. Red Ocean luôn là tập đoàn được săn đón. Red Ocean thực chất là hai tòa nhà cao 20 tầng có hai lối đi thông nhau là ở tầng 7 và tầng 16. Bộ phận Thư ký nằm ở tầng 7. Cái câu “ngày mai gặp lại” mà Mạnh Nguyên nói quả thực cũng đúng. Cô thường xuyên gặp anh ở tòa nhà phía Nam vào buổi sáng. Vậy nên tiện thể Mạnh Nguyên nghĩ ý muốn Vũ Hân cắm hoa cho phòng của mình. Hữu Thiên hơi bất ngờ nhưng Vũ Hân không nói. Cho nên Vũ Hân nhận ra rằng mình có thân phận là nhân viên bộ phận Văn phòng nhưng lại là người làm việc cho Hữu Thiên nói. Vấn đề là giờ cô kiêm công việc cắm hoa cho cả hai sếp lớn. Chắc chắn, thân phận chỉ có một là lại làm những hai công việc. Hầu như sáng nào cô tới cũng gặp phải Mạnh Nguyên không phải vì có chuyện muốn nói với anh mà là vì lọ hoa trong phòng.

- Hoa gì vậy?

Mạnh Nguyên hỏi khi thấy Vũ Hân đang chăm chú chỉnh lại mấy cành hoa sao cho đẹp.

- Là hoa lan tường.

- Hoa lan tường à? Sao nghe lạ vậy?

- Chắc vì sếp ít quan tâm với lại cũng ít đi mua hoa tặng ai đó nên mới không biết.

Mạnh Nguyên gục gặc đầu rồi lại ngược nhìn dáng vẻ đang chăm chú của Vũ Hân. Gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp, có nét thanh tú.

- Cô thích hoa gì?

- Hoa gì tôi cũng thích.

Nói xong Vũ Hân quay sang nhìn Mạnh Nguyên. Giờ đã gần hai tháng trôi qua đáng lẽ cô phải nhẵn cái vẻ mặt đẹp trai kiêu ngạo.

- Sếp... định tặng hoa cho tôi sao?

- Có nghĩ tôi rảnh vậy à?

Gặp khuôn mặt đanh lại, lạnh như tiền của sếp làm nụ cười trẻ con trên môi Vũ Hân vụt tắt. Mắt cô hệt hững quay đi làm việc.

- Em sao thế?

- À... vừa bị người ta tạt gáo nước lạnh.

Vũ Hân tặc lưỡi rồi nhận lấy mấy tập hồ sơ trước mặt Hữu Thiên. Định quay đi ra ngoài thì Hữu Thiên đã gọi cô lại.

- Em tìm được nhà chưa?

- Chưa.- Vũ Hân lắc đầu.- Đây quả thực là một vấn đề lớn.

- Anh đã nói anh sẽ giúp em tìm.

- Anh có nhiều việc mà, không cần phải lo cho em đâu. Hiện tại em sống ở nhà bác em, cũng rất tốt, cũng được quan tâm. Thấy vẻ mặt vui vẻ của Vũ Hân, Hữu Thiên cũng không ép cô thêm nữa. Anh nói cô lại gần và muốn bàn chuyện công việc.

Y như rằng cửa phòng bật mở khiến Hữu Thiên và Vũ Hân nhất loạt ngẩng đầu lên. Hữu Thiên tỏ rõ thái độ thờ ơ với sự xuất hiện của cô.

- Hai người dám làm chuyện đó ở công ty hả?

Giọng Ngọc Trinh vang lên oang oang làm Vũ Hân hơi sửng sốt. Cô ta đang nói cái gì mà Vũ Hân... không hiểu. Cái gì mà dám?

- Anh nói coi.

- Nói gì?- Hữu Thiên thờ ơ, tay anh vẫn lật lật những trang giấy trước mặt.

- Cô ta là trợ lý của anh đấy à?- Ngọc Trinh cười khinh bỉ.- Anh nói dối cùng phải thật một chút chứ? Nếu không muốn ai biết.

- Cô ăn nói cái kiểu gì vậy?- Vũ Hân lên tiếng, cô nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn, được make up cẩn thận của Ngọc Trinh.

Bộp... Ngọc Trinh hung hăng cầm mấy tấm ảnh rồi ném thẳng vào mặt Vũ Hân làm Vũ Hân cứng đờ người lại. Những bức ảnh là cô ta đang làm việc.

- Cô biết đây là phòng làm việc mà còn giở trò ve vãn cấp trên à?

- Em mau ra ngoài trước khi anh gọi bảo vệ tới đưa em ra.

Hữu Thiên nhìn Ngọc Trinh bằng ánh mắt hình viên đạn, quả thực cô ta đang thách thức giới hạn chịu đựng của anh. Lúc này anh đang bận.

- Cô Lan, sao lại để khách tự tiện vào phòng của tôi như thế?

- Anh...- Ngọc Trinh nắm chặt tay lại.

- Vào đưa cô ấy ra khỏi đây.

Nói rồi anh ngắt máy và tiếp tục nói tới công việc đang dở dang ban nãy với Vũ Hân. Cánh cửa được mở ra rất chậm có lẽ anh đang cố ý.

- Cô Trinh...

- Tránh ra.- Ngọc Trinh gắt âm lên rồi nhìn chòng chọc vào Vũ Hân đang mở to mắt nhìn mình.- Cô không nên đi quá xa gần anh.

Rầm... Vũ Hân biết trước Ngọc Trinh sẽ trút giận vào cánh cửa nhưng vẫn bị tiếng động ấy làm cho giật bắn người. Cô cúi đầu.

- Phiên em rồi.

- Há? À... không sao.- Vũ Hân xoa tay rồi nói tiếp.- Cô ấy có vẻ thích anh.

- Nhưng anh thì không. Anh không hợp với những người coi mình là cái rốn của vũ trụ, kiêu ngạo và thích hành hạ người khác. Vũ Hân cười gượng. Lần đầu tiên thấy Hữu Thiên nói sở ghét của mình mà lại là về phụ nữ. Nhưng cái này... cô có cảm giác.

- Nhưng anh cũng không nên lạnh nhạt với cô ấy như thế. Cô ấy sẽ bị tổn thương đó.

- Ngọc Trinh quen sống ung dung, thoải mái rồi. Quen được quan tâm, chiều chuộng rồi nên mới thế. Em đừng để tâm.

Miệng anh nói cô đừng để tâm thì cô sẽ không để tâm sao. Cái cô Ngọc Trinh đó vốn đã có thành kiến với cô, vậy mà lần này anh lại.

7. Chương 6: Xem Mặt Lân Thứ... 5

Váy màu kem của Mango, áo khoác cardigan đen của H&M, boots đen thấp cổ của Nine West, khoác trên vai chiếc túi hàn
Cô gái này đứng đây chưa đầy 10 phút đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn tò mò lẫn ngưỡng mộ của sinh viên trường
Chợt khóe môi cô nhếch lên vẽ thành một nụ cười tuyệt đẹp.

- Hey nhóc!

Tiếng nói vừa cất lên thì một dáng người đột nhiên quay lại. Cô bé đó trông khá trẻ con với mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa,

- Chị Vũ Hân!

- Hi Bảo Linh!

Bảo Linh há hốc miệng nhìn Vũ Hân rồi chẳng màu mè thêm, nó chạy tới ôm chặt lấy cổ Vũ Hân làm cô lùi lại phía sau m

- Sao chị xuất hiện bất ngờ vậy?

Bảo Linh buông Vũ Hân ra, nó cười tít mắt.

- Chị vô được hơn 2 tháng rồi, giờ mới rảnh để đi thăm nhóc đấy.

- Hơn 2 tháng? Vậy mà giờ mới gặp em sao? Đã vậy còn không thèm thông báo gì nữa chứ.

Bảo Linh tỏ ra hờn dỗi khiến Vũ Hân phải dỗ ngọt.

- Thì chị muốn công việc và mọi thứ ổn định một chút rồi mới đi gặp em mà.

- Nhưng sao lại vô những hơn 2 tháng rồi? Chị đi công tác dài hạn à?

- Không, chị vô đây làm luôn.

- Thật sao?- Mắt Bảo Linh sáng lên, nó cười toe.- Vậy thì chị em mình gặp nhau thường xuyên được rồi hả?

- Ủ!- Vũ Hân gật đầu.- Mình đi đâu uống nước rồi nói chuyện nhé!

- Chết, em có hẹn với bạn mất rồi.

Bảo Linh nhìn Vũ Hân, mặt nó méo xệch, nụ cười như mếu. Phải tới mấy năm rồi nó mới gặp lại Vũ Hân thế mà lúc này l

- Vậy à? Vậy để hôm khác.

- Hic... em...

Bảo Linh chưa kịp nói tiếp thì điện thoại nó vang lên. Nó nhìn vào màn hình rồi bắt máy.

- Ủ tao đây. Thiếu người à? Kiểm đầu ra...

Mắt nó chợt tia tới Vũ Hân và lúc này mới hoảng hốt. Nó đã nhận ra Vũ Hân nổi bật thể nào mà lũ học sinh trường nó cứ
một cái. Nó cười cười rồi nói vào điện thoại.

- Đợi đó, tao tìm được người rồi... Yên tâm, đảm bảo oánh chết sắc đẹp của tụi mày. Hahaha...

Bảo Linh nhìn Vũ Hân rồi lên tiếng khổ sở.

- Lát em có cuộc hẹn gặp mặt với mấy đứa bạn.

- Ủ!

- Nhưng là kiểu đi xem mặt ấy.

- Nhóc xinh thế này mà chưa có người yêu à?- Vũ Hân hỏi có chút ngạc nhiên.

Bảo Linh có dáng người cao ráo, nó còn cao hơn Vũ Hân nữa kìa. Gương mặt sáng sủa tuy không có nét gì đặc biệt nhưng

- Em chưa, vậy nên mới phải đi coi mắt. Nhưng...- Mặt Bảo Linh xị ra cả đồng.- Bọn em thiếu một người. Con bé ấy hôm

- Linh cảm của chị khá tốt.- Vũ Hân nhìn xoáy vào đôi mắt đang tỏ vẻ tội nghiệp của Bảo Linh.- Có phải em định nhờ chị

- Hi hi... chỉ chị hiểu em!!

Bảo Linh cười bẽn lèn vì ý định của mình bị tóm. Nó cười giả lả mong Vũ Hân đồng ý. Ban đầu Vũ Hân còn lưỡng lự bởi l

- Cho em 2 tiếng, 3h chị phải về công ty rồi.

- 2 tiếng là quá đủ rồi!

Bảo Linh cười tít rồi nó định chạy đi lấy xe thì Vũ Hân đã kéo nó lại.

- Đi ô tô đi, đi xe nâng và bụi lắm!

Vũ Hân cười rồi lên xe. OMG... Bảo Linh lại được một phen khiếp đảm nữa. Khó khăn lắm nó mới bình tĩnh được và ngồi

- Xe của chị hả?

- Không, của sếp.

- Sếp? Sếp chị dễ tính vậy sao?

- Ủ, anh dễ thương lắm.

Cuối giờ làm buổi trưa, khi Vũ Hân xin Hữu Thiên cho tan sớm một chút để đi gặp bạn. Anh không những không đồng ý m

Đỗ trước quán café Sonate Xanh nằm trên đường Trần Huy Liệu và Nguyễn Đình Chính, Vũ Hân và Bảo Linh xuống xe rồ

Bể nước xanh cùng với những cụm san hô, những chú cá cảnh rồi những cột đá hoang sơ. Cũng không hề thiếu sức sống từ

- Chị!

Bảo Linh kéo Vũ Hân khi cô đang cầm đầu lao vào nhà... WC nam. Cô nhìn Bảo Linh cười hi hi rồi nổi gót cô em vào bên

Bảo Linh dẫn Vũ Hân tới chỗ ngồi ở trong góc của gian phòng nhưng lại là chỗ có view nhìn ra ngoài khá đẹp. Khi vừa bu

Vũ Hân nhìn về phía cuối dãy, có 2 cô gái và 3 chàng trai đang ngồi đối diện nhau. Tất cả họ đang hướng về phía cô, mắt m

- Chào mọi người, mình tới muộn một chút.- Bảo Linh quay sang Vũ Hân rồi nói.- Đây là bạn mình, Vũ Hân.

Vũ Hân nhìn Bảo Linh một cái rồi cô cũng cười phụ họa.

- Chào!

- Ô chào...

Đám bạn của Bảo Linh cứ ú ớ không ngừng khiến Vũ Hân cảm thấy lạ. Cô ngồi xuống chiếc ghế ngoài cùng rồi gọi cho mìn

- Chị đợi chút nha, chắc bạn của họ sắp tới thôi.

8. Chương 7: Cuộc Hẹn Bất Ngờ

Ngay từ giây phút bước ra khỏi phòng của Hữu Thiên, Vũ Hân đã tự nhủ rằng từ giờ cô sẽ cẩn thận trong mọi hành động của mình. Cô sẽ giữ khoảng cách nhất định với Hữu Thiên. Trước cô không hay để ý tới mấy thứ này lắm, nhưng giờ khi đã đang loay hoay sắp xếp một cuộc hẹn với đối tác mới của W thì chuông điện thoại của Vũ Hân rung lên bần bật. Nhìn vào màn hình.

- Alo.

Đầu dây bên kia im lặng. Vũ Hân đành phải nhấc lại, giọng điệu có chút bực dọc.

- Alo, ai ở đầu dây bên kia đó? Gọi mà không nói gì là sao? Đây, anh hay chị gì...

- Là tôi.

Giọng nói trầm trầm mang theo một tâm trạng u ám vang lên làm Vũ Hân dừng câu nói của mình lại. Cô nhét chúng trở về tai. Cái tiếng kia cô nghe thấy quen quá nhưng không biết là ai nên đành phải hỏi:

- Xin hỏi, ai đó ạ?

- Tôi là tổng giám đốc của cô, Phan Mạnh Nguyên.

Người đó dừng một chút rồi mới nói. Ba chữ cuối được được gằn giọng khiến nó vang lên trong điện thoại nghe thật đáng sợ.

- À, sếp tổng.- Vũ Hân cười cười, giọng nói bay bổng. Dù lúc này Mạnh Nguyên không thấy được cô cười nhưng cô vẫn phải cười.

- Sao cô dám không nhắc máy khiến tôi phải gọi lại một lần nữa?

Nhận được sự tức giận qua giọng nói. Vũ Hân méo mặt chữi thăm mình quá ngu. Dù có là tên diên nào trên đời thì cũng phải sợ sếp.

- À, ban này tôi đi vệ sinh nên...

- Đi vệ sinh cũng phải cầm điện thoại theo chứ.

- ...

Vũ Hân im luôn. Có quy định nào của công ty là bắt nhân viên đem điện thoại theo người 24/24 chứ? Mà có sao anh lại m...

- Mà ban này cô hỏi... tôi là ai?

- Là do tôi không có số của sếp cho nên mới...

Giọng Vũ Hân lí nhí dần rồi im bật. Sao tự dưng cô lại như con chuột, chui rúc trốn tránh con hổ là sếp tổng thể này? Trước mặt Hữu Thiên cô hùng hổ, mạnh dạn, tự tin bao nhiêu thì giờ, dù là đang nói chuyện qua điện thoại với sếp Nguyên thì cô lại sợ hãi.

- Cô không có số của tôi?- Giọng nói có chút kinh ngạc.- Sao lại không có số của tôi?

Phải, phải, cô không có số của anh. Làm sao cô có số của anh được cơ chứ? Mà hà cơ chi lại phải có số của anh làm gì? Có lẽ là do cô sợ anh.

- 5h tại quán café Du Miên.

Mạnh Nguyên cúp máy ngay trong khi Vũ Hân chưa nói được câu nào. Vũ Hân nhìn vào chiếc điện thoại trên tay miệng lắp bắp.

- Sếp tổng, anh... hẹn hò với tôi sao?

Mạnh Nguyên chẳng cho cô thời gian suy nghĩ về việc nên đồng ý hay không. Anh nói như thể... đó là bắt buộc vậy. Vũ Hân chỉ biết im lặng.

- Sao nữa?

- Tôi không thể đi gặp sếp được.

Giọng nói của Vũ Hân rất quả quyết khiến Mạnh Nguyên im một lúc. Cô nắm chặt tay để giữ vững sự kiên định của mình.

- Lý do.

- Tối nay tôi có hẹn với Hữu Thiên đi gặp đối tác.

- Bên đó không ai đi được hay sao mà cô lại phải đi?

- Có nhưng công việc này là của...

- 5h ở Du Miên, không nói nhiều.

Lại một lần nữa Mạnh Nguyên đập máy với cái giọng bề trên đầy uy quyền ấy. Vũ Hân nắm chặt điện thoại, muốn lắng cái tai. Chết tiệt, anh ta nghĩ anh ta là ai mà dám ra lệnh cho cô phải làm thế này, phải làm thế kia?

Anh ta nghĩ mình là sếp tổng nên thích làm gì cũng được à?

Anh ta nghĩ anh ta là thánh nhân, ai ai cũng phải nghe anh ta sao?

Không biết ở công ty này đã có bao nhiêu người bị anh đàn áp cái kiểu ấy rồi. Được, đã vậy giờ sẽ có người đứng lên chống lại anh ta.

Ý chí của Vũ Hân đang dâng lên hùng hực thì Lý Mỹ Phương, hoa hậu kiêm trưởng Ban thư ký của Red Ocean mở cửa bu... Lý Mỹ Phương mỉm cười thân thiện rồi thông báo.

- Chào cô, Vũ Hân.

- À, chào chị!- Vũ Hân gật đầu.

- Tôi sang đây để báo với cô rằng cuộc hẹn tối nay của sếp Thiên tôi sẽ đi nên cô có thể về được rồi.

Nhìn hàm răng đều mà trắng sáng của Mỹ Phương, Vũ Hân lại há hốc miệng. Không phải bị hàm răng làm cho lóa mắt mà là nụ cười.

Cô ấy vừa nói tối... cuộc hẹn tối nay của Hữu Thiên.

Người đi... là cô ấy chứ không phải cô?

- Chuyện này là sao?

- À, Phan tổng đã đích thân gọi điện cho tôi.

Phan tổng?

- Phan tổng là ai?- Vũ Hân nghiêng đầu làm Mỹ Phương bật cười gượng gạo.

- Cô Vũ Hân, cô hiện đang làm việc ở Red Ocean mà lại không biết Phan tổng là ai sao?

- ...

Thôi không cần nói gì thêm nữa, Vũ Hân đã hiểu. Anh ta thật tiểu nhân. Ép cô đi gặp anh ta bằng cách này sao? Quá đáng.

- Phan tổng còn nhấn rằng cuộc hẹn liên quan tới tính mạng của cô.- Mỹ Phương nhìn Vũ Hân rồi gãi đầu.- Tôi không hiểu...

9. Chương 8: Không Thể Từ Chối

“- Xin hỏi ai đó ạ?”

Mạnh Nguyên khựng người nhìn vào màn hình điện thoại, kiểm tra lại số xem mình có gọi nhầm không thì tuyệt nhiên là...

Cô nàng này gan càng ngày càng to.

Càng ngày càng thích đùa giỡn anh thì phải.

- Tôi là tổng giám đốc của cô, Phan Mạnh Nguyên.

Mạnh Nguyên gằn giọng, tay nắm chặt chiếc điện thoại như muốn bóp nát.

- À, sếp tổng. Sếp gọi tôi có việc...

Đang bực tức mà tự dưng anh lại nghe được giọng điệu bay bổng, cười cười vui vẻ của Vũ Hân thì thấy mình như bị đùa giỡn.

Đã tức lại càng thêm tức tối hơn. Anh cứng người, bắt đầu tra hỏi cô.

- Sao cô dám không nhắc máy khiến tôi phải gọi lại một lần nữa?

- À, ban nãy tôi đi vệ sinh nên...

- Đi vệ sinh cũng phải cầm điện thoại theo chứ.

Nói xong mới thấy mình nói một câu quá kì cục. Mạnh Nguyên muốn tự vả và cái miệng của mình. Anh vò vò mái tóc rồi

- Mà ban nãy cô hỏi... tôi là ai?

- Là do tôi không có số của sếp cho nên mới...

- Cô không có số của tôi?- Anh nói chút kinh ngạc.- Sao lại không có số của tôi?

Đầu dây bên kia im lặng khiến anh cũng chẳng muốn nói gì hơn. Anh thở hắt ra rồi nhả từng chữ vào điện thoại.

- 5h tại quán café Du Miên.

Mạnh Nguyên cúp máy trước khi cô gái ngu ngốc kia thốt lên một câu nói điên khùng nào đó có thể làm anh bị trọng thương.

Không hiểu sáng nay Ngọc Trinh xảy ra chuyện gì mà lại hùng hục lao vào họp, lời Mạnh Nguyên ra ngoài bằng được, khiến

Nghĩ đi nghĩ lại thì anh thấy mình cũng nên có trách nhiệm nói với Vũ Hân một tiếng để cô không quá sốc khi Ngọc Trinh

coi trời bằng vung của cô em họ thì anh chắc chắn được một điều rằng Vũ Hân sẽ không yên ổn trong thời gian tới.

Bắn khoản một hồi anh mới mở danh sách nhân viên công ty và lấy số di động của Vũ Hân. Anh có lòng tốt, muốn cảnh b

Chuông điện thoại reo, số máy đáng ghét hiện lên làm anh bực bội bắt máy.

- Sao nữa?

- Tôi không thể đi gặp sếp được.

Cái gì? Cô dám từ chối anh? Dám không đi gặp anh?

Dương Vũ Hân, cô ăn gan bỏ hay gan hùm mà lại dám nói được câu ấy?

- Lý do.- Mạnh Nguyên lấy lại sự tự chủ để không hét lên. Anh đang nghĩ tới việc có nên sa thải một nhân viên không coi

- Tối nay tôi có hẹn với Hữu Thiên đi gặp đối tác.

- Bên đó không ai đi được hay sao mà cô lại phải đi?

- Có nhưng công việc này là của...

- 5h ở Du Miên, không nói nhiều.

Mạnh Nguyên ngắt máy, anh lẳng chiếc điện thoại lên ghế salon rồi thở dài một cái. Với tính cách ngang bướng của Vũ Hân

- Hay là mình mặc kệ cô ta... chắc, phát điên mất.

Anh đưa tay ấn số cố định gọi cho Trưởng Ban thư ký Lý Mỹ Phương.

- Sếp nói tôi đi cùng sếp Thiên sao ạ?- Mỹ Phương không hiểu lắm nên bắt giắc hỏi lại Mạnh Nguyên.

- Ủ. Cô đi một hôm đi.

Mỹ Phương dù không hiểu ý của Mạnh Nguyên nhưng cô tuyệt đối không hỏi thêm và xin phép anh ra ngoài. Lúc ấy, Mạnh

Đầu anh cứ vang lên những câu nói ngờ ngạc của Vũ Hân. Nghĩ tới khuôn mặt cô khi nói mấy câu ấy làm anh muốn tẩn

Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên có người từ chối gặp anh khi anh ngỏ lời như vậy. Anh đã đích thân gọi điện, lại còn tới

Mạnh Nguyên với lấy chiếc di động rồi đi ra khỏi cửa. Đồng hồ đang điểm 4p5 phút...

...

Vũ Hân thuộc dạng không dễ thuần hóa. Cô rất cứng đầu. Nếu dùng biện pháp mạnh để ép Vũ Hân làm điều gì đó cô không

Chính vì thế nên khi đồng hồ chỉ điểm đúng 5h, cô vẫn ngồi im tại chỗ làm việc. Mắt dán vào màn hình máy tính, những r

Đồng hồ chỉ 5p rồi 5p0, Vũ Hân vẫn ngồi im ở công ty không nhúc nhích. Mãi tới khi điện thoại cô vang lên, trên màn hình

- Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Tôi...- Đang tính giải thích là mình còn nhiều việc, đang bù đầu vào tài liệu thì Mạnh Nguyên quát.

- Sao còn chưa tới.-

Tiếng hét to của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân giật nảy người khỏi ghế.

Tinh thần quật cường Vũ Hân đang cháy lên hùng hục nhưng khi nghe tiếng quát của Mạnh Nguyên cô lại...

- Tôi... tôi không biết đường tới đó...- Nói giọng vô tội.

Vũ Hân mím môi, cô lấy tay cốc một cái vào đầu mình cho bõ tức.

- Cô có thể không ngốc hơn được không? Cô không biết bắt taxi tới đây sao?

-

A... vâng.- Gật đầu ngoan ngoãn.

- Cho cô 15 phút.

- 15 phút thì sao tôi tới nơi được chứ, giờ này là giờ tan tầm mà... Alo... sếp...

Vũ Hân gào vào điện thoại nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng tút dài đáng căm hận. Cô mím môi rồi cũng rời công ty tới chỗ h

Hôm nay Vũ Hân lại có một buổi họp quan trọng. Cô đã chuẩn bị sẵn sàng cho buổi họp này. Tuy nhiên, cô vẫn thấy

10. Chương 9: Bạn Thân Của Sếp

Hôm nay, Vũ Hân bị Mạnh Nguyên đàn áp, có vẻ như anh thấy việc hành hạ cô chưa đủ nên mới đề nghị đưa cô về. Nhìn cô... Khi nghe lời mời mọc đầy... đe dọa ấy, Vũ Hân không dám từ chối nhưng cũng không muốn nhận lời. Cô cảm thấy áp lực khi... Ấy thế mà Vũ Hân vẫn ngoan ngoãn leo lên xe của Mạnh Nguyên và để anh đưa về. Ngoan ngoãn giữ im lặng trong xe không... Có thể Vũ Hân về sau này mới biết nhưng sự thật là khi Mạnh Nguyên nghe được Vũ Hân nói nhà bác mình ở khu Thanh... Dừng xe tại khu trung cư Thanh Đa, Vũ Hân cúi đầu chào sếp thì thấy anh đã xuống trước làm cô cúi đầu chào... không k...

- Cảm ơn anh về ngày hôm nay.- Vũ Hân cúi đầu.

- Không phải là hận tôi thấu xương sao?

Vũ Hân mở to mắt nhìn Mạnh Nguyên thấy đôi mắt đen láy của anh đang nhìn mình, kèm theo một nụ cười nửa miệng thì... Chợt tay Mạnh Nguyên đưa lên, anh xoa xoa đầu Vũ Hân khiến cô ngẩn người nhìn anh. Hành động này làm cô thấ... y nhói nhói nơi con tim. Khuôn mặt ấy, hành động ấy khiến cô nhớ tới một người. Mạnh Nguyên cũng có vài nét giống với... - Sợ tôi đến vậy à?

Vũ Hân chưa bao giờ được nghe giọng nói trầm ấm này của Mạnh Nguyên. Giọng nói êm và rất dễ thu hút. Mạnh Nguyên...

- Sao? Bị tôi quyến rũ rồi à?

Xin anh đừng có tiến lại gần như thế có được không?

Xin anh tránh xa cô ra một chút có được không?

Anh cứ phả hơi thở vào cổ và vào tai cô như thế thì...

Những lọn tóc của Vũ Hân bay bay, đùa nghịch trước mũi Mạnh Nguyên khiến anh cười ra đằng mũi. Sau đó là vai Vũ Hân...

- Hân, con đang làm gì thế?

Bình thường khi tới đi về muộn hay tình cờ bị bắt gặp khi có người đưa đón về, Vũ Hân sẽ không biết giải thích sao cho ph...

- Mẹ, sao mẹ lại...

- Mẹ?

Mạnh Nguyên quay đầu hỏi Vũ Hân nhưng cô không trả lời vì cô đang bận sức. Đáng lẽ giờ này mẹ cô phải ở nhà xem TV...

Bà Bích tiến lại gần để nhìn kỹ khuôn mặt anh tuấn của Mạnh Nguyên hơn. Ban này khi chiếc xe màu đen sang trọng đỗ l...

- Đây là...- Bà nhìn Mạnh Nguyên.

- Chào bác, cháu là Mạnh Nguyên, sếp tổng của Vũ Hân.- Mạnh Nguyên cúi đầu lễ phép.

- À thì ra là tổng giám đốc...

Bà Bích gật gù rồi quay qua nhìn Vũ Hân đang trân trối nhìn mình. Bà biết nó sốc lắm nên mới im re như vậy nhưng bà m...

- Sao mẹ lại ở đây?

Lấy lại được hồn vía sau một hồi hóa đá, Vũ Hân bắt đầu lên tiếng.

- Sao lại không được ở đây?- Bà Bích vặn lại.- Cậu xem đó, có đứa con gái nào xa mẹ mà lại hỏi thế khi mới gặp lại mẹ mình...

- Cô ấy là vậy đó bác.- Mạnh Nguyên cười phụ họa.- Rất bướng bỉnh và khó bảo.

Hợ... Vũ Hân đứng hình khi nghe những lời đùa cợt ấy được phát ra từ miệng anh. Mặt cô méo mó, khó coi nhìn Mạnh Ng...

- Đúng hả?- Bà Bích cười giòn.- Dù bướng nhưng cũng... rất tốt đúng không?

- Dạ, rất tốt.

- Nhưng bác bảo con nè...- Bà Bích ghé vào tai Mạnh Nguyên thì thầm.- Nó ngang vậy nhưng vẫn có cách trị.

- Vậy sao bác?

Mắt Mạnh Nguyên sáng lên khiến Vũ Hân rùng mình. Vũ Hân ai oán cho cái số khổ, tới mẹ cô cũng bán rẻ cô thế này thì...

Cô tự nhủ tài ngoại giao của mẹ mình rất tốt. Dù là người lạ, chưa gặp hay nói chuyện bao giờ cũng có thể quàng vai bá c...

Nhìn cảnh tượng thì thảo ấy cô lại ngao ngán lắc đầu. Toan quay người bỏ đi lên nhà, mặc kệ cho hai người đó thích làm g...

- Đi đâu đó, ở lại nói chuyện với sếp con đi chứ?

- Muộn rồi sếp về đi.- Vũ Hân nhìn mẹ rồi nhìn Mạnh Nguyên lạnh nhạt nói.

Mạnh Nguyên lắc đầu nhưng anh không hề có ý định muốn ở lại nói chuyện thêm với cô. Anh quay sang bà Bích rồi cười h...

- Vậy thôi cháu về đây ạ!

Bà Bích lừ mắt nhìn Vũ Hân rồi nhìn Mạnh Nguyên âu yếm.

- Vậy con về nhé! Rảnh thì qua chơi với bác.

- Không phải mẹ ở lại chơi vài ngày rồi về sao?- Vũ Hân kinh ngạc rồi bất giác lên tiếng.

- Mà tính đuổi mẹ về để tự tung tự tác à? Quên đi con.

- Vâng, cháu nhất định sẽ qua! Chào bác cháu về!

Nếu có một cuộc thi lấy lòng phụ huynh của nhân viên thì Mạnh Nguyên nhất định sẽ giật giải quán quân. Giờ thì cô hiểu...

- Mà làm cái gì vậy?- Bà Bích ẳm Vũ Hân khi chiếc xe của Mạnh Nguyên đi khỏi.

- Con mới phải nói câu đó chứ.

Vũ Hân nhẩn nha nhìn bà Bích, lúc nào cô cũng bị bà đưa vào tình huống dở khóc dở cười. Không biết Mạnh Nguyên có n...

- Tóm lại, mẹ chấm thẳng nhóc đó.

- Thằng nhóc? Sếp hơn con gần chục tuổi mà mẹ kêu sếp là nhóc sao?

- Chắc kệ đi. Mẹ thấy nó cũng thích con đó, con giữ cho chắc vào. Để tuột mất thì không dễ kiếm được người thứ hai đâu.

- Giờ ơi mẹ ơi, sếp con không phải như mẹ thấy đâu!34Kính thưa với mẹ đó là một tổng giám đốc hắc ám đó. Mà mẹ nói cá...

- À, tất nhiên là điểm yếu rồi.

- ME...

- Mà không giữ nó, nó sẽ giữ mà thôi. Cứ chờ đó đi.

11. Chương 10: Bán Đứng

- Nhà bác quen đi ô tô, con không sao chứ?

- Dạ không sao bác à!

Vũ Hân chán nản nhìn mẹ mình rồi lại nhìn Hữu Thiên đang cười rạng rỡ bên cạnh mà chỉ thấy hai người này quá tình cảm. Vũ Hân được chuyển qua Ban Thư kí nên một vài lần cũng được dự họp với Ban Tổng giám đốc. Mỗi lần dự họp là một lần cô được anh huấn luyện hàng ngày, tinh thần giờ cũng cứng như thép rồi nhưng cái tinh thần quật cường ấy cũng chẳng bao giờ mất. Ví như hôm tối thăm đầu tiên, anh xuất hiện vào buổi tối đúng giờ ăn cơm. Anh tối mang theo cả một giỏ hoa quả to khổng lồ. Nhưng quả thực là nhờ mẹ mà Vũ Hân mới được chiêm ngưỡng nụ cười của Mạnh Nguyên thường xuyên như thế. Nụ cười ấy thật đẹp. Rồi một lần anh tình cờ đến vào đúng lúc Vũ Hân chui ra từ nhà tắm. Nhìn bộ dạng của cô mà Mạnh Nguyên ngẩn cả người. Vũ Hân tự hỏi sao Mạnh Nguyên có thể tới vào những lúc cô để lộ bản thân mình nhiều nhất như thế. Phải chăng là tình cảm? Chắc mọi người đang thắc mắc tại sao cô lại ngồi cùng Mạnh Nguyên trên một chiếc xe du lịch cỡ đại này. Lí do rất đơn giản. Cách đây một tuần, Mạnh Nguyên tình cờ xuất hiện ở nhà Vũ Hân vào tối thứ bảy. Vì dạo ấy, do việc ở công ty quá bẽ bối nên cô mới về nhà. Hỏi ra thì Vũ Hân trả lời là đợt này rất bận, có khi phải hết tuần sau thì mới rảnh được chút ít. Mà đầu tuần sau nữa là đợt nghỉ hè. Cái quyết định của Mạnh Nguyên đồng nghĩa với việc kế hoạch của bác Bích đã tiến được một bước lớn. Thừa thắng xông lên, anh quyết định bắt đầu. Nhưng tất cả hi vọng đang bay bổng của Vũ Hân đã bị vùi sâu xuống đất khi Mạnh Nguyên cười hiền và gật đầu đồng ý. Một tuần sau, Mạnh Nguyên lại đến. Mấy ngày ấy Vũ Hân phải tăng ca tới hơn 9h mới được tha về. Nhưng hạng nhân viên như cô vẫn còn tốt chán. Cô nghe người ta nói, cho nên lúc này đây nếu cô nói cô bị mẹ cô bán đứng thì cũng không có gì là sai. Trông cô phờ phạc, mắt thâm như gấu trúc...
...

Mạnh Nguyên chợt thấy có thứ gì đó nặng nề trên vai mình. Những lọn tóc vàng khê bay trước mắt anh, đậu nhẹ nhàng trên vai. Mạnh Nguyên lúc ấy ngoài cười ra thì không làm gì thêm cả. Anh không rõ cái cảm xúc đang dâng lên trong anh là gì nữa. Vũ Hân khẽ mở mắt, cô để ý thấy Mạnh Nguyên đang tựa lên đầu mình. Có lẽ là do anh mệt và buồn ngủ nên mới có hành động này. “Ông trời ơi... xin ông đừng để điều đó xảy ra...”

12. Chương 11: Gần Bên Em

Gia đình Vũ Hân tới nơi thì cũng đã là gần trưa. Mọi người nhận phòng từ khách sạn rồi cùng nhau đi ăn. Vũ Hân không
Đang mơ thấy mình ngồi trên chiếc thuyền máy phi ầm ầm trên mặt nước thì bị ai đó tóm đúng cổ, kéo mạnh một cái khiến

- Á...

Vũ Hân ngồi bật dậy và lùi ra sau, cô mở to mắt nhìn Mạnh Nguyên. Sao trong giấc mơ của cô, anh cũng đóng vai ác thế?
Chưa kịp định thần lại thì Mạnh Nguyên đã giật lại chiếc chăn mà Vũ Hân đang quấn quanh người, anh lôi cô dậy và bắt c

- Chị Hân!

Vừa thấy bóng dáng Vũ Hân, cô cháu gái kém mình 4 tuổi đã nhảy cẫng lên vui mừng. Nhìn thấy mọi người, ai ai cũng m
- Gọi là chị cho trẻ, nhớ nha. Không được gọi là dì đâu.

Vũ Hân rí tai Thùy Trang làm nó cười khúc khích. Không hiểu bà Bích ngoại giao thế nào mà lại rủ rê được một đại gia đ
Trò nhảy bao bố, cô bị cả nhà mắng xoi xoi vì không có tinh thần thể thao, không tập trung làm cả nhà bị thua gia đình n
- Lên đi.

Mạnh Nguyên cúi người để Vũ Hân trèo lên nhưng cô vẫn đứng ì ở đó.

- Tôi... sếp à, sếp qua công bé Trang đi. Nó nhẹ hơn tôi đó...

- Nói nhiều quá, có phải lần đầu tiên tôi công cô đâu.

- Lần trước là bé mà...

Vũ Hân cãi lại. Đúng rồi, lần đó anh bế cô chứ công cô bao giờ chứ. Nhưng vừa nói xong, cô đã nghe thấy tiếng cười sướn
- Ngoan, leo lên đi.

Hự...

Phan Mạnh Nguyên à Phan Mạnh Nguyên, anh đừng có dùng những câu từ như vậy có được không?

Vũ Hân đang bất động nhìn anh đó.

Cô ấy đang nội thương chỉ vì hành động và lời nói của anh đó.

Vũ Hân như bị thôi miên, cô leo lên lưng Mạnh Nguyên rồi ôm lấy anh thật chặt. Cô đang để hồn và tâm trí ở trên mây n

- Cô giảm cân à?- Mạnh Nguyên hỏi nhỏ.

- Ồ...- Vũ Hân nghĩ một lúc rồi cô nói giọng oán trách.- Chẳng phải sếp với mẹ tôi hợp sức khiến tôi ra nông nổi này sao? C

- Vậy để tôi đền cho cô nhé!

- Đền cái gì?- Vũ Hân hí hửng.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc lấy chồng của cô.

- ...

Sao việc lấy chồng của cô lại phụ thuộc vào anh?

Anh tính tuyển chồng cho cô à?

Anh là một người khó tính, là một đại ác ma. Đợi tới lúc anh tìm được người anh ưng ý thì lúc đó chắc Vũ Hân cũng trở t

Vũ Hân tặc lưỡi cho số phận hẩm hiu của mình. Cô không thể nào biết được nụ cười của Mạnh Nguyên đã lộ ra lúc nào. Đ

Nhờ có Mạnh Nguyên mà tỉ số hai gia đình được san bằng. Cả hai bên quyết sống chết ăn thua bằng trò kéo co. Quả thực

- Sếp cũng muốn thắng giống mọi người à?- Vũ Hân nhăn nhó nhìn Mạnh Nguyên.

- Có không muốn sao?

- Tôi không thích lát nữa, hai nhà nhìn nhau bằng ánh mắt nảy lửa.

- Đừng lo.- Mạnh Nguyên cười.- Có hết sức đi, nếu thắng tôi sẽ thưởng cho cô.

Đây là trò chơi gia đình, thắng thua cũng không quan trọng lắm, cái chính là mọi người vui vẻ. Hơn nữa có thắng cũng kh

- Phần thưởng gì đó sếp? Sếp bật mí được không?

- Thích trò đó không?- Mạnh Nguyên chỉ ra phía biển nơi có mấy chiếc mô tô nước đang lượn vòng.

- Thật sao?- Vũ Hân trở mắt.- Sếp cho tôi đi ca nô thật sao?

Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân một lúc, mắt anh nheo nheo lại nhưng rồi hỏi cô.

- Cô thấy tôi nói đùa bao giờ chưa?

Tất nhiên là chưa rồi. Vũ Hân cười toe toét rồi người ta cũng thấy được ý chí chiến đấu của cô. Mạnh Nguyên lắc đầu rồi

Khi tiếng hét vang lên, Vũ Hân đã bặm môi nhắm mắt để kéo. Cứ nghĩ tới một lúc nữa mình sẽ được cưỡi cano phi ầm ầm

. Sợi dây thừng thắt lại, chặt đến mức Vũ Hân nhăn mặt vì cảm thấy đau. Bàn tay nóng ran lên vẫn nắm cố thật chặt. C

Vũ Hân nằm im trên nền cát, không hớ hênh được câu nào. Vì cái tội háo thắng, cô đã vô tình khiến mình bị thương. Sự đau

Rồi một cơn mưa âm thanh đổ ập xuống khiến tai Vũ Hân ù ù và hoang mang. Xung quanh là tiếng nói, tiếng hét lên và t

- Vũ Hân, Vũ Hân...

Vũ Hân mở căng mắt ra nhìn về phía trước và Mạnh Nguyên, anh đang quỳ phục bên cô.

- Cô có sao không Vũ Hân????- Mạnh Nguyên hốt hoảng, đồng thời nâng cánh tay của Vũ Hân lên.

- Tôi... Á....

Vũ Hân khẽ kêu lên khi Mạnh Nguyên chạm vào vết thương trên cánh tay mình. Cánh tay đỏ ửng lên, còn bàn tay thì bị x

- Thắng rồi!- Cô nói rồi nhìn Mạnh Nguyên.- Sếp à, chúng ta thắng rồi!

- Tôi hỏi cô có sao không, sao cô không trả lời.

Ánh mắt lạnh băng của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân ~~36~~h toát cả sống lưng. Cô lắc đầu.

- Không sao, chỉ hơi đau chút thôi.

Nghe thấy thế nhưng vẫn chưa tin tưởng lắm, Mạnh Nguyên kéo Vũ Hân đứng dậy rồi phủi cát trên người cô.

- Tự đứng đi quần dây vào tay làm gì?

13. Chương 12: Thủ Phạm Làghét Tên Đáng

Mạnh Nguyên lặn xuống rồi tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng Vũ Hân đâu cả. Có lẽ anh đã tìm nhầm chỗ. Anh ngoi lên hít một hơi sâu rồi lại ngụp xuống. Xung quanh anh chỉ là làn nước xanh mát không hề có dấu hiệu của con người. Đầu óc anh trống rỗng, lồng ngực anh khó chịu. Anh như phát điên lên khi không thấy Vũ Hân đâu. Giá chi anh kéo Vũ Hân vào kịp, giá chi anh nhảy xuống ngay lúc đó...

Rồi một làn bong bóng xuất hiện trước mắt anh khiến hi vọng trong anh lại trở dậy. Nhưng hành động buông lỏng của Vũ Hân làm anh điên người. Anh bơi nhanh lại chỗ Vũ Hân rồi ôm ngang eo cô và lôi cô lên khỏi mặt nước.

Mạnh Nguyên cùng người lái thuyền kéo Vũ Hân lên cano. Anh hoảng hốt gọi tên.

- Hân... Vũ Hân... Tỉnh lại ngay, em có nghe thấy tôi nói không??

Mạnh Nguyên bắt đầu hồ hập nhân tạo cho Vũ Hân. Lúc này quả thực anh cảm thấy rất khó chịu hết như có lửa đốt vậy. Cứ nhìn gương mặt cứng đờ, đôi mắt nhắm nghiền của Vũ Hân là tim anh cứ nhói lên không ngừng.

- Xin em dậy...- Anh nói, đôi mắt long lanh.- Đừng rời xa tôi... Tôi chỉ vừa mới tìm thấy em thôi mà...

- Khụ... ặc... khụ khụ...

Vũ Hân nôn đồng nước trong người ra rồi cố gắng hé mắt nhìn xung quanh. Một khung cảnh sáng lên, chói lòa khi cô mở mắt. Gương mặt một người con trai đang mỉm cười hạnh phúc. Vũ Hân muốn gượng dậy nhưng người cô lúc này mềm nhũn không còn sức lực.

- Vũ Hân...

Một nụ cười, một giọng nói của ai đó vang lên làm tai Vũ Hân ù ù. Người đó vội đỡ cô dậy rồi ôm lấy cô, truyền cho cô hơi ấm của mình.

- Không sao rồi... không sao rồi...

Vũ Hân chớp chớp mắt để nhìn được mọi thứ rõ hơn.

- Mạnh... Mạnh Nguyên...

Vũ Hân cố gắng để nói, giọng cô có chút khàn khàn. Mạnh Nguyên vội buông cô ra rồi nhìn cô, ánh mắt

anh ánh lên vẻ lo lắng, bàng hoàng nhưng cũng không giấu được sự quan tâm, vui mừng.

- Sao vậy? Đau ở đâu sao?

- Ô... không...- Vũ Hân lắc đầu, cô khẽ mỉm cười.- Cảm ơn sếp!

- Ngốc!

Mạnh Nguyên ấn nhẹ đầu cô một cái. Cô gái này cho tới lúc vừa tỉnh lại sau cơn mê man vẫn nhớ gọi anh là sếp. Anh ôm cô vào lòng, tay khẽ vuốt mái tóc ướt sũng nước của Vũ Hân.

- Được rồi! Chỉ cần cô không sao là được rồi...

Vũ Hân nghe tim mình đập rộn ràng, nghe được cả tiếng trái tim Mạnh Nguyên đang thổn thức. Cô khẽ đưa tay chạm vào môi mình. Hơi ẩm vẫn còn lan tỏa... Lúc ấy những ánh nắng cuối cùng của buổi chiều tàn dần lặn trên mặt biển. Bầu trời chuyển từ vàng sang đỏ lựng rồi tím ngắt chính là thời khắc của hoàng hôn. Ngắm nhìn cảnh mặt trời đang sà dần xuống biển bỗng dưng, Vũ Hân thấy lòng mình lắng lại, mọi ưu phiền trong thời gian qua dường như tan biến. Cô tựa vào Mạnh Nguyên rồi lặng im trong vòng tay anh.

...

- Hai đứa làm gì mà ướt nhẹp vậy?- Bà Bích trông thấy Mạnh Nguyên và Vũ Hân liền hỏi.- Con không biết bơi mà thích vầy nước nhỉ?

- Dạ!- Vũ Hân khịt mũi.- Vầy vùng một chút cho khỏe người.

Khỏe người thì chẳng thấy đâu, Vũ Hân chỉ thấy mình cứ như đang lơ lửng trên mây. Cô trở về phòng và chui vào phòng tắm. Nghe lời Mạnh Nguyên dặn không được ngâm nước quá lâu kéo bị cảm nên cô tắm rất nhanh rồi lau người và mặc quần áo.

Hình ảnh dịu dàng của Mạnh Nguyên lại hiện lên trong tâm trí Vũ Hân. Cái cảm giác là lạ khi môi anh đặt lên môi cô. Hơi ẩm của anh, cô vẫn cảm nhận được. Dường như bên tai vẫn vang lên tiếng đập của con tim anh. Hình như anh cũng hồi hộp, hình như anh cũng như cô... Cũng bối rối khi phải đối diện với ánh mắt sâu lắng của đối phương.

- Cảm giác của mình...

Vũ Hân thở hắt ra rồi nhấc điện thoại lên và ấn nút. Cô đưa lên tai rồi chờ đợi. Một giọng nói truyền cảm vang lên, trên môi Vũ Hân là nụ cười quen thuộc...

...

Sau cuộc gọi kéo dài gần một tiếng, cuối cùng Vũ Hân cũng gác máy và mặc quần áo để đi ăn cùng mọi người. Cô là người xuất hiện cuối cùng nhưng cũng là người gây chú ý nhất. Hôm nay Vũ Hân không ăn mặc như

mọi hôm mà lại mặc một chiếc váy quây màu xanh lá đơn giản. Rất xinh và đáng yêu.

Cô nhìn qua bàn ăn phía gần cửa lớn thông ra ngoài. Cô thấy mẹ mình đang trò chuyện với một người phụ nữ cùng tuổi. Vũ Hân nhận ra đó là người trong gia đình chiều nay đã tham gia trò chơi cùng gia đình cô. Chiếc bàn bên cạnh cũng là thành viên của gia đình cô và gia đình của người phụ nữ kia.

Đưa mắt đi thêm một quãng ngắn cô gặp phải... một cảnh tượng sững sờ. Thùy Trang, cháu gái cô đang ngồi cười nói vui vẻ với một anh chàng lạ mặt. Vũ Hân bật cười, cuối cùng thì cháu gái cô cũng có người yêu. Nhưng... sao anh chàng đó quen quá vậy? Cô có cảm giác như đã gặp cậu ta ở đâu rồi. Vũ Hân bàng hoàng trong giây lát rồi phi nhanh tới chiếc bàn ăn đó tới tốc độ tia chớp. Dù mắt cô có cận nhưng giảm giác của cô rất tốt, không hề sai.

- Cậu... chính cậu...

Vũ Hân xác nhận được đúng người thì cô liền chỉ tay vào người đang ngồi cạnh cháu gái mình. Người đó ngẩng lên nhìn Vũ Hân thì lại cười toe.

- Chào!- Cậu giơ tay, cười thân thiện.

- Chào cái khỉ.- Vũ Hân quạu.- Cậu ở đây làm cái quái gì?

- Thì đi du lịch chứ làm gì.- Anh chàng nhún vai.

- Hừ, chứ không phải là theo tôi để ám ảnh tôi hả?- Vũ Hân chống tay vào hông, mắt long lên.

- Hi hi, Hân tinh thật đó.

- Quả nhiên cái tên chết bầm đó là cậu.- Vũ Hân nắm tay thành quyền.- Chính vì cậu nên tôi mới lao xuống nước và suýt mất mạng.

Ngay từ lúc tỉnh lại Vũ Hân đã cố nhớ gương mặt đều cang của cái tên làm cô ướt nhep, đồng thời hấn đã gián tiếp gây ra vụ việc cô bị ngã xuống nước. Cô tự nhủ, nếu gặp hấn ở đây thì nhất định sẽ cho hấn một trận. Ai ngờ ông trời giúp cô, cho hấn xuất hiện ngay trước mắt cô mà cô không phải nhọc công tìm kiếm.

- Sao chị lại nói với anh Thành Vũ như vậy?- Thùy Trang bèn vặc.

Thành Vũ không để ý tới lời Thùy Trang nói, cậu đứng dậy nắm lấy vai Vũ Hân rồi hỏi cô.

- Mất mạng? Sao lại vậy?

- Sao lại vậy cái gì?- Vũ Hân trừng mắt rồi hất tay cậu ra.

- Anh Vũ!- Thùy Trang kéo gấu áo Thành Vũ.- Chị Hân không có biết bơi.

Khuôn mặt Thành Vũ đanh lại tức thì, cậu nhìn Vũ Hân có chút biết lỗi. Cái tên khỉ gió này, sao mắt hân lại long lanh như vậy được nhỉ, làm ý chí hùng hổ của Vũ Hân bay mất tiêu. Chắc chắn, sao hân dám nhìn cô với đôi mắt như sắp khóc vậy chứ?

- Hân... có sao không?

- Cảm ơn!- Vũ Hân quay đi.- Chỉ sắp chết thôi.

- Tôi không cố ý.

- Biết! Cậu chỉ cố tình.

Thành Vũ nói câu nào thì bị Vũ Hân đập lại câu đó. Thực ra nếu chỉ bị ngã xuống nước không thì Vũ Hân cũng không giận như thế. Chỉ là cô đã suýt chết đuối nếu Mạnh Nguyên không cứu kịp. Mà cô chết rồi thì liệu cô có tha cho cái tên đã gây ra chuyện đó hay không?

Vũ Hân cầm đĩa và đi lấy thức ăn cho mình. Thành Vũ đi đằng sau cô, miệng cứ lẩm bẩm bài ca xin lỗi hoài làm cô muốn nổ óc. Sau khi nhận được ánh mắt đáng căm hận từ Vũ Hân thì cậu mới nín thính và im lặng cầm đĩa thức cho cô. Nhưng đó cũng là lúc Vũ Hân mở máy.

- Cậu là con trai mà sao nói nhiều vậy? Mẹ cậu sinh cậu vào giờ nói nhiều à? Sao đang làm luận án tốt nghiệp mà lại xuất hiện ở đây? Trốn học đi chơi là không tốt đâu. Tôi mà quen biết ba mẹ cậu là tôi mếc họ cho cậu hay. Cậu đẹp trai mà sao lại đùa dai vậy? Nhớ lúc đó tôi lao ra tóm cổ cậu thì cậu chết chắc. Khuôn mặt thì men lỳ, bo đì thì chuẩn mà sao mắt lại như con gái thế??

Thành Vũ bầm bụng cười nhưng không dám cười to, chỉ ở đằng sau khục khục vài tiếng. Vũ Hân kêu cậu nói nhiều mà cô còn nói nhiều gấp mấy lần cậu. Hơn nữa những điều cô nói chẳng điều nào liên quan tới điều nào cả.

Chợt cô dừng lại rồi quay lại hỏi Thành Vũ làm nụ cười của cậu tắt ngúm.

- Nói nghe coi, sao lại ở đây?

- Tôi nói là chúng ta quen nhau một tháng đi mà!- Thành Vũ cười.- Tôi muốn nghe câu trả lời của Vũ Hân nên mới tới đây tìm.

- Vớ vẩn!

Vũ Hân lừ mắt rồi tiến tới bàn ăn nhưng đi được hai bước cô lại dừng lại.

- Sao biết tôi ở đây?

- Tôi có tay trong mà!

Thành Vũ nháy mắt làm Vũ Hân rùng mình. Cô chợt nhớ ra cô cháu gái ngây thơ vô số tội. Ban đầu Vũ Hân chỉ nghĩ là cậu ta đùa mình. Không ngờ cậu ta dám lợi dụng cháu gái cô để tìm hiểu về cô, theo cô tới tận đây quấy rối. Thằng nhóc này đáng ăn đòn thật. Thùy Trang cũng đáng ăn đòn nữa. Nhìn thấy trai đẹp là khai hết trơn hết trọi. Có điều... chính cô cũng không phủ nhận được vẻ đẹp của cậu ta. Chết tiệt thật!

Cuộc nói chuyện của Vũ Hân và Thành Vũ tuy không lọt vào tai những đã lọt vào mắt của Mạnh Nguyên. Ban nãy anh ra ngoài nhận điện thoại nên bỏ lỡ vài thứ. Giờ trở lại anh trông thấy Vũ Hân dịu dàng, đáng yêu trong bộ váy xanh mát thì lại mỉm cười. Nhưng khi đánh mắt sang bên cạnh, nhìn cái dáng vẻ cao lớn của Thành Vũ thì đôi chân mày anh nheo lại khó hiểu. Chẳng nhẽ Vũ Hân quen với cậu ta?

Thắc mắc có lẽ phải được giải đáp. Mạnh Nguyên tiến tới và lên tiếng.

- Sao em lại ở đây?

- Em...

Vũ Hân đang ngẩn ra vì cách xưng hô lạ lẫm của Mạnh Nguyên thì bên cạnh cô, Thành Vũ đã lên tiếng.

- Em đi du lịch.

Tia nhìn của Vũ Hân chuyển sang Thành Vũ.

- Em quen Vũ Hân?

Vũ Hân lại quay sang Mạnh Nguyên. Sếp cô quen Thành Vũ sao?

- Bọn em đang quen nhau.

- Cái gì?

Câu nói của Thành Vũ khiến Mạnh Nguyên và Vũ Hân cùng đồng thanh. Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên đang chòng chọc nhìn mình, cô bối rối xua tay.

- Không không... tôi không có quen với cậu ta...

- Tôi đã chọn Hân hôm đi xem mắt rồi.- Thành Vũ quả quyết.

- Cô đi xem mắt?- Đôi chân mày của Mạnh Nguyên cau lại lộ rõ vẻ tức giận.

- Cái thằng này...- Vũ Hân quát Thành Vũ rồi nhìn Mạnh Nguyên giải thích.- Sếp... không có. Sao anh lại tin lời trẻ con như thế được. Tôi tuyệt đối không...

Chợt... Vũ Hân chết đứng, Thùy Trang há hốc miệng, bá Bích ngẩn người, Mạnh Nguyên thì nghiêng răng kèn kẹt. Thành Vũ vừa cúi xuống và hôn một cái vào má Vũ Hân làm hết thấy những người ở đó quay lại nhìn. Người thì tắc lưỡi, người thì ngưỡng mộ tình yêu của đôi bạn trẻ, người thì lắc đầu ngán ngẩm vì thời nay thanh niên bạo quá.

- Tôi khẳng định chủ quyền.- Thành Vũ cười.- Nhất định Vũ Hân sẽ chấp nhận tôi.

- Khốn kiếp...

Vũ Hân nắm chặt tay, mắt tóe lửa. Thành Vũ biết điều nên nhấc chân lên chạy trước. Y như rằng Vũ Hân đuổi theo đằng sau miệng liến thoắng.

- Có giỏi thì đứng lại, tôi sẽ cho cậu biết tay!

Bà Bích nhìn Mạnh Nguyên đang hầm hầm tức giận thì chỉ nở nụ cười. Bà lắc đầu rồi trở lại bữa cơm của mình. Chưa đầy 3s sau, cái bóng của Mạnh Nguyên cũng khuất sau cánh cửa nhà ăn.

Thành Vũ chạy thông dong như muốn dẫn với Vũ Hân. Cứ chốc chốc cậu lại quay nhìn cô rồi khề hôn gió làm cô tức phát điên, càng hăng máu đuổi nhanh hơn.

- Chết tiệt... tôi sẽ... cho cậu biết tay. Đồ khốn... dám đùa giỡn... với tôi à...

Thành Vũ chợt dừng lại, cậu túm lấy Vũ Hân đang lao tới và ả cô vào tường. Giữ chặt hai tay cô sang

hay bên rồi nhìn cô.

- Tôi không hề đùa giỡn.

- Trẻ con.

Thành Vũ bật cười. Ai mới là người trẻ con đây? Nếu Vũ Hân là người lớn thì cô đã chẳng tốn sức chạy theo cậu làm gì. Nếu cô là người lớn thì đã không bị cậu hôn trộm như thế.

Vũ Hân nhìn nụ cười đều của Thành Vũ thì lại nổi cơn điên. Cô giậm mạnh chân một cái nhưng Thành Vũ lại tránh được. Đôi mắt Thành Vũ nheo lại, cậu nhìn xuống đôi môi Vũ Hân làm cô hoảng hồn.

- Nhìn cái gì đó? Thích chết à?

- Vũ Hân còn nói nữa tôi sẽ hôn đó.

- Cậu dám...

Thành Vũ cúi xuống mỗi lúc một gần làm Vũ Hân toát hết mồ hôi. Cô tránh bên này, tránh bên kia như tránh hủi. Những tưởng cậu sẽ được hôn lên môi cô, ai ngờ cậu lại hôn trượt vào má khiến Vũ Hân mở to mắt.

- Ồn nhé!

- Chết tiệt...

Thành Vũ buông Vũ Hân ra rồi chạy mất. Vũ Hân toan chạy theo thì cô bị giữ lại.

- Sếp!

- Đuổi theo nó làm gì?

- Tôi... cậu ta...

Mạnh Nguyên kéo Vũ Hân lại, anh đưa tay lau lau hai má Vũ Hân làm cô hơi bất ngờ. Anh đang định... xóa dấu vết mà Thành Vũ gây ra sao?

- Nghe đây.- Mạnh Nguyên nhìn vào mắt Vũ Hân khiến cô không thể lảng tránh.- Cô phải cảnh giác với đàn

ông nghe chưa? Không được để bất cứ ai chạm vào nghe chưa? Lần sau còn để tôi nhìn thấy chuyện như hôm nay nữa thì tôi sẽ không tha cho cô.

- Cái đó... sếp... anh đang động vào tôi mà...

- TRỪ TÔI RA...

Mạnh Nguyên hét ầm lên. Vũ Hân thì cúi đầu như con mèo đang sợ con cọp. Anh nói anh sẽ lo việc lấy chồng của cô nhưng có cần phải quá đáng như vậy không. Anh mà quá quắt vậy thì ai ngó ngang tới cô nữa chứ.

Thấy Vũ Hân im lặng, Mạnh Nguyên thở hắt ra rồi nói.

- Đi dạo một chút đi.

- Dạ...

14. Chương 13: Hiện Tại Và Quá Khứ...

Vũ Hân cùng Mạnh Nguyên đi bộ dọc bãi biển. Tuy trời đã tối nhưng vẫn có khá nhiều người đang tản bộ, hóng mát và ngắm cảnh. Đã lâu lắm rồi Vũ Hân mới được đi dạo trên bãi biển về đêm như thế này. Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, cô đang đi cạnh Mạnh Nguyên.

- Có một điều tôi đang thắc mắc...

- Chuyện gì?

- Sếp quen với Thành Vũ sao?

Mạnh Nguyên quay sang nhìn Vũ Hân.

- Cô không thấy cậu ta có nét giống với ai đó sao?

- Không phải là em trai giám đốc kinh doanh của chúng ta chứ?

Vũ Hân cười méo xệch rồi nhận được cái nhún vai của Mạnh Nguyên thì cô đã khẳng định được rồi. Bảo sao cô thấy tên này quen quen.

Vũ Hân miên man thả trôi suy nghĩ bập bênh theo làn sóng vỗ. Tiếng sóng rì rào, lâu lâu lại có những con sóng lớn cuộn trào ập tới, ướm sóng rồi đi chậm chậm.

- Đi đâu đó?

Mạnh Nguyên giật mình với hành động đó của Vũ Hân, anh nhanh tay túm cô lại. Một lần để cô chơi với dưới nước là quá đủ rồi.

Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên, trên môi là nụ cười tuyệt đẹp. Cô cúi người gạt nước một cái khiến những tia nước bay lên khỏa lấp đôi mắt anh.

- Tôi...

- Cô đã phạm một sai lầm lớn đấy, cô biết không?

- ...

Vũ Hân là một con ngốc, một con ngốc chính hiệu.

Có ai điên mà đi trêu chọc sếp như cô không?

Biết anh là một người nghiêm túc, không bao giờ đùa giỡn vậy mà cô còn... Giờ ơi Vũ Hân ơi là Vũ Hân...

Vũ Hân đang cúi đầu, đang định nhận lỗi thì một làn nước bay tới làm ướt người cô. Ngước mắt lên, cô thấy nụ cười nửa miệng của Mạnh Nguyên.

- Trả lại cô đó!

- Sếp...

Quả thực là Vũ Hân đang bị Mạnh Nguyên quay như chong chóng. Lúc thì anh lạnh lùng, gương mặt đáng sợ khiến cô chần chừ, lúc thì anh cười tươi, ánh mắt ấm áp khiến cô cảm thấy thoải mái.

Và thế rồi một khung cảnh lạ lẫm hiện ra. Chẳng ai nhận ra người đang nở nụ cười tươi, đang khom lưng hắt nước về phía cô.

Vũ Hân đã học cách thích nghi, cách sống, cách hòa nhập vào môi trường làm việc ở cái tuổi 18. Cái tuổi mà đáng lẽ cô phải còn ngây thơ, bồng bột.

Trường đời đã dạy cho cô nhiều thứ. Ngay cả để yêu thương một người, cô cũng phải học chứ không đơn thuần chỉ là cảm xúc.

Vũ Hân đã từng đi dọc bờ biển dài ngút ngàn nhiều lần, đi từ lúc trăng ở phía đằng đông chạy dần sang phía tây. Từ lúc bình minh lên, cô đi từ phía đông chạy dần sang phía tây.

Vũ Hân đã từng cùng người đó ngồi như vậy hàng giờ liền, đến khi trời không còn khuya mà chuyển dần về sáng, sương xuống.

Ừm... Vũ Hân trượt chân, cô ngã người về sau và hòa mình vào làn nước mát. Nước bắn tung tóe làm ướt tóc và người cô.

Vũ Hân nghiêng đầu, không nghĩ ngợi gì cả, cô đưa tay rồi nắm lấy tay Mạnh Nguyên và đứng dậy. Cô bị kéo vào gần anh.

Bàn tay ấm nóng của Mạnh Nguyên khẽ chạm vào làn da mát lạnh ở cổ của Vũ Hân. Anh nhẹ nhàng kéo cô lại rồi cúi xuống.

Giờ đây Vũ Hân đã có được cảm giác thật sự khi đôi môi Mạnh Nguyên chạm vào. Một cảm giác mãnh liệt như muốn đốt cháy.

Vũ Hân chìm đắm trong cái cảm giác lâng lâng, có chút hạnh phúc đang lan tỏa. Cô thả lỏng người và để Mạnh Nguyên ôm.

Chợt...

“- Anh rất thích vị bạc hà trên môi em...”

Vũ Hân mở bừng mắt.

“- Anh muốn ôm em và hôn em như thế này mãi...”

Mắt cô rưng rưng.

“- Anh sẽ không để em một mình... sẽ không bao giờ rời xa em...”

Nước mắt cô trào ra trong vô thức.

Mạnh Nguyên buông Vũ Hân ra, anh lặng nhìn vào đôi mắt đang đọng đầy nước của cô. Tim anh khẽ nhói lên khi nhìn vào đôi mắt cô.

- Em sao vậy? - Mạnh Nguyên khẽ hỏi, anh đưa tay lau nước mắt cho cô. - Có chuyện gì sao?

Giọng anh nhẹ nhàng, ấm áp nhưng lại khiến tim Vũ Hân nhói lên đau dữ dội. Hơi thở của cô đứt quãng, người run lên.

- Tôi... xin lỗi...

Vũ Hân lắp bắp. Từng chữ được thốt ra nhỏ tới mức Mạnh Nguyên chỉ nhìn miệng Vũ Hân mà đoán ý. Cô quay người rồi chạy.

15. Chương 14: Em Sẽ Không Làm Thế

Trước mắt Vũ Hân là khung cảnh quen thuộc.

Con đường mùa thu vắng lặng, không gian chìm vào yên tĩnh, xung quanh chỉ còn nghe thấy tiếng lá rơi xào xạc. Vũ Hân mở to mắt. Cô gái ấy thật quen, không gian này cũng thật quen. Mùa thu ở đây thật giống mùa thu của 4 năm về trước. Cô gái khẽ ngồi xuống chiếc ghế đá, mặc cho gió thổi bay tóc mình. Những lọn tóc phất phơ cứ đùa nghịch trên đôi vai nhợt nhạt. Vũ Hân sững lại khi một người con trai đi tới. Trái tim cô như bị bóp chặt lại, đau tới mức cô không còn cảm giác.

- Anh xin lỗi vì tới trễ...- Chàng trai gãi đầu cười hì hì.

- Trễ thì bị phạt thôi!- Cô gái lém lỉnh nói.

- Em muốn phạt gì?Nhớ phạt nhẹ thôi đó...- Chàng trai tỏ vẻ hối lỗi.

- Phạt anh ở bên em cả đời!! Hahaha...

Vũ Hân nước mắt lưng tròng, tâm hồn xáo động. Tại sao cô lại nhìn thấy cảnh tượng này, tại sao???

Chợt khung cảnh ấy biến mất. Thay vào đó là một căn phòng tối cũng rất quen thuộc với Vũ Hân. Cô gái có nụ cười tuyệt vời.

- Không...KHÔNG...

- KHÔNG...

Vũ Hân choàng tỉnh, mắt cô thao láo nhìn vào khoảng không gian trước mặt. Trên trán lấm tấm mồ hôi, tim đập mạnh và hơi thở gấp gáp. Uống một hơi hết ly nước lạnh, Vũ Hân tỉnh lại đôi chút. Cô ngồi xuống chiếc ghế trong gian bếp rồi ngẩn ra một hồi. Ngôi nhà cô đang sống rất rộng với diện tích 100m2, ở tầng 18 của trung cư cao cấp The Manor. Cô may mắn được một người bạn thân tặng căn nhà này. Vũ Hân ngồi bó gối trên ghế salon rồi đưa mắt nhìn đường xá về đêm. Những ánh đèn đường rực rỡ, những con đường rộng rãi. Từ khi đi Mũi Né về, Vũ Hân trở lại trạng thái bình thường chỉ sau có một ngày. Cô đi làm bình thường, xuất hiện ở mọi nơi như một kẻ hèn nhát. Chỉ biết đứng trước anh mà coi như không có chuyện gì xảy ra.

...

- Đạo này em sao vậy? Thấy khó chịu trong người à?

Hữu Thiên không để ý tới những gì Vũ Hân đang nói, anh hỏi một câu không ăn nhập với không khí lúc này. Vũ Hân ngước mắt nhìn anh.

- Em không sao. Chỉ là về nhà mới em chưa quen nên khó ngủ thôi.

- Vậy là do tâm lý đấy. Hôm nào rảnh, đi massage thư giãn đi.

- Ừm... Em sẽ làm thế!

Vũ Hân gật đầu nhưng Hữu Thiên thừa biết là cô chỉ nói vậy cho có chứ chẳng bao giờ bỏ thời gian ra để đi đâu đó giải trí.

- Thiên à...

Hữu Thiên giật mình. Đã lâu lắm rồi anh mới được nghe Vũ Hân gọi tên mình thân mật như thế. Bình thường cô sẽ gọi anh là Hữu Thiên. Vũ Hân chậm chậm quay sang nhìn Hữu Thiên. Cô không giấu diếm nữa, đôi mắt cô không tìm cách để trốn tránh nữa. Sự thay đổi của cô khiến Hữu Thiên ngạc nhiên. Anh không thể tưởng tượng được cô lại có thể làm được như vậy. Bất ngờ Vũ Hân vòng tay qua eo và ôm lấy Hữu Thiên, cô tựa trán mình vào vai anh và khẽ nhắm mắt lại để lòng mình được yên bình.

- Em mượn bờ vai của anh một lúc nhé...

Phải rồi, những lúc Vũ Hân cảm thấy mệt mỏi và khó nghĩ về một chuyện gì đó cô thường hay tâm sự với Hữu Thiên. Với anh, cô là một người bạn thân. Cũng như lúc này đây, anh đang là chỗ dựa vững chắc cho cô. Dù là im lặng nhưng đó cũng là hành động khiến cô rất cảm động. Vũ Hân khẽ thở dài.

- Em đã rất mệt mỏi, em...

RẦM...

- TRÁNH XA ANH ẤY RA...

Vũ Hân và Hữu Thiên giật mình và quay ra phía cửa. Cả hai trân trân nhìn về phía cô gái đang tức giận tới mức muốn nổ. Chưa kịp để cả hai định thần chuyện gì đang diễn ra, Ngọc Trinh tiến tới và dồn hết sức vào cánh tay rồi giáng cho Vũ Hân một cái bạt tai.

- NGỌC TRINH...- Hữu Thiên gầm lên, mặt đỏ au, đôi mắt ngùn ngụt sát khí.

Anh đang bảo vệ cô... đang bảo vệ Vũ Hân yếu đuối...

Nhưng...

Cô đáng bị như thế...

Cô còn tồi tệ hơn những gì Ngọc Trinh đang nghĩ...

Phải, cô là một người phụ nữ xấu xa...

- Khốn kiếp, mày hết mồi chài Hữu Thiên rồi lại mồi chài ông anh họ tao.- Ngọc Trinh không thèm để tâm tới Hữu Thiên.

- Anh nói lại một lần nữa.- Hữu Thiên nắm chặt tay để kiềm chế sự tức giận đang trào lên trong mình.- Anh cấm em không được nói chuyện với cô.

- Sao anh lại cấm em khi những điều em nói đều là sự thật?

Ngọc Trinh hét lên, cô ta chìa ra trước mặt Hữu Thiên một xấp ảnh.

- Nếu anh muốn chứng thực thì xem đi. Hãy tự mình xem đi.

Vũ Hân nhìn Hữu Thiên rồi nhìn những tấm ảnh anh cầm trên tay. Một tấm là hình cô với Mạnh Nguyên đang cười đùa ở bãi biển. Một tấm là hình cô đang ôm lấy anh. Cô bàng hoàng tới ngỡ ngàng. Ngọc Trinh đã theo dõi cô, cô ta đã chụp lại những tấm ảnh này để khiến Hữu Thiên hiểu lầm về cô.

- Giờ thì anh tin chứ?- Ngọc Trinh cười ngạo mạn.- Anh tin nó là đứa con gái mặt hàng chưa?

- Ra khỏi đây.- Hữu Thiên vẫn nhìn Vũ Hân rồi nói. Gương mặt cô lúc này trắng bệch không còn một giọt máu.- TÔI NÓI ĐÓNG CỬA ĐI!

- Em...

Vũ Hân lùi lại sợ hãi nhìn Hữu Thiên. Cô chưa bao giờ thấy anh như vậy cả, chưa bao giờ thấy anh tức giận tới mức phải quát tháo. Nụ cười trên môi Ngọc Trinh giãn ra, khinh khỉnh hướng về Vũ Hân. Nhưng ngay lập tức nụ cười nó bị dập tắt. Hữu Thiên quát:

- Anh... sao anh lại...

Hữu Thiên đẩy Ngọc Trinh ra khỏi cửa rồi đóng sập cửa lại, anh khóa luôn cửa từ trong để cô ta không vào được. Bên ngoài trời mưa.

Vũ Hân nước mắt nhìn Hữu Thiên đang đứng ở cạnh bàn, tay cầm điều thuốc. Đã rất rất lâu rồi cô không thấy anh động tới việc uống rượu.

16. Chương 15: Người Tình Cũ

17. Chương 16: Âm Áp

- Mỹ Phương, cô cùng tôi qua bên công ty đối tác một chút.

Mạnh Nguyên xuất hiện ở ngưỡng cửa Ban Thư ký làm cả phòng bất động tới mắt phút. Họ phải dụi dụi mắt mấy lần để c
Anh nhìn Mỹ Phương rồi quay đi. Mỹ Phương cầm túi xách rồi nhanh chân chạy theo trong đầu không khỏi thắc mắc. Xu

- Vũ Hân đâu.

Một câu nói ngắn gọn tới mức xúc tích của Mạnh Nguyên làm Mỹ Phương khựng lại như chết ngời. Mặt cô đỏ dần bởi v

- À cái đó...- Mỹ Phương lấy lại bình tĩnh.- Cô ấy hôm nay xin nghỉ, thưa sếp.

- Lý do.

Mỹ Phương bậm môi, cô chưa bao giờ thấy sếp mình như vậy cả. Chẳng nhẽ anh thay đổi cách sống? Muốn quan tâm tới m

- Cô ấy nói là cô ấy mệt...

Như không còn thắc mắc, Mạnh Nguyên lại im lặng khiến không khí trong xe lại rơi vào trạng thái cũ. Mỹ Phương không p

Từ khi đi du lịch về tới nay, thái độ của Vũ Hân với anh thay đổi hoàn toàn. Cô không còn bên lên, tỏ ra bối rối khi đứng

Có điều anh không biết rằng giờ Mỹ Phương đang rất rất tò mò về quan hệ của anh với Vũ Hân. Lâu nay làm việc bên c

Hơn nữa Vũ Hân thì không có gì nổi bật. Làm việc với Vũ Hân cũng không lâu nhưng cô có thể khẳng định Vũ Hân là một

...

Kinh khôngng... King khôngng...

Vũ Hân vẫn nằm im trên giường sau 2 hồi chuông cửa. Cô vùi mặt vào gối vì muốn vị khách không mời mà tới kia bỏ đi k

Vừa mở cửa ra, Vũ Hân đã sững người. Gương mặt cô đã biểu lộ chút hốt hoảng. Mạnh Nguyên đang sừng sững đứng trướ

- Có... làm sao vậy?

- Sếp tới có việc gì sao?

Vũ Hân không trả lời Mạnh Nguyên mà lại hỏi ngược lại anh. Cô ngoái vào trong nhà nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường.

14p0 ???

Cô quay lại nhìn anh, trong đầu không khỏi thắc mắc. Có nằm mơ cô cũng không nghĩ anh xuất hiện ở nhà mình vào giờ n

- Định để tôi đứng ngoài này sao?

- À..., xin lỗi sếp!

Vũ Hân đứng tránh sang một bên để Mạnh Nguyên bước vào. Nhưng đứng được một lúc là Vũ Hân ngã lăn ra đất, gập ng

- Sao vậy? Cô đau ở đâu?

- Cái đó...

Vũ Hân nhăn nhó nhìn Mạnh Nguyên rồi vịn vào tay anh đứng dậy. Cô cố gắng bước vào nhà vệ sinh khiến Mạnh Nguyên

Hôm nay tới ngày của Vũ Hân, bụng đau tới mức không chịu nổi nên cô mới xin nghỉ làm. Cô mệt mỏi với tay lên chiếc t

Đang suy nghĩ không biết làm gì thì Mạnh Nguyên gõ cửa nhà tắm.

- Cô sao vậy? Bộ ngất ở trong đó rồi à?

- Tôi...- Vũ Hân lấp bắp.

- Sao?

- Tôi... sếp có thể đi mua giúp tôi... cái đó được không...

- Hả?

- Hôm nay là tới ngày, tôi...

Vũ Hân nín thinh, cô cũng không nghe thấy ngoài cửa có tiếng động gì nữa. Khỏi nói cũng biết Mạnh Nguyên sững sốt tới

Anh thản nhiên đi vào cửa hàng tạp hóa, thản nhiên đứng trước gian hàng dành cho phụ nữ. Cái bộ dạng gãi cằm nhìn ch

- Không biết cô ấy dùng loại nào nhii??

Anh tặc lưỡi rồi chọn mỗi loại một túi. Đặt cả một rổ băng *** trước quầy tính tiền làm cô nhân viên nhìn anh như thể an

Thấy mình bị nhìn tới mồn cả mặt, Mạnh Nguyên cười giả lả, giọng điệu chân thật.

- Vợ tôi cô ấy tới ngày nên tôi mua dùm ấy mà!

Nghe thấy thế, mấy vị phụ nữ đứng đó mắt nheo lại, miệng ngoác ra cười.

- Hóa ra là thế, cậu thật chu đáo.- Một bà cô lớn tuổi khen.

- Phải đó, tôi với chồng tôi lấy nhau hơn 40 năm mà cũng chưa thấy lão làm thế bao giờ.- Người đàn bà khác nói chen vào.

- Vợ anh thật có phước.- Cô bán hàng tặc lưỡi tiếc rẻ.

Mạnh Nguyên nhanh chóng thanh toán rồi nhanh chân rời khỏi cửa hàng bách hóa. Không phải anh ngại trước mấy lời trê

Mãi một lúc sau anh mới gõ cửa và gọi Vũ Hân. Cô cảm kích nhận chiếc túi trong tay Mạnh Nguyên rồi đóng cửa lại. Nhìn

- Gì mà mua nhiều vậy??

Vì không biết Vũ Hân dùng loại nào nên Mạnh Nguyên đã mua từ loại có cánh, không cánh, dùng ban đêm cho tới dùng h

Lúc Vũ Hân trở ra thì thấy Mạnh Nguyên đang đứng bên bàn bếp, cạnh chiếc phích nước làm nóng siêu tốc. Cô lật đặt ch

- Chẳng ph

ải vào những ngày này cô không nên chạy nhảy sao??

- Dạ?- Vũ Hân nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, cái đầu nghiêng nghiêng trông rất ngộ.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Vũ Hân, Mạnh Nguyên nén cười.

- Uống cái này đi.

Anh đưa Vũ Hân một viên thuốc cùng với cốc nước ấm. Cô ngẩn người nhìn anh rồi lại nhìn viên thuốc.

- Nó sẽ giúp cô giảm đau.

Nói tới đó là Vũ Hân đỏ mặt. Cô cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn Mạnh Nguyên. Hai tay cô vịn về vạt áo một hồi mới

18. Chương 17: Buông Tay Anh Ra

“- Sao... sao lại là tôi?

- Vì cô thích hợp.

- ...

- Ở đó có rất nhiều đối tác của W. Chẳng phải cô đi là thích hợp nhất sao?

- Cái đó...

- Vậy tối tôi sẽ qua đón cô!

”

Vũ Hân tiu nghỉu ngồi trên xe. Cô cứ nghĩ anh quan tâm nên mới tới thăm cô, lòng thấy rất ấm áp và biết ơn. Do đó cô đã cảm kích, rất rất cảm kích vì sếp tổng cũng đã nghĩ cho cô. Anh biết những ngày này cô đau bụng là do bị lạnh bụng mà. Sau bữa tiệc tại khách sạn Sheraton, thông tin Mạnh Nguyên đưa thư ký đi dự tiệc cũng đã được bàn tán xôn xao. Cho tới tận sáng hôm sau, Vũ Hân cùng Mạnh Nguyên đi lại và chào hỏi thân thiết với những người hiện đang là đối tác của W. Cô và anh cũng tìm

- Hữu Thiên chắc giờ cũng đang trên đường tới đây rồi.- Mạnh Nguyên nhìn đồng hồ rồi nói.

- Anh ấy vừa từ Sing về mà. Sao không về nhà luôn mà lại qua đây làm gì?

- Đối tác của W hầu hết đều ở đây, cậu ấy qua cũng phải thôi.- Mạnh Nguyên nhìn ra xa.- Đợi tôi chút, tôi qua nói chuyện.

Mạnh Nguyên đi khỏi và bắt chuyện với bạn mình. Vũ Hân nhìn quanh rồi bắt đầu ăn chút gì đó. Dù bụng cô lúc này rất

Những bước chân nhẹ nhàng không tạo tiếng động. Những gợn sóng từ chiếc váy màu hồng phấn tinh khôi đang khiến người ta phải ngoái lại nhìn. Những lọn tóc xoắn nhẹ phất phơ trong không trung làm người ta phải ngoái lại nhìn. Một vẻ đẹp kiều sa, một thân hình

- Hôm nay trông cô thật đẹp, Như Dương.

Nếu lắng nghe thì ai cũng có thể nhận ra chất giọng đầy khinh thường của Vũ Hân. Như Dương chắc hẳn coi lời Vũ Hân

- Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Như Dương vốn đã nhìn thấy Vũ Hân khi cô đi bên cạnh Mạnh Nguyên. Có điều cô ta không thể tưởng được rằng Vũ Hân

- Hôm nay cô tới một mình sao?- Vũ Hân tiếp tục công kích.- Trả đũa vụ hôm trước anh ta để cô ở nhà à?

- Hóa ra là vì gặp được cô nên anh ta mới như thế.- Như Dương cười nhạt.- Tôi cứ nghĩ mình sẽ tìm được cô trước anh ta,

Vũ Hân và Như Dương vốn không phải là đối thủ, càng không phải là những người thấy mặt nhau là đấu đầu. Vốn dĩ cả hai

- Cô cũng giỏi nhỉ, cua được cả Phan tổng.

Vũ Hân nhìn con mắt đang liếc về phía Mạnh Nguyên và mỉm cười. Một sắc thái tự tin tới tràn trề. Cô nhìn thẳng Như D

- Vậy mà cô cứ luẩn quẩn mãi bên Minh Huy là sao?

Như Dương cứng họng khi bị Vũ Hân đánh đòn phủ đầu. Đang muốn hạ nhục cô mà cuối cùng chính mình lại bị hạ trước.

- Cô...

- Tình yêu của hai người khiến tôi phải ngưỡng mộ đấy.- Vũ Hân cười khinh khỉnh.- Sao không mời tôi dự đám cưới?

- Dương Vũ Hân.

Như Dương đã hạ giọng nhưng xem chừng cô ta đang rất tức giận. Không phải nói cũng biết Vũ Hân và Như Dương đang

- Như Dương, hình như cô quên rằng tôi đã buông tha cho Minh Huy và trả anh ta về với cô.- Vũ Hân nheo mắt.- Cô cũng

Vũ Hân, Minh Huy và Như Dương đã có một cuộc tình tay ba. Một cuộc tình mà Vũ Hân đã nghĩ rằng cô sẽ có một kết c

Vũ Hân nào có phải hạng người rẻ tiền tới mức ấy, cô dù có khao khát yêu thương cũng không cần được ban tặng tình yêu

Như Dương cũng không có lỗi trong chuyện này. Chỉ là cô ta ngu ngốc không đủ bản lĩnh để giữ người mình yêu, chỉ dùng

i yêu để ngu muội và mù quáng.

- Cô không sợ báo ứng sao, Vũ Hân?- Bỗng Như Dương thay đổi thái độ, đôi mắt cô ta ẩn chứa nét cười.- Ngang nhiên xem

Vũ Hân đánh mặt lại, dường như Như Dương đang đi quá xa. Và khả năng chịu đựng của Vũ Hân cũng có hạn.

- Cô nói cái gì vậy?

- Chẳng phải sau khi rời bỏ Minh Huy, cô tiếp tục tìm được tình yêu mới sao? Nghe nói hai người yêu nhau lắm, lén lút qu

- Khốn kiếp.- Vũ Hân tức giận, cô tiến tới và túm lấy Như Dương.- Cô khôn hồn thì ngậm miệng lại.

Lúc này tiệc cũng đã bắt đầu nên không ai để ý tới lời nói cũng như hành động của hai cô gái đang đứng ở một góc khuất

- Cô nên nhớ.- Vũ Hân nói nhỏ, đủ để Như Dương nghe thấy.- Cho dù cô và Minh Huy đã lấy nhau thì tôi vẫn có thể kéo a

- Cô...- Như Dương tái mặt trước lời cảnh báo đáng sợ của Vũ Hân.

Vũ Hân buông Như Dương ra, cô tặng cho đối thủ một nụ cười khinh bỉ rồi quay người lại. Có lẽ lúc này Vũ Hân mới hiểu

Mạnh Nguyên đứng đó và nhìn cô. Anh không giận dữ nhưng cũng không tỏ ra lạnh nhạt. Anh đã nghe thấy tất cả cuộc đ

Vũ Hân như bị giáng cho một búa, cô ngây người nhìn Mạnh Nguyên đang xa dần rồi quay lại nhìn Như Dương.

- Đó chính là quả báo.- Như Dương cười xảo trá.

Vũ Hân hận mình không thể tát cho cô ta một cái nhưng cô lại càng căm ghét mình hơn khi mình lại quá bần thiú và bị ối

Mạnh Nguyên đi nhanh ra khỏi đó, gương mặt anh vẫn ánh lên sự bất lực và nhất là sự thất vọng tràn trề.

- Nguyên, cậu đi đâu vậy?- Hữu Thiên thấy Mạnh Nguyên thì liền hỏi.

- Cậu tới rồi à? Minh có việc nên về trước.

- Ồ...

Chưa kịp để Hữu Thiên lên tiếng, Mạnh Nguyên đã lướt đi. Trông thấy bộ dạng đó của Mạnh Nguyên, Hữu Thiên cũng ng

Đang thắc mắc thì liền lúc đó, Vũ Hân lao tới. Cô cũng bị Hữu Thiên giữ lại.

- Em chạy đi đâu vậy?

- Em...- Vũ Hân nhìn Hữu Thiên rồi nhìn Mạnh Nguyên ở phía trước.- Em xin lỗi...

Cô vụt chạy và thoát khỏi bàn tay của Hữu Thiên và lại khiến Hữu Thiên bản thân cả người. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy

19. Chương 18: Mất Thặng Bằng

- Mau bảo bên đó làm lại đi. Công ty trả lương cho họ ít quá hay sao mà lại làm một bản báo cáo sơ sài như vậy?
Tiếng Mạnh Nguyên vang lên khiến dần thư ký đứng ngoài co rúm người lại. Mỹ Phương làm trưởng ban cũng chẳng sướng.

- Mang sang bên Phát triển kinh doanh.- Mỹ Phương chìa tập báo cáo ra trước mặt thư ký của Thành Nam.- Nói với giám đốc!
- Dạ!

Thư ký của Thành Nam lí nhí gật đầu rồi nhanh chóng rời đi. Mỹ Phương ủ rũ trở về phòng làm việc, theo sau cũng là toàn bộ nhân viên phòng ban.

- Sếp dạo này sao vậy? Tính nóng như lửa ấy.
Trợ lý của Mỹ Phương than phiền.

- Không phải là tới tuổi rồi chưa lấy được vợ nên...
Câu đùa của trợ lý của Vũ Hân cũng không khiến không khí căng thẳng giảm bớt. Vũ Hân cúi mặt lại chăm chú nhìn vào tập báo cáo.

- Chị Hân!
Trợ lý của cô lên tiếng. Vũ Hân ngẩng lên.

- Ủ!
- Đây là bản báo cáo của W...
Vũ Hân nhìn tập giấy đặt trên bàn rồi thở dài.

- Ủ, chị biết rồi. Chị sẽ đem vào cho sếp!
- Dạ!

Cô nàng trợ lý thở nhẹ rồi đặt tay lên ngực như cảm tạ trời vì Vũ Hân đã không bắt mình đi trình sếp. Thường ngày cô nàng Vũ Hân cầm bản báo cáo trên tay, mặt cô điềm tĩnh trở lại rồi gõ cửa.

- Vào đi.
Giọng nói một mội vang lên, không còn giống cái giọng mạnh mẽ đầy uy quyền ban nãy nữa. Vũ Hân mở cửa rồi bước vào. Mạnh Nguyên tựa lưng vào ghế miệng vẫn ngâm thuốc và giờ anh đang quay lưng lại. Vũ Hân không thể nhìn thấy mặt anh.

- Có chuyện gì?- Một lần nữa tiếng anh vang lên, nhưng đã có chút sức lực hơn ban nãy.
- Đây là bản báo cáo về hoạt động của W tháng vừa rồi.
Vũ Hân nói nhưng tay vẫn giữ khư khư bản báo cáo. Cô đang chờ đợi chỉ thị từ Mạnh Nguyên.

Ngay từ khi cánh cửa phòng mở ra, Mạnh Nguyên đã có cảm giác đó là Vũ Hân. Bình thường ngay tới Mỹ Phương khi vào phòng anh cũng phải chào hỏi. Nhưng hôm nay cô nàng lại im lặng.

- Ừ, anh cứ tiếp tục đi. Tôi sẽ chờ anh quay lại.
i cả. Rồi khi nghe cô lên tiếng, nghe cô trả lời anh, anh cũng không muốn quay lại nhìn cô. Phải hơn một tuần rồi anh không nhìn thấy cô. Quả thực anh đang thách thức chính mình. Cách đây một tuần anh đã tự hỏi liệu không trông thấy cô, không gặp cô, không nói chuyện với cô thì anh có thể sống được không. Anh quay ghế lại và đối diện với Vũ Hân. Nhìn vào đôi mắt đó anh biết cô đang rung động trước anh. Anh cũng có khác gì không?

- Tôi đang rất nóng tính, vì vậy không chắc sẽ bảo đảm việc không to tiếng với cô.
- Vâng!

- Cô vẫn muốn đứng đó và lắng nghe những lời chỉ trích của tôi.
Vũ Hân không trả lời, cô đặt trước mặt Mạnh Nguyên tập báo cáo rồi đứng chờ. Mạnh Nguyên rời mắt khỏi cô rồi bắt đầu gõ bàn.

- Việc kinh doanh không có tiến triển là do sản phẩm, bên phục vụ khách hàng hay do thị yếu của người sử dụng thay đổi?
- Sản phẩm của W vốn dĩ từ trước tới nay luôn chiếm được cảm tình của người tiêu dùng. Nhân viên phục vụ khách hàng cũng rất tốt.
- Vậy tại sao lại không có chuyển biến gì?- Mạnh Nguyên dò xét.

Vũ Hân im lặng. Với việc khách hàng còn ưa thích đồ của W không hay do thời trang của W đã không còn hợp nhãn khách hàng nữa.

- Cô thử đặt mình ở vị trí người tiêu dùng rồi trả lời xem.
Vũ Hân thấy nếu mình không trả lời thì nhất định Mạnh Nguyên sẽ không tha cho cô.

- Khách quan mà nói, W nên ra những sản phẩm mới thay vì cứ tiếp tục sản xuất những mẫu đã cũ. Đối với những tín đồ của W thì đây là một vấn đề.
- Chuyển chỉ thị của tôi tới phòng thiết kế. Gấp rút ra sản phẩm mới. Chiến dịch nâng cao tỷ suất người mua lần này, tôi muốn đạt được kết quả tốt.
Vũ Hân sững người nhìn Mạnh Nguyên. Anh xem trọng ý kiến của cô tới vậy sao? Hơn nữa anh nói vậy không khác nào...
- Cái đó... tôi...
- Sao? Cô lại có ý kiến gì sao?
- Không có gì.- Vũ Hân lắc đầu.- Tôi xin phép...
Vũ Hân đột ngột quay lại và đi ra cửa. Cô đã phát hiện ra trong đáy mắt Mạnh Nguyên sự thật khi anh liên tiếp tra hỏi cô.

- Đứng lại đó.
Mạnh Nguyên vừa dứt lời Vũ Hân đã đứng khựng lại. Cô đứng im nhưng không quay lại xem anh gọi mình để làm gì. Mạnh Nguyên gọi cô ra ngoài.

Thôi được rồi anh chịu thua... Anh ôm chặt lấy Vũ Hân từ đằng sau, hai tay xiết chặt lại, mặt vùi vào tóc cô rồi thở nhẹ. Trông ngực Vũ Hân đập thình thịch, cô thậm chí còn nghe được cả tiếng tim đập mạnh của Mạnh Nguyên. Hơi thở anh ấm áp.

- Anh... nhớ em phát điên lên được...
Phải, anh ngốc nghếch, anh ấu trĩ nên mới không gặp cô. Tối một ngày không trông thấy cô anh đã hóa điên rồi chứ đừng nói là bình thường.

Vũ Hân cảm thấy như mình bị rút hết không khí, tim như bị bóp nghẹn lại. Những cảm xúc lẫn lộn lại xâm chiếm lấy cô.

- Tổng giám đốc, xin anh hãy giữ khoảng cách...
Mạnh Nguyên đứng hình khi Vũ Hân gỡ tay anh ra và rời khỏi phòng. Khuôn mặt anh lúc ấy nếu ai đó nhìn thấy được thì sẽ nghĩ anh đang cười.

- Em còn định chạy trốn tới bao giờ nữa...
.....

- Mạnh Nguyên dạo này stress nặng làm tôi cũng stress theo.
Thành Nam mân mê ly rượu trong tay rồi lầm bầm. Bên cạnh, Hữu Thiên đang nhìn những làn khói thuốc tròn do chính mình hút ra.

Lâu lắm rồi anh mới cùng Thành Nam tới quán bar giải sầu. Hồi ở Hà Nội nếu có đi, anh cũng chỉ đi với khách, bên cạnh là một cô gái.

20. Chương 19: Em Phải Làm Sao

- Anh cứ nghĩ là mình nhìn nhầm cơ đấy. Sao em có thể ở đó vào giờ này hả, Vũ Hân?

Vũ Hân cười cười, đôi mắt nheo nheo lại nhìn người đang nắm chặt lấy tay mình rồi kéo đi.

- Là anh sao, Hữu Thiên?

Hữu Thiên quay người lại, mắt trừng trừng nhìn Vũ Hân. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô làm cô nhả mặt lại. Nếu bình

- A... đau...

Thành Nam ở bên cạnh đỡ lấy Vũ Hân đang liêu xiêu như sắp đổ. Nhìn cô đã dựa hẳn vào người mình mà tự dưng anh thấy

Ban này không phải anh như những gã đàn ông khác, anh chú ý tới Vũ Hân vì nhìn thế nào anh cũng thấy cô rất quen. Bỏ

- Khốn kiếp...

Từng chữ được phát ra từ miệng Vũ Hân khiến Thành Nam há hốc. Cô gái dịu dàng này cũng nói được mấy từ như vậy sao

- Hân...

Hữu Thiên tiến tới, anh cầm cổ tay Vũ Hân và kéo cô về phía mình. Cô ngược lên nhìn anh nhưng sao lại thấy đáng anh n

- Cậu đang làm cô ấy đau...- Thành Nam lên tiếng nhưng bị Vũ Hân cắt lời.

- Em phải làm sao đây?- Vũ Hân ôm lấy Hữu Thiên và chột, anh thấy ngực mình ươn ướt.- Em... hình như yêu anh mất rồi.

Hữu Thiên khựng lại, con người bỗng sa sầm xuống. Thành Nam đứng bên cạnh mà ngạc nhiên tới độ không thể thốt nên

Vũ Hân bắt đầu khóc dữ dội hơn dù tiếng khóc ấy rất nhỏ. Nghe văng vẳng chỉ như một tiếng rên đau đớn. Hữu Thiên bế

Mái tóc Vũ Hân bay bay trước mắt anh. Những lọn tóc dài đã không còn, anh khẽ vuốt mái tóc mềm mượt ấy, giờ chỉ còn

- Em... phải làm sao... em không thể yêu anh được... Em sợ mình sẽ làm tổn thương anh...

- Vậy thì đừng yêu.- Hữu Thiên nói, giọng anh có chút gì đó nghèn nghẹn.- Nếu điều đó khiến em cảm thấy tốt hơn.

- Nhưng em... lại rất khó chịu... em rất muốn chạy tới bên anh.- Vũ Hân vùi mặt vào ngực Hữu Thiên, hai tay vòng lấy ôm

- Hân...- Chưa để Hữu Thiên nói hết câu, Vũ Hân đã đổ gục.

Lời nói cuối cùng của cô anh đã nghe thấy rất rõ dù giọng cô rất nhỏ, chỉ như gió thoảng qua tai. Anh đỡ lấy Vũ Hân tron

- Cô ấy...- Thành Nam ấp úng.

- Chỉ ngủ thôi, chắc là uống khá nhiều.- Hữu Thiên nhìn qua cửa kính rồi quay người lại. Anh rút điều thuốc và đưa lên m

Thành Nam nhìn Hữu Thiên một hồi lâu. Rốt cuộc anh... lại không hiểu gì về cả hai người này sao? Vũ Hân tự dưng nói y

Hữu Thiên lôi điện thoại trong túi và bấm số gọi cho ai đó. Hành động đó càng khiến Thành Nam sốc hơn.

- Vũ Hân đang ở đây.

- ...

- Tối đón cô ấy đi.

- ...

- Ừ, tôi đang ở...

Hữu Thiên giật máy rồi quay sang nhìn bộ mặt không thể tin được của Thành Nam.

- Cậu... làm gì vậy? Tại sao lại gọi cậu ấy tới? Không phải Hân nói yêu cậu sao?

Hữu Thiên cười nhạt. Anh thả rơi điều thuốc rồi lấy chân di di, đồng thời châm một điếu khác. Mắt anh long lanh nhìn ra

Chưa đầy 15 phút sau, chiếc Volvo trắng đã xuất hiện và phanh kít lại trước xe của Thành Nam.

- Đi từ nhà cậu tới đây mất ít nhất 30 phút vậy mà giờ đã tới rồi à.- Hữu Thiên nửa cười nửa không nhìn về phía trước rồi

Mạnh Nguyên nhanh chóng xuống xe, anh nhìn Hữu Thiên rồi nhìn Thành Nam, rồi lại nhìn người đang nằm trong xe. Đò

- Là cô ấy, không phải nhìn kĩ như vậy đâu.- Hữu Thiên vút điếu thuốc trên tay xuống đất.- Cô ấy cắt tóc, không phải đội

- Cô ấy sao rồi?- Mạnh Nguyên thôi không dò xét nữa dù trong đầu anh là một mớ thắc mắc. Có điều dù anh có hỏi thì ch

- Uống say xong quay cuồng nhảy múa.- Thành Nam nói.- Sau khi thú tội thì ngủ rồi.

- Thú tội?- Mạnh Nguyên nheo mày nhìn Thành Nam.

- Ừ! Lời thú tội ngọt ngào.

Thành Nam nhìn Hữu Thiên rồi lắc đầu, anh quay đi không nói gì thêm. Mạnh Nguyên cũng không muốn hỏi gì cả. Anh n

Hữu Thiên đứng bên ngoài và lặng nhìn cảnh tượng đó. Ánh mắt anh vẫn u buồn, vẫn âu sầu như thế. Ngồi vào vị trí ngư

Vũ Hân ngủ chẳng biết trời đất là gì cả, ngay tới khi bị ai đó bóc bế xốc lên cũng không hề mở mắt. Đầu cô nghiêng bên này,

Cảm nhận được hơi ấm của ai đó truyền tới, Vũ Hân càng rúc sâu hơn vào lòng Mạnh Nguyên. Thấy vậy anh liền ôm chặt

Dừng xe trước trung cư The Manor, Mạnh Nguyên xuống xe rồi bế Vũ Hân vào thang máy. Anh là một người đàn ông 1m8

Đôi mày Vũ Hân hơi cau lại như bị ai đó làm cho khó chịu. Mạnh Nguyên ngồi bên cạnh cô, đưa tay khẽ vuốt đôi má. Anh

Mạnh Nguyên cúi xuống rồi đặt trán mình lên trán cô, đôi mắt khẽ nhắm lại. Anh thực sự muốn bình tâm một chút. Hơi t

- Anh... sẽ chờ em...

21. Chương 20: San Sẻ Nỗi Đau

- Lát nữa mình đi ăn đi.

Vũ Hân đang chỉnh chỉnh lại cổ áo cho Thành Vũ với nụ cười rất bề trên nhưng ngay khi nghe cậu nói câu đó thì cô lại nghĩ

- Quý khách đang tán tỉnh nhân viên bán hàng đó à?- Vũ Hân nheo mày.

- Cứ cho là vậy đi.- Thành Vũ cười.

- Cậu có nhiều thời gian rảnh ghê ha.

- Đâu có, đợt này sắp tốt nghiệp nên có hơi bận. Không gặp được Hân cứ nghĩ Hân sẽ nhớ mà tới tìm tôi. Thế mà Hân lại

- Vậy tôi cũng bận như cậu vậy!- Vũ Hân nói.- W sắp ra sản phẩm mới rồi t

hế nên tôi không có nhiều thời gian rảnh đâu.

- Dành một chút thời gian cho tôi cũng không được sao?- Thành Vũ phụng phịu.

Vũ Hân cười nhẹ rồi lắc đầu. Hiện tại cô đã bắt đầu tham gia vào chiến dịch của W lần này. Cô sẽ đích thân khảo sát thị

Cô dường như là đang hoạt động hết công suất, tất cả mọi việc tổng hợp trừ việc làm báo cáo thì đều chuyển giao cho trợ l

Thời trang W là dòng quần áo khá phổ biến và rất được ưa chuộng. Tán công chủ yếu lứa tuổi thanh thiếu niên, W đã tìm

- Nhưng sao tự dưng Hân lại cắt tóc? Thất tình?

- Cậu với anh cậu thân giao cách cảm à?- Vũ Hân nheo mày rồi hỏi.

- Hử?

- Sáng nay Thành Nam cũng hỏi tôi một câu y chang cậu.

- Chắc, tôi tò mò thôi mà. Vậy có lí do gì sao?

- Không. Tự dưng muốn cắt thôi.

Vũ Hân có ý định cắt tóc không phải chỉ một lần nhưng chưa lần nào dám cắt cả. Lần nào cô cũng lưỡng lự, cũng hỏi han

Đối với người khác, cắt tóc đồng nghĩa với việc thất tình hay vướng mắc phải chuyện nào đó mà muốn quên đi. Nhưng với

Việc Vũ Hân thường xuyên đi lại trong những cửa hàng của W đã không còn là chuyện lạ nữa. Nhưng việc cô đứng giữa ch

- Mọi người đang nhìn chúng ta kìa! Có vẻ là ngưỡng mộ lắm!

Đang thắc mắc với câu nói của Thành Vũ, Vũ Hân đã thấy như thất lưng mình nhồn nhột. Cúi xuống nhìn thì cũng là lúc

- Trả đây, cậu làm trò gì thế?

- Tôi chỉ định lấy số di động của Hân thôi.

- Bằng cái cách vừa rồi ấy hả?- Vũ Hân nổi đóa.- Có muốn tôi cho cậu một đấm không?

Vũ Hân bình thường rất dễ tính, hòa đồng. Cô lúc nào cũng vui vẻ cười đùa không mấy khi giận dỗi. Nhưng nếu mà để c

- Đừng giận.

Vũ Hân gạt bàn tay đang định chạm vào má mình ra rồi cô với tới chiếc điện thoại. Nhưng chiều cao của cô của thấp hơn m

Thành Vũ đưa tay ôm lấy eo Vũ Hân khi cô nhảy lên với chiếc điện thoại từ tay cậu. Khuôn mặt cậu tiến sát lại gần khiến

- Vui vẻ quá nhỉ?

Một giọng nói trầm nhưng có phần cảnh cáo vang lên. Vũ Hân quay lại rồi bất giác cứng đờ người. Thành Vũ buông cô ra.

- Là anh đó à?

- Ủ!- Người đó gạt đầu nhưng chẳng thèm nhếch mép một cái, đôi mắt sắc lạnh nhìn sang phía Vũ Hân làm cô giật mình t

- Vậy anh thì sao?- Thành Vũ nói rồi hất cằm sang bên cạnh.- Anh cũng vậy còn gì.

- Mạnh Nguyên...

Cô nàng chân dài bên cạnh Mạnh Nguyên ngang nhiên khoác tay anh, ngang nhiên đứng sát vào anh, rồi tự nhiên tới mức

Vũ Hân nhận ra đó là người mẫu sẽ quảng cáo cho sản phẩm mới của W lần này. Cô ta cũng là người mới nổi lên trong th

Buổi sáng, Mạnh Nguyên có hẹn với cô người mẫu này và trao đổi với cô ta về hợp đồng quảng cáo. Nhưng đang đứng tron

Đối với giới nghệ sĩ, người mẫu thì việc được tổng giám đốc của một công ty lớn như Red Ocean nâng đỡ là một may mắn,

Mạnh Nguyên hơi bực bội với vẻ mặt thản nhiên, không có chút biểu cảm gì của Vũ Hân. Giờ cô có thể tiết chế tình cảm c

- Hai người có vẻ thân thiết quá ha!- Mạnh Nguyên nhếch miệng.

- Bọn em đang định đi ăn.- Thành Vũ hớn hở.- Anh đi cùng cho vui nhé!

Nụ cười “đuối khách” của Thành Vũ làm cô người mẫu lại tưởng rằng mình cũng được anh để ý. Gương mặt lại càng tỏ rõ

“Bọn em?” Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân. Chẳng lẽ cô đang hẹn hò với Thành Vũ sao?

- Có lẽ phải xin lỗi cậu rồi.- Cô người mẫu lên tiếng.- Mạnh Nguyên nói là sẽ mua đồ cho tôi nên... hẹn hai người khi khác m

- Trơ trên!

Thành Vũ không ngần ngại mà bất thốt. Cậu nhìn cô gái trước mặt mình bằng ánh mắt khinh miệt làm cô ta tức tới nghĩ

- Không sao, đồ có thể mua vào lúc khác.- Mạnh Nguyên cười, đưa tay vỗ vỗ bàn tay đang khoác tay mình.- Những dịp gặp

- Vậy thì thứ lỗi tôi phải từ chối hai người rồi.- Vũ Hân từ nãy đều im lặng, giờ mới lên tiếng.- Chúng tôi định ăn tại nhà t

- Ấy, sao không ra nhà hàng? Ăn ở nhà lại phải nấu nướng, dọn dẹp mệt lắm.- Cô người mẫu lên tiếng.- Hay để tôi gọi điện

- Không cần.- Vũ Hân nhìn cô ta bằng ánh mắt cảnh cáo.- Không gian yên tĩnh và ấm cúng ở nhà hợp với chúng tôi hơn.

Cô quay sang nhìn Thành Vũ đang ngây người.

- Mình về thôi!

- Hả... ơ... ừ ừ...

Thành Vũ ú ớ rồi cũng gạt đầu đi theo cô. Nhưng đ⁵⁸được hai bước thì Mạnh Nguyên đã giữ chặt tay cô lại, đồng thời lên

- Nhà của em không thể đón tiếp tôi sao?

Đau... đau thật...

Đau tới mức đôi chân mày cô nhíu lại sát gần nhau. Mọi hành động, lời nói của Mạnh Nguyên lúc này đều như con dao ha

22. Chương 21: Em Sẽ Sống Thật Với Chính Mình...

- Sếp vẫn nghỉ sao chị Phương?

Thư ký của Thành Nam lên tiếng chán nản. Mấy hôm nay do Mạnh Nguyên ốm và nghỉ thì những báo cáo lại được trực tiếp gửi cho chị Phương.

- Ủ, vẫn nghỉ. Sếp ốm nặng lắm!

Nghe thấy thế Vũ Hân lại thấy nhói đau nơi con tim. Gần đây mỗi khi thấy Mạnh Nguyên đi qua là cô lại cảm thấy như tim mình bị bóp nghẹt.

- À, Vũ Hân!

- Dạ!- Vũ Hân ngẩng lên nhìn Mỹ Phương.

- Bản thiết kế của W do tôi không hiểu lắm nên không thể giải thích cho sếp được. Vậy nên chiều nay cô tới nhà sếp đi nhé.

- Tôi...

- Chị cẩn thận đó!- Trợ lý của Vũ Hân lên tiếng.- Em tới mà sếp cũng hỏi loạn lên làm em cũng cả hòng.

Vũ Hân nhìn vào một khoảng lặng trước mặt. Cô đã cố tránh anh bằng cách nhờ trợ lý đem bản thiết kế tới rồi nhờ Mỹ Phương chuyển.

...

- Cậu Nguyên ở trên phòng, thưa cô.

- Dạ!

Người giúp việc nhà Mạnh Nguyên là một người phụ nữ đứng tuổi. Vũ Hân được một người lớn tuổi xưng hô như vậy nên cô cảm thấy ngại.

Vũ Hân gõ cửa, không thấy ai trả lời. Gõ cửa lần nữa... cũng không thấy ai lên tiếng, trong lòng cô bỗng dấy lên một cảm giác bất an.

Mạnh Nguyên khẽ mở mắt và chờ đợi. Anh đã định ngồi dậy mở cửa khi nghe thấy Vũ Hân gõ lần thứ hai, nhưng nghĩ thế này anh với cô có quá nhiều hiểu lầm, có quá nhiều tổn thương. Anh cũng vì lý do đó mà không tài nào tập trung vào công việc.

Vũ Hân nhẹ nhàng tiến lại gần, rất cẩn thận để Mạnh Nguyên không vì thế mà thức giấc. Đôi mắt cô cứ dán chặt vào Mạnh Nguyên.

Mạnh Nguyên nghe có tiếng bước chân lại gần, anh biết Vũ Hân đang đấu tranh tư tưởng nhưng vẫn không lên tiếng, vẫn cố gắng giữ bình tĩnh.

“- Có lẽ sếp vẫn đang mệt lắm. Nghe cô giúp việc nói sếp không ăn uống được gì cả. Hôm trước còn thức khuya xem bản báo cáo.”

- Ngất...- Vũ Hân lắp bắp.

- Ủ, vậy nên cô cũng lựa lựa mà nói chuyện.”

Vũ Hân đứng ngay cạnh giường mà không dám mở miệng đánh thức giấc ngủ của Mạnh Nguyên, cô chỉ đứng yên như một tượng.

- Vào rồi thì em cũng nên chào hỏi gì đi chứ. Cứ đứng sau lưng tôi, bộ em tính dọa tôi chết sao?

Mạnh Nguyên không chịu đựng được thêm nên mới cất tiếng. Nói dứt câu thì anh từ từ ngồi dậy, đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn Vũ Hân.

Ban đầu nghe thư ký của anh là Mỹ Phương nói rằng anh bị ốm. Vũ Hân cứ nghĩ chắc chỉ là cảm nhẹ, ai dè sự thật lại khiến anh mệt mỏi.

Thấy Vũ Hân đang trong trạng thái thần thờ nhìn mình, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng chứ không có vẻ thoải mái như trước đây nữa.

- Xong rồi à?- Mạnh Nguyên hỏi, đôi chân mày nhăn lên.

- Dạ vâng.

- Không cần hỏi lại tôi vấn đề ở đâu mà vẫn chỉnh sửa được sao?

- ...

Bản thiết kế trước do chuyên viên phòng thiết kế của W phụ trách đã bị sếp tổng ném bay không thương tiếc vì cái tội... tự ý thay đổi.

Sau khi nghe được tin Vũ Hân sẽ nhận nhiệm vụ lần này, cả phòng thiết kế như trút được gánh nặng. Cuối cùng Vũ Hân đã nhận được sự đồng ý.

h sửa sao cho đúng, sao cho hợp lý.

Thấy Vũ Hân im lặng, anh cũng không nói gì chỉ nhận lấy bản thiết kế cô đưa rồi đặt trên chiếc chăn đang đắp ngang thân.

- Anh... - Vũ Hân nhìn thấy ánh mắt chờ đợi, mong mỏi của Mạnh Nguyên thì lại không thể thốt ra mấy chữ “anh đã đỡ hơn chưa?”

- Em tới đây chỉ để đưa tôi thứ này à?- Đôi mắt sáng của Mạnh Nguyên bỗng chốc sa sầm lại.

- Dạ?- Vũ Hân ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời.- Vâng...

- Tôi bị ốm gần tuần nay, giờ mới thấy em tới.- Anh dừng lại dò hỏi thái độ của Vũ Hân rồi hít một hơi nói tiếp.- Không sao đâu.

- ...

Vũ Hân tự dưng cảm thấy sợ hãi, vẻ tự tin, lạnh lùng cố gắng tạo ra bỗng chốc bay biến. Giọng nói trầm trầm nhưng đầy ẩn ý.

- Tôi... vì sắp tới đợt ra sản phẩm mới nên mới làm gấp để báo cáo lên sếp. Nếu cần chỉnh sửa gì thì...

Rắc... Tiếng động khô khốc vang lên làm tim Vũ Hân như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Mạnh Nguyên trừng mắt nhìn cô, bà mẹ cô.

- Đi...

- ...

- Tôi nói em về đi...- Mạnh Nguyên cố gắng nói một cách bình tĩnh.

Mỗi Vũ Hân run run muốn nói câu gì đó nhưng lại không thốt nên lời. Cô vội vàng quay người bỏ chạy khiến trái tim Mạnh Nguyên đập loạn.

- Mình đứng là thằng ngu...- Mạnh Nguyên cười nhạt nhìn vào bàn tay đang đầy máu, tim không ngừng nhói lên đau tới tận xương.

Anh thua rồi, hoàn toàn thua cô gái đó rồi. Anh không thể bình tĩnh được nữa. Tất cả những gì anh cố gắng đều trở thành trò cười.

Rầm rầm... Tiếng bước chân gấp gáp, mạnh mẽ nện xuống nền nhà làm Mạnh Nguyên như tỉnh lại lần nữa. Chợt anh mở mắt nhìn Vũ Hân.

Cô nhẹ nhàng cầm bàn tay Mạnh Nguyên lên sát trùng và cẩn thận rửa vết thương. Cũng may là chiếc cốc vỡ khiến tay cô bị thương.

- A...

- Anh đau sao?- Vũ Hân rút tay lại đưa mắt nhìn Mạnh Nguyên đầy lo lắng.

- Không sao.- Mạnh Nguyên cười.- Em cứ làm tiếp đi.

Vũ Hân gật đầu. Vì cô biết vết thương nếu động vào thì sẽ rất đau nên cố hết sức làm nhẹ nhàng hơn cả ban nãy. Cuối cùng cô cũng xong.

- Em sợ à?- Đôi mắt Vũ Hân lúc này đã đọng đầy nước mắt.

- ...- Vũ Hân không ngần ngại gật đầu.

- Lo lắng cho anh đúng không?- Mạnh Nguyên cố gắng kiềm chế nụ cười.

- ...- Chần chờ một lúc, Vũ Hân cũng gật đầu.

23. Chương 22: Hãy Để Anh Bảo Vệ Em

Vũ Hân đã tự hỏi tại sao một người như Mạnh Nguyên lại có những lúc có bộ dạng trẻ con tới như thế. Câu trả lời là vì n

- Vậy... mọi người hãy làm tốt công việc của mình nhé!

Mạnh Nguyên kết thúc buổi họp bằng một câu nói “tình cảm” khiến tim ai cũng run rẩy, đã vậy lại còn kèm theo một nụ c

- Có chuyện gì sao?- Thành Nam nói thầm vào tai Hữu Thiên.- Cậu ta dở cái chứng gì vậy?

- Sao tôi biết.

Hữu Thiên nhún vai rồi nhìn sang bên cạnh. Việc Vũ Hân đang tũm tĩm cười với ai đó đã không qua được mắt anh. Hôm n

Thành Nam nhìn Hữu Thiên đang cười hạnh phúc, bên cạnh là Vũ Hân cũng đang cười như trúng tà. Quái lạ, hôm nay sao

- Vũ Hân, qua phòng tôi một chút!

Mạnh Nguyên gọi khi Vũ Hân đứng dậy thu dọn giấy tờ. Cô nhìn anh rồi gật đầu. Hữu Thiên nhanh ghé lại gần và nói th

- Ở công ty, đừng có quá lộ liễu. Cô ấy là thư ký của tôi đó.

Thấy vẻ mặt cứng đơ của Mạnh Nguyên, Hữu Thiên nhanh chóng lên tiếng giải thích.

- Nhìn rõ quá mà, đầu cần phải cô ấy nói với tôi.

Thành Nam từ đầu lò dò đi tới. Anh soi Mạnh Nguyên kĩ tới mức Mạnh Nguyên đã nghĩ rằng mặt mình đã bị anh làm cho

- Ê, lúc bị ốm cậu uống nhầm thuốc gì thế?

- Gì là gì?- Mạnh Nguyên nhăn mày.

- Vậy sao tính tình thay đổi chóng mặt vậy?

- Hơ, bộ không tốt sao?

Thành Nam ngăn người nhìn nụ cười mĩa mai của Mạnh Nguyên rồi lại há hốc miệng khi thấy anh và Vũ Hân cười nói rời

- Này, tôi đứng đứng không?

- Đứng cái gì?

- Mạnh Nguyên Vũ Hân. Vũ Hân Mạnh Nguyên.

- Vậy cậu định nghĩ sao nữa?

- Hôm trước chẳng nhẽ... là thú tội với cái tên tính tình nắng mưa kia à?

Hữu Thiên bỏ đi một nước, mặc kệ Thành Nam đứng sau vẫn đang tự suy nghĩ một mình.

...

- Anh xem xong bản thiết kế rồi à?

Vũ Hân đứng trước mặt Mạnh Nguyên rồi nhìn mấy bản vẽ trên bàn anh. Thấy anh chăm chăm nhìn mình mà không trả l

- Anh sao vậy?- Cô hồi nhỏ.

- Đang nạp năng lượng.

Vũ Hân cười ra đằng mũi. Tay cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh rồi xoa xoa. Cô không nghĩ mình lại có được một ngày h

Chết tiệt, cô lại đứng rồi... Ánh mắt anh lúc này nhìn cô không bình thường chút nào.

- Anh biết em rất biết cách ăn mặc.- Mạnh Nguyên cố cười.- Nhưng mặc như vậy tới công ty là không được.

W là công ty thời trang nhưng tuyệt nhiên công ty không hề bắt buộc nhân viên phải mặc đồng phục như những công ty k

- Em làm sao chứ?- Cô nhìn anh thắc mắc.

Mạnh Nguyên nhìn cô, trong đáy mắt là sự bức dọc. Cứ nhìn vào chiếc áo mỏng manh cô đang mặc là anh nhớ tới bộ váy l

- Nhưng chiếc áo này trẻ cổ hơn nữa lại quá mỏng.- Mạnh Nguyên chỉnh chỉnh lại chiếc áo cô đang mặc. Rất may là cô còn

Vũ Hân nhìn gương mặt Mạnh Nguyên lúc ấy mà bất giác thấy lòng rất ấm áp nhưng cũng có chút ngại ngại. Ban nãy khi

- Chiều tan làm đợi anh!

- Hử?

- Em cứ biết thế.

Dù rất dịu dàng và biết cách quan tâm nhưng Mạnh Nguyên đôi lúc cũng rất bá đạo. Cái tính hay ra lệnh và buộc người k

...

- Em với cậu ấy sao rồi?

Hữu Thiên mắt nhìn mấy bản thiết kế, xem xét một cách tỉ mỉ nhưng miệng thì lại hỏi một câu không hề liên quan. Vũ H

- Em không biết mình làm thế là đúng hay sai.

Hữu Thiên đặt tập thiết kế xuống bàn rồi lại nói chuyện với cô.

- Nếu điều đó làm em thấy tốt hơn, chẳng phải anh đã nói thế với em sao?

Vũ Hân nhẹ cười. Người hiểu cô nhất là Hữu Thiên và người mà cô không bao giờ qua mặt được cũng là Hữu Thiên. Hôm

- Nếu anh ấy biết...

- Cuộc đời này không có nếu như.- Hữu Thiên nhìn cô.- Tất cả đều rất thực tế.

Vũ Hân cười nhẹ. Nếu trên đời này có hai chữ nếu như thì cô sẽ không đánh mất nhiều thứ như thế, cô cũng không tốn th

- Vậy thì đáng lẽ ra em phải yêu anh mới đúng!- Vũ Hân cúi đầu tiu nghỉu.- Nhưng trái tim anh đâu có hướng về em.

- Đang châm chọc anh đó à?

- Em thực sự muốn biết đó là ai! Người đã làm anh rung động như thế rốt cuộc là một người như thế nào?

...

Vũ Hân đã có cảm giác rờn rợn khi Mạnh Nguyên đợc cô tới một trung tâm thương mại. Tiếp đó cô lạnh sống lưng khi n

Anh hứng chí cầm một chiếc váy màu đen ôm sát lên nhưng chợt nhớ ra gì đó thì liền trả nó về chỗ cũ.

- Em không mặc mấy thứ này đâu, trông kì chết.

Vũ Hân bất bình khi Mạnh Nguyên ướm vào người cô một chiếc áo sơ mi khá là kín đáo, đã vậy lại còn diêm dúa nữa. Dù

24. Chương 23: Mất Kiểm Soát

Vũ Hân đặt chân tới nhà hàng

Au Manoir De Khai nằm trên đường Điện Biên Phủ thuộc Quận 3. Đây là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất ở đất Sài thành về ẩm thực Pháp

Nhìn từ bên ngoài, trang viên “Au Manoir de Khai”

như một chốn tách biệt, kín cổng cao tường.

- Cô Dương Vũ Hân?- Một người phục vụ nam bước ra cúi chào.

- Vâng.

- Ông Minh Huy đang đợi cô. Mời cô đi theo tôi.

Bước qua chiếc cửa gỗ chạm khắc uy nghi là một khu vườn thơ, phong cảnh hữu tình bao quanh ngôi biệt thự cổ kiến trúc kiểu Pháp sang trọng. Cảm nhận chung là một màu xanh mát, không gian khoáng đạt, nồng nàn hương hoa sứ. Nếu là về đêm, trang viên sẽ lung linh trong ánh nến...

Nhà hàng bài trí không như những nhà hàng thông thường, khu vườn chỉ vài ba bộ bàn ghế nhỏ. Phía trong nhà, bước qua sảnh chờ là một phòng khách mini ấm cúng. Vũ Hân bước qua chiếc cầu thang uốn kiểu Pháp là đến những phòng riêng, nhỏ, xinh và đậm chất lãng mạn Pháp những năm cuối thế kỷ XIX. Những tác phẩm nghệ thuật cổ điển sống động, những chiếc bàn phủ da báo uy nghi dễ làm cô ngẩn ngơ

ngắm nhìn.

Người phục vụ mở cánh cửa phòng VIP rồi mời Vũ Hân bước vào. Minh Huy đã ngồi ở đó đợi cô. Cái dáng vẻ đạo mạo, lúc nào cũng kiêu ngạo đầy tự tin ấy đã từng khiến Vũ Hân kính phục và đem lòng cảm mến. Nhưng sao giờ, khi tất cả mọi chuyện đã qua, cô lại không thể chấp nhận anh ta thêm một lần nữa. Thấy cô đang đi tới, Minh Huy đứng dậy mỉm cười chào cô rồi kéo ghế mời cô ngồi.

- Anh không cần phải chu đáo như thế đâu.

- Anh chỉ làm thế khi ở cạnh em thôi.

Hơi thở của Minh Huy phả vào mặt Vũ Hân khiến cô hơi rùng mình. Việc chấp nhận cuộc hẹn hôm nay quả thực là có chút nguy hiểm. Từ khi rời bỏ Minh Huy tới giờ, cô đã luôn bị anh ta đeo bám. Cô biết

người đàn ông trước mặt mình lúc nào cũng tỏ ra rộng lượng, hành xử luôn đúng mực nhưng lại có thể dùng mọi thủ đoạn để có thể đạt được thứ mình mong muốn. Ánh mắt ấy lúc nào cũng chứa đựng đầy yêu thương thậm chí có lúc là tôn thờ. Có điều Minh Huy đã đi quá xa, và đã có lúc lừa gạt cô. Cô không thể làm bạn với anh ta chứ đừng nói với việc quay lại làm người tình của anh ta.

Sáng nay, khi nhận cuộc điện thoại của Minh Huy và nghe anh ta nói anh ta muốn gặp cô lần cuối trước khi ra Hà Nội, sau đó sẽ từ bỏ cô và không theo đuổi cô nữa. Nghe thấy thế Vũ Hân mới quyết định gặp anh ta lần cuối nhưng cũng không chắc anh ta không giở thủ đoạn gì đó với cô. Dù rằng tối nay cô có hẹn với Mạnh Nguyên để cùng anh đi gặp một người.

- Chỉ là một bữa cơm thôi, em không nên căng thẳng như thế.

Minh Huy nhìn cô rồi cười. Vẫn là nụ cười yêu chiều và ánh mắt dịu dàng nhưng Vũ Hân lại chẳng hề động lòng. Bảo cô làm bạn với người khiến mình mệt mỏi và sợ hãi liệu có được không? Cô nhìn Minh Huy không chút cảm giác rồi nhắc ly rượu vang mà người phục vụ đã rót lên khẽ chạm vào cốc của anh ta.

- Lần đầu tiên và cũng là lần cuối chúng ta ngồi riêng với nhau thế này.

- Mong rằng anh sẽ giữ lời.

Vũ Hân rồi uống hết chỗ rượu trong ly để tỏ vẻ dứt khoát. Minh Huy chỉ cười, anh cũng uống hết ly rượu rồi bắt đầu trò chuyện với Vũ Hân.

-

Món patê gan ngỗng ở đây rất ngon.- Minh Huy nói khi Vũ Hân đang dùng bữa.- Nếu dùng kèm với salad, vài miếng nho tươi, bánh mì nướng và một ly rượu vang Sauternes, hay ỨC và gan vịt kiểu Mille Feuille thì không còn gì tuyệt vời hơn.

- Không phải anh kêu tôi ra đây chỉ để nói về mấy món ăn này chứ?- Vũ Hân không hề để ý tới những lời nói của Minh Huy.

- Haha, em nhạy cảm quá rồi đấy Vũ Hân!- Minh Huy bật cười trước vẻ mặt nghiêm nghị của Vũ Hân.- Anh chỉ muốn cùng em ăn một bữa và nói chuyện với em thôi.

- Giữa chúng ta đâu có gì để nói.

- Anh biết em đang tức giận việc giữa anh và Như Dương.- Minh Huy ngồi thẳng lưng rồi giải thích.- Quả thực sự việc không như em nghĩ.

- Anh không phải giải thích.- Vũ Hân vẫn ăn một cách bình thường. Cô uống một chút rượu vang cho vị

món ăn thêm thanh hơn.- Tôi cũng không muốn hiểu thêm về chuyện đó.

- Anh yêu em, Vũ Hân.- Ánh mắt đắm đuối của Minh Huy làm Vũ Hân dừng bữa.- Anh không hề có chút tình cảm nào với Như Dương cả. Người anh yêu là em, Vũ Hân.

- Cô ta là vợ anh đó, Minh Huy. Anh nói vậy mà nghe được sao?

Vũ Hân nhìn Minh Huy nhưng dường như hình ảnh anh ta đang mờ dần trong mắt cô, đầu cảm thấy hơi choáng váng. Cô nhìn Minh Huy, đáy mắt anh ta vẫn là sự khát khao cô tới tận cùng. Vũ Hân vẫn tỏ ra bình thường và buông dao, nĩa xuống. Cô từ từ đứng dậy rồi nhìn Minh Huy bằng ánh mắt dịu dàng nhất mà mình có.

- Tôi vào phòng vệ sinh một lát.

- Ủ!

Minh Huy gạt đầu rồi bóng Vũ Hân khuất sau cánh cửa. Cô chạy như điên vào phòng vệ sinh rồi móc họng để chỗ rượu ban nãy ra hết. Chết tiệt, cô chửi thầm cái tên xấu xa đang ngồi trong căn phòng kia. Cô đã biết chắc hẳn sẽ giở trò gì đó nhưng không nghĩ tới việc hẳn cho thuốc vào ly rượu. Thứ thuốc này không phải là thuốc mê bởi Vũ Hân thấy mình không hề buồn ngủ. Cô chỉ thấy đầu óc choáng váng và cơ thể thì đang nóng lên một cách bất thường.

Vũ Hân tựa vào tường rồi lôi trong túi ra chiếc điện thoại. Mắt cô mờ mờ ấn nút mà không rõ mình đang ấn cái gì nữa.

Vũ Hân buông rơi điện thoại, quả thực cô thấy trong người rất khó chịu, hết như có hàng ngàn con kiến đang bò trên cơ thể mình vậy. Không muốn gục tại chỗ, cô cố gắng tỉnh táo hất nước vào mặt mong tìm được sự mát mẻ để chế ngự cơn nóng hừng hực kia. Một cảm giác thoải mái xộc tới khiến Vũ Hân kêu lên khe khẽ.

Tiếng bước chân ai đó đang tới gần, ai đó đang đi vào. Cánh cửa phòng vệ sinh bật mở, một người con gái đứng đó nhìn Vũ Hân với ánh mắt hoảng hốt.

- Chị Hân...

Vũ Hân ngược nhìn người đó nhưng không hề nhận ra đó là ai. Cô gái đó nhanh chóng tới bên Vũ Hân rồi nhấc cô dậy. Đôi mắt ngây dại của Vũ Hân khiến cô gái đó giật mình. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- Anh à, là em. Anh mau tới đây đi, chị Hân...

Vũ Hân như trong cơn mê loạn, đầu óc ong ong và chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Rốt cuộc cô gái này là ai mà lại biết tên cô và vừa rồi cô ấy đã gọi cho ai. Vũ Hân cảm thấy khó chịu tới mức muốn nổ tung. Cô gái bên cạnh cứ liên hồi gọi tên cô nhưng cô thực chẳng ý thức được mình đang làm gì nữa.

- Chị Hân, chị có sao không?

- ... Ừ... khó chịu quá...- Vũ Hân bắt đầu mất kiểm soát và đang giằng xé áo của mình.

- Đứng!- Cô gái hét lên.- Trời ơi, chị sao vậy?

Cô gái đang không biết phải làm gì thì cánh cửa phòng vệ sinh bật mở.

- Mạnh Nguyên...- Vũ Hân cố mở to mắt để nhìn cho kĩ.

Đúng, chính là Mạnh Nguyên. Điều bất ngờ là anh đã có mặt ở đây sau Vũ Hân có vài phút. Cuộc hẹn của anh không phải là với khách hàng hay đối tác nào quan trọng mà lại chính là cô thư ký xinh đẹp cũng là vợ của Minh Huy, người đã từng gây hiềm khích với Vũ Hân, Như Dương. Anh không hiểu vì sao cô ta lại mời cơm anh nhưng chỉ nghe việc đó liên quan tới Vũ Hân là anh lại đồng ý. Dù rằng trong lòng anh, anh vẫn không hề quên câu chuyện giữa Vũ Hân và cô ta, cũng không muốn tìm hiểu thêm nhưng anh cũng không thể bỏ qua việc gặp Như Dương. Quả thực anh không hiểu sao anh lại tin lời cô ta. Nhưng anh cũng không để yên kẻ nào dám động vào Vũ Hân.

Khi nghe Như Dương nói Minh Huy sẽ làm gì đó với Vũ Hân mà anh không tin. Anh cũng không nghĩ Vũ Hân nói có hẹn với bạn mà người đó lại là Minh Huy. Cho tới khi anh nhận điện thoại thì mới nhận ra lời Như Dương nói là thật. Anh chạy thẳng tới nhà vệ sinh nữ và thấy Vũ Hân đang ngồi dựa lưng vào tường, áo sơ mi trắng ướt hết cả, đầu tóc vẫn còn tàn tích của nước. Anh không hiểu sao Vũ Hân lại có bộ dạng đó nhưng anh không quan tâm nữa, anh chạy tới và xóc cô dậy.

- Vũ Hân...

- ...

- Chị ấy không còn tỉnh táo đâu.- Cô gái kia nhìn anh.

- Cuộc hẹn hôm nay...

- Không sao, anh đưa chị ý về đi đã!! Em rất lo cho chị ấy!

- Ừ!!

Người Vũ Hân khá nóng nhưng rõ ràng tâm trí cô đang hoảng loạn nên mới nhìn Mạnh Nguyên bằng ánh mắt đa tình như thế. Anh biết ánh mắt của Vũ Hân có thể đánh gục người đối diện. Ánh mắt biết nói ấy quả thực rất mê hồn, rất quyến rũ nhưng anh không nghĩ hôm nay cô lại nhìn anh như vậy. Anh bế cô lên rồi đi nhanh ra khỏi nhà hàng. Có biết bao người nhìn anh và Vũ Hân nhưng anh chẳng có thời gian để để ý tới những lời xì xầm, bàn tán đó.

Cùng lúc ấy, cánh cửa căn phòng VIP, nơi mà Minh Huy đang ngồi được mở ra. Ánh mắt anh ta lộ rõ vẻ hốt hoảng khi người đứng đó không phải là Vũ Hân mà lại là Như Dương. Cô ta mỉm cười giấu cợt rồi tiến tới và ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Minh Huy.

- Em... em tới đây làm gì vậy?

- Anh không phải tìm cô ta đâu.

Như Dương cười khinh bỉ khi thấy Minh Huy đang đưa mắt ra cánh cửa, có lẽ anh ta đang sợ nếu Vũ Hân trở lại sẽ gặp Như Dương. Điều đó quả thực đối với anh ta lúc này là không hề tiện. Như Dương hứng thú nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên của Minh Huy.

- Cô ta sẽ không trở lại đâu.

- Cô đã làm gì cô ấy?

- Giúp cô ta thoát khỏi bàn tay của anh.

- NGUYỄN NHƯ DƯƠNG...- Minh Huy hét lên, anh ta hất những món ăn trước mặt mình xuống đất khiến chúng va vào nhau tạo thành những tiếng kêu đinh tai, nhức óc.

- Anh có quyền gì mà gọi tên tôi? Hạng người như anh có tư cách gì?

Như Dương ngay lập tức bị Minh Huy tóm lấy, anh ta nhìn cô chăm chăm, tay nắm chặt lấy bả vai Như Dương như muốn bóp chết cô. Như Dương lại không hề tỏ ra đau đớn, cô ta cũng đáp trả ánh mắt ấy bằng một tia nhìn lạnh nhạt không kém.

- Tôi phá chuyện vui của anh phải không?

- Khốn kiếp.- Minh Huy nghiến răng.

- Tôi quá hiểu anh, Minh Huy. Anh sẽ chẳng bao giờ buông Vũ Hân một cách dễ dàng cả.

- Cô ấy đâu? Vũ Hân đâu?

- Mạnh Nguyên đã đưa cô ấy đi rồi.

- Cái gì?

Minh Huy tức giận hất Như Dương qua một bên rồi lao ra khỏi phòng. Dù lúc này Như Dương không biết anh ta chạy theo để làm gì nhưng cô biết chắc chắn Minh Huy đã làm gì đó với Vũ Hân.

- Coi như tôi đã giúp cô.- Như Dương cười nhạt, cô đứng dậy rồi cũng rời khỏi căn phòng bừa bãi đó.

...

Đặt Vũ Hân vào ghế phụ, Mạnh Nguyên lên xe rồi lái nhanh tới bệnh viện. Lúc này anh muốn bác sĩ kiểm tra xem rốt cuộc cái tên khốn Minh Huy ấy đã cho Vũ Hân uống cái gì mà người cô lại nóng tới mức này. Vũ Hân ngồi trên xe, cả người cứ lắc lư như con lật đật khiến Mạnh Nguyên phát hoảng. Anh đưa tay giữ cô lại và ấn cổ trở lại ghế ngồi. Anh định thu tay lại thì Vũ Hân đã nắm lấy bàn tay anh, cô đưa tay anh lên mân mê và đặt tay anh trên ngực mình. Hành động ấy vô tình làm Mạnh Nguyên đi chệch đường. May thay lúc ấy gặp đèn đỏ, anh phanh xe lại và hốt hoảng nhìn Vũ Hân.

- Mạnh Nguyên...

Lời nói của Vũ Hân đúng là thứ vũ khí đáng sợ. Sao anh chưa được nghe cô gọi như vậy bao giờ cả. Hôm nay anh có phúc phận gì mà lại được vinh dự thế này cơ chứ. Hết được cô nhìn âu yếm rồi được cô gọi tên.

Ánh mắt Mạnh Nguyên dán chặt vào thân hình gợi cảm của Vũ Hân. Chiếc áo sơ mi đang thấm nước cứ dính chặt lấy cơ thể cô khiến những đường cong trên cơ thể hiện lên một cách tinh tế. Anh nhìn rõ thấy bầu ngực đang phập phồng dưới lớp áo trong suốt ấy, đã vậy chiếc áo còn bị Vũ Hân cởi ra tới... 2 cúc khiến hầu như cả bộ ngực ấy được phơi bày ra ngoài. Chính anh đã kêu cô mặc áo sơ mi vì áo sơ mi vừa kín đáo vừa thanh lịch. Nhưng giờ anh hối hận thật rồi, giờ thì anh biết cái kiểu nửa kín nửa hở kia mới gây chết người. Tất cả những gì cô đang làm đều khiến anh mất kiểm soát.

- Đây, em sao vâ...

Chưa kịp nói hết câu thì Vũ Hân đã chồm tới, cô ôm lấy cổ anh rồi hôn anh một cách nồng nhiệt. Bị hôn bất ngờ, Mạnh Nguyên như hóa đá. Anh để mặc cho Vũ Hân hôn, để mặc cho chiếc lưỡi nhỏ bé ấy lướt trên môi anh, hơi thở ấm nóng phả vào mặt anh. Đôi tay nhỏ bé kia cũng không chịu yên, nó đang đặt trên ngực anh và đang... cởi nút áo của anh...

Tin tin... Tiếng còi xe phía sau vang lên thúc giục Mạnh Nguyên cho xe đi. Anh lấy lại được sự tỉnh táo, một tay ôm eo Vũ Hân rồi kéo cô ra khỏi mình, một tay gạt cần nhả ga phóng đi với tốc độ đáng sợ. Ở bên cạnh, Vũ Hân hệt như trứng tằm cứ ôm ấp anh rồi làm những hành động khiến anh phát điên lên được. Cơ thể anh cũng nóng lên theo nhiệt độ cơ thể Vũ Hân. Tất cả những nơi cô chạm vào liền thiêu đốt làn da anh tới đó.

Chiếc xe Volvo trắng bóng chốc đổi hướng rồi rẽ sang phía đi tới khu biệt thự Villa Riviera cao cấp. Anh đổi ý, không tới bệnh viện nữa vì giờ anh đã biết Minh Huy cho cô uống thuốc gì. Chỉ sợ tới viện rồi, Vũ Hân sẽ đổi ý không cần anh nữa và lao vào vòng tay của một thằng đàn ông khác. Lúc ấy anh chắc chắn một điều rằng anh không cần dao cũng có thể banh xác thằng đàn ông xấu số đó ra mắt.

- Nếu gặp lại, anh sẽ giết chết hẳn.- Mạnh Nguyên cúi đầu nhìn Vũ Hân đang đưa tình với mình.- Không biết hẳn cho em uống bao nhiêu viên thuốc kích tình đây...

Nói rồi anh áp môi mình xuống môi Vũ Hân rồi lại chăm chú lái xe, nhấn ga đi nhanh nhất có thể.

Chiếc xe đi vào một khoảng sân rộng rồi dừng lại trước cánh cửa lớn. Mạnh Nguyên buông Vũ Hân ra rồi xuống xe khiến cô chơi với một cách hụt hẫng. Cô cất tiếng gọi anh.

- Mạnh Nguyên...

- Được rồi, anh đây.- Mạnh Nguyên mở cánh cửa bên cạnh rồi bồng cô trên tay, miệng không ngừng lẩm bẩm.- Em mà cứ gọi anh như vậy... anh không đảm bảo em lành lặn rời khỏi đây đâu.

- Hì hì...- Vũ Hân cười nhẹ. Chết tiệt, tiếng cười cũng quyến rũ là sao.- Anh tính làm gì em...

Câu nói bỏ lửng vì môi cô đã chạm tới chiếc cổ đang nóng lên của anh. Dường như cô đang muốn anh thì phải. Không, là chắc chắn cô đang muốn anh rồi. Nhưng Vũ Hân có biết là anh không thể kiềm chế không. Đầu phải anh không có cảm giác gì với Vũ Hân. Ở cạnh cô anh luôn luôn phải kiềm chế bản thân mình để không bị cô quyến rũ. Giờ thì cô đang quyến rũ anh, chắc hẳn cô vẫn nhận ra anh là ai chứ? Tại sao lại làm thế? Lại nũng nịu như muốn anh ăn tươi nuốt sống mình thế này?

Mạnh Nguyên tức tối đập thẳng vào cánh cửa phòng ngủ rồi đá nó một cái để nó sập lại sau lưng. Đặt Vũ Hân lên giường còn anh thì chống hai tay sang hai bên và nhìn cô.

- Em biết anh là ai không?- Mạnh Nguyên hỏi câu này thì quả thực anh là một tên đại ngốc. Từ nãy tới giờ, miệng Vũ Hân chỉ kêu có tên anh thôi mà.

- Mạnh Nguyên.- Đôi má Vũ Hân ửng đỏ, cô nằm im nhìn thẳng vào mắt Mạnh Nguyên. Tay cô khẽ cời những cúc áo của chiếc áo sơ mi anh đang mặc.

- Chết tiệt.- Hôm nay Mạnh Nguyên vắng tục hơi nhiều. Anh giữ chặt hai tay cô rồi nói.- Em có biết hành động của em khiến anh mất kiểm soát không hả?

- Em biết.- Hơi thở của Vũ Hân rất nóng, khiến dù không chạm vào Mạnh Nguyên vẫn cảm nhận được.- Em biết mình đang làm gì...- Nói rồi Vũ Hân đưa tay chạm vào ngực Mạnh Nguyên và bắt đầu di chuyển trên bờ ngực rộng lớn ấy.

- Em biết?- Mạnh Nguyên tròn mắt, hơi thở anh cũng gấp gấp hơn.- Hân...- Anh cúi đầu rồi nói nhỏ.- Anh không thể kiểm soát bản thân mình khi ở bên em đâu...

Phải, anh thích cô. Anh thích cô ngay từ lần đầu trông thấy rồi. Cái lần đầu đầy bất ngờ và kịch tính ấy khiến anh không thể quên một người con gái cá tính này được. Vũ Hân có một điểm rất cuốn hút anh, đó là lúc nào cũng nhìn thẳng vào người đối diện khi nói chuyện. Đó chính là điểm khác người của cô. Hơn nữa ánh mắt kia lại là ánh mắt biết nói. Lúc thì trong sáng đáng yêu, lúc thì nghiêm nghị, lúc thì tỏ vẻ ngậy ngốc khiến người khác muốn ôm lấy. Giờ thì đa tình, quyến rũ khiến anh sắp điên tới nơi. Nhưng tất cả dù là dùng ánh mắt như thế nào thì cô luôn luôn nhìn thẳng vào mắt anh.

Vũ Hân không nói gì cả, cô đưa tay vòng qua cổ Mạnh Nguyên rồi hôn anh. Đó có phải là hành động thay cho câu trả lời? Mạnh Nguyên cũng dường như đã hiểu, anh ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Vũ Hân rồi đáp trả nụ hôn bất ngờ của cô bằng một nụ hôn nồng nhiệt không kém.

Ánh trăng bên ngoài hắt qua khe cửa sổ và chiếu vào căn phòng đang nóng hừng hực bởi dục vọng của đôi trai gái. Một cảnh tượng nóng bỏng và nồng đậm ân ái, yêu thương. Hai con người như được giải phóng, cứ cuốn lấy nhau triền miên. Họ cùng nhau tạo nên khoái cảm thăng hoa, đưa nhau tới đỉnh điểm hoan lạc của dục vọng.

25. Chương 24: Nhìn Lại Chính Mình

Em đã sai rồi nên tiếp tục sai nữa cũng không sao đúng không? Nhìn anh ở trước mắt em thế này, em thực sự không muốn

...

- Em xin lỗi vì về đã hơn một tuần rồi mà giờ mới chính thức ra mắt chị!

- Ủ, không sao!- Vũ Hân khoát tay, trên môi chỉ là nụ cười.

- Chị ổn chứ? Anh em có làm gì đó quá đà với chị không?

Nói tới đó, Vũ Hân ngay lập tức chỉnh chỉnh lại cổ áo. Mạnh Nguyên thì ho khẽ một cái và giả bộ đánh trống lảng. Trên mặt anh không có chút gì là ngại. Với một người khá tự chủ như cô thì việc bị ngấm thuốc để dẫn tới việc “không hay” kia là hoàn toàn có thể xảy ra. Nhưng Vũ Hân không sợ. Thứ khiến cô sợ hơn tất cả những điều đó chính là... trên người cô không biết có bao nhiêu vết tích mà Mạnh Nguyên để lại.

Phương Nhi tủm tỉm cười. Là một người sống ở nước ngoài cũng tương đối lâu nên với cô những chuyện quan hệ trước khi

- Chị thấy bộ váy này thế nào? Đẹp đúng không?

- Chị đã nói là nó rất hợp với em!

- Em biết chị dâu em sẽ thích mà!!

Vũ Hân cười gượng. Bên cạnh là Mạnh Nguyên đang trở mặt ra nhìn hai chị em nhà này. Rốt cuộc mới là lần gặp đầu tiên

- Hai người biết nhau?- Mạnh Nguyên hết nhìn Vũ Hân rồi lại nhìn Phương Nhi.

- Anh cập nhật thông tin chậm quá đấy. Chính chị dâu chọn cho em đó!

- Hân chọn cho em sao?

Phương Nhi rất xinh xắn, khuôn mặt cũng có rất nhiều nét giống Mạnh Nguyên. Vì thế mà khi mới gặp, Vũ Hân đã có cảm giác ái ngại. Đa tính cách, một cô gái rất giống với cô của 4 năm về trước. Nhìn Phương Nhi, Vũ Hân như thấy đang nhìn lại chính mình. Vũ Hân không rõ tại sao Phương Nhi lại biết mình là Vũ Hân, là người yêu của Mạnh Nguyên. Cô cũng không nghĩ rằng có

- Chị dâu!! Thời gian rảnh em có thể gọi điện và rủ chị đi chơi không?- Phương Nhi nhào người lên phía trước rồi hỏi.- Giờ

- Ủ! Không vấn đề gì nhưng... em có thể đừng gọi chị là chị dâu được không?

- Dạ?- Phương Nhi ngây người.

- Chị với anh trai em... chưa đi tới giai đoạn đó đâu...

- À vâng... em xin lỗi...

Mạnh Nguyên đứng đằng sau Vũ Hân nhưng anh không lên tiếng. Anh chỉ vừa mới ra ngoài nghe điện thoại và khi trở vào

...

- Không phải em nhiều chuyện đâu nhưng... anh với chị Hân chưa tính tới chuyện cưới sao?

- Ủ!

Mạnh Nguyên thở dài rồi trả lời. Anh thực sự đang rất mệt mỏi, không hiểu sao mỗi lần thấy Vũ Hân như vậy là anh cứ n

- Nhi...

- ...

Phương Nhi dừng bước, Mạnh Nguyên cũng đứng lại. Dù là ra nước ngoài khá lâu, giờ trở về Phương Nhi cũng chưa gặp a

- Lâu quá không gặp anh!

- ...

- Chà!! Trông anh...

- Tôi để tài liệu trên bàn của cậu. Có gì chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Hữu Thiên nhìn Mạnh Nguyên rồi nói. Dứt câu là anh đi thẳng, không một lời chào, không một cái liếc nhìn sang bên cạnh

- Em có muốn vào phòng anh ngồi một lát không?- Mạnh Nguyên hỏi, giọng ôn nhu.

- Không.- Phương Nhi cười từ chối.- Em nhớ ra là mình có việc nên em về trước đây.

...

- Anh sao thế?

Hữu Thiên đứng quay lại với Vũ Hân, anh đưa mắt nhìn ra ngoài qua lớp kính trong suốt. Dù đứng đằng sau nhưng Vũ H

- Cảm giác của em luôn đúng!- Vũ Hân cười, cô cũng đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

- Về?

- Cô ấy!

Hữu Thiên không nói gì mà chỉ thở dài trong chán chường. Anh nhìn Vũ Hân và cũng nhận ra một nỗi buồn vô hạn trong mắt cô. Nhưng họ lại chỉ xuất hiện bên nhau như hai người bạn, như những người có thể làm điểm tựa vững chắc cho mình khi mìn

- Em lại đang nghĩ linh tinh tới việc gì thế?

- Sai lầm của em. Em càng bước tiếp thì càng sai lầm nhưng... lại không thể đứng yên tại chỗ.

- Con người vốn là thế. Biết là sai nhưng vẫn làm, biết là đau là khổ nhưng vẫn yêu. Giống như em, biết không thể yêu cậ

Vũ Hân chưa yêu ai mà khóc trước mặt người đó bao giờ, cũng chưa một lần rơi nước mắt trước mặt một người đàn ông n

Trước người đàn ông này cô có thể khóc, có thể cho anh thấy vẻ yếu đuối của cô, có thể nói hết những suy nghĩ vẩn vơ đan

Vì cô biết anh nói đúng, những lời nói của anh như nhát dao sắc đâm thẳng vào trái tim cô một cách đau đớn. Cô không g

26. Chương 25: Vị Khách Không Ngờ

- Hân! Cái áo sơ mi trắng của anh, em để đâu thế?

- Em đang mặc!

Mạnh Nguyên thò mặt ra ngoài nhìn Vũ Hân trong bộ dạng mà anh nghĩ đó là hình ảnh đẹp nhất anh muốn thấy ở cô. Mạnh

- Anh không nói chiếc đó.- Anh cười.

- Em giặt rồi treo trong tủ ấy.

Đã gần một tháng nay, Mạnh Nguyên dường như đã có ý định chuyển hẳn sang sống cùng với Vũ Hân. Bằng chứng là anh

Cảm nhận được hơi ấm từ đằng sau, những ngọn gió thổi khẽ đằng sau tai, chiếc eo thon đang được ai đó ôm trọn, Vũ Hân

- Anh hấp dẫn hơn mấy miếng trứng đó hả?

- Lại còn phải hỏi.- Vũ Hân cười khanh khách rồi ản anh ra.- Anh đi thay đồ đi, em xong rồi đây.

Mạnh Nguyên vừa khuất sau cánh cửa phòng ngủ thì chuông cửa vang lên. Vũ Hân tắt bếp rồi chạy ra và cô quên mất một

- Ai đó...

Khuôn mặt tươi tỉnh của Vũ Hân bỗng ở trạng thái hốt hoảng tột độ. Cô dịch dần về phía sau dù vị khách kia không có ý

- Bà có 5 phút để giải quyết đồng lộn xộn trong kia. 5 phút sau quay lại, tôi sẽ không cảm thấy ngại khi xông thẳng vào đây

- Mỹ... Mỹ Kim...

Mỹ Kim quay ngoắt sau khi tặng Vũ Hân một tia nhìn sắc lẹm. Vũ Hân nuốt khan, cô lao ngay vào trong nhà rồi làm y ch

Đúng 5 phút sau, Mỹ Kim lại một lần nữa ản chuông và bước vào nhà trước sự khúm núm, lo lắng của Vũ Hân. Không mà

- Sao bà lại tới đây?

- Chuyển công tác.

- Có thật thế không?

Vũ Hân quá rõ Mỹ Kim, khả năng cao là Mỹ Kim vô Nam chỉ vì cô chứ chẳng vì công việc. Cô biết mình là gánh nặng của

- Kim, bà...

- Anh ta đâu?- Mỹ Kim cắt lời Vũ Hân.

- Hở? Ai cơ?

Mỹ Kim đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn Vũ Hân.

- Lại còn hỏi ai? Chủ nhân của chiếc áo ban nãy bà mặc đâu?

- Cái đó...- Vũ Hân lí nhí.- Chẳng phải bà kêu tôi đuổi Mạnh Nguyên đi sao?

- Sống chung rồi à?- Mỹ Kim chọt vào thẳng vấn đề làm gương mặt Vũ Hân đanh lại.

- ...

- Quyết định chính thức chưa? Có chắc chắn không?

Những câu hỏi liên tiếp khiến Vũ Hân tái mét. Cô mím chặt môi nhưng không lên tiếng trả lời câu hỏi nào của Mỹ Kim. Vũ

- Tôi tự hào vì bà chưa bao giờ hối hận về những gì mình làm.- Mỹ Kim cười nhưng gương mặt không hề tỏ ra “tự hào” nh

- ... Kim...

- Bà quyết định làm tổn thương người đó thật sao?

- ...

- Bà không sợ bị trừng phạt sao Vũ Hân?

- Kim à...

- Bà như vậy vẫn chưa đủ sao?

- MỸ KIM!- Vũ Hân hét lên rồi lấy hai tay ôm đầu, giọng run rẩy.- Xin bà... làm ơn đừng nói nữa...

- Vũ Hân!- Mỹ Kim ôm lấy Vũ Hân, mắt đỏ hoe.- Tôi không muốn bà bị trừng phạt thêm nữa... Ông trời đã quá nhẫn tâm

ự trừng phạt, tự hành hạ chính mình đấy Vũ Hân...

Vũ Hân không thể khóc thành tiếng. Những âm thanh cứ bị tắc và bị nghẹn lại ở cổ họng. Những tiếng rên rỉ đau đớn ấy m

...

- Bà sống ở đây à?

Vũ Hân đi loanh quanh trong căn hộ mà Mỹ Kim thuê. Tuy diện tích nhỏ nhưng lại rất ấm cúng và đầy đủ, tiện nghi.

Những bức tường được sơn màu trắng, sàn gỗ, kết hợp với rèm cửa được làm từ vải lanh đơn giản giúp cân bằng ánh sáng t

Mỹ Kim đều dùng đồ có gam màu lạnh như trắng, đen, xanh navi khiến ngôi nhà mang đầy tính hiện đại nhưng cũng làm

- Vậy là... bà yêu Mạnh Nguyên!

Mỹ Kim đứng trước gian bếp nhỏ và nhìn Vũ Hân đang cặm cụi nấu ăn. Gương mặt thoải mái, sáng bừng bỗng chốc cứng

- Tại sao lại yêu? Chẳng phải là không nên yêu hay sao?

- Tôi cũng không rõ nữa.- Vũ Hân nói.- Chỉ biết anh ấy hoàn toàn khác với người đó.

- Sao cơ?- Mỹ Kim nhăn trán, gương mặt lộ rõ vẻ không thể tin được.

- Trước đây khi tôi quen với Minh Huy, lý do là vì anh ta giống với người đó. Tất cả những hành động của anh ta đều khiến

Mỹ Kim ngẩn người. Kể từ khi chuyện đó xảy ra tới nay đã là hơn 4 năm. 4 năm trời cô không được thấy nụ cười nhẹ nhàn

Ông trời rất công bằng phải không? Vậy làm ơn hãy để người con gái này được hạnh phúc...

...

- Ai đó?

- Là em, Phương Nhi!

Những ngón tay nắm chặt cánh cửa, Hữu Thiên có chút lưỡng lự nhưng vẫn mở cửa ra. Phương Nhi đứng đó và mỉm cười n

Hữu Thiên nhìn Phương Nhi rồi quay người bước vào trong. Anh lấy chiếc khăn bông trắng và lau khô tóc.

27. Chương 26: Tiếng Nói Của Quá Khứ...

- Phong cách của bà vẫn thế nhỉ!

Mỹ Kim đứng khoanh tay nhìn Vũ Hân chọn đồ rồi bình phẩm. Nguyên chỗ túi linh kính để dưới đất kia là của Vũ Hân. N

- Không thể mãi nhàm chán với đen và trắng được.- Vũ Hân giơ một chiếc váy màu cam lên làm Mỹ Kim rùng mình.- Hôm

- Gặp người yêu bà thì sao tôi lại phải mặc đẹp?- Mỹ Kim bất bình.

- Thì phải để lại ấn tượng tốt chứ.

- Vũ Hân! Bà có ý đồ gì thế?

Vũ Hân mắt chớp liên tục. Cứ khi nào bối rối và bị ai đó phát hiện ra kế hoạch của mình cô đều có hành động như vậy. Và

- Hân!

- Ừ thì... tôi muốn giới thiệu cho bà...

- Đẹp cuộc hẹn hôm nay đi.

Mỹ Kim đành mặt rồi quay người đi luôn. Vũ Hân không quá bất ngờ với thái độ đó nhưng cô cũng đã nhanh tay mà túm

- Bà cứ gặp đi đã, nhớ đâu bà lại thích thì sao?

- Không có gặp gỡ gì hết. Hủy hẹn đi!

- Kim!- Vũ Hân nghiêm giọng, cô dồn lực vào bàn tay và nắm chặt khiến đôi chân mảy Mỹ Kim nhúu lại.- Bà đừng có như

Mỹ Kim từ từ quay lại rồi nhìn Vũ Hân. Trước đây dù có cãi nhau, cô và Vũ Hân cũng không bao giờ nhìn nhau bằng ánh

- Bà đừng làm vậy nữa. Tôi không thích như thế.- Mỹ Kim nói.

- Bà phải gặp thì mới biết được chứ.

- Tôi sẽ không rung động đâu, bà đừng làm mấy việc vô ích.

Vũ Hân sẽ chẳng thể nào biết được những xúc cảm nhỏ nhặt trong lòng Mỹ Kim. Cô sẽ không thể hiểu Mỹ Kim đã mất rá

- Kim.- Vũ Hân mím môi.- Vì tôi mà đi đi. Hãy vì tôi mà thử một lần đi có được không...

Giờ đây giữa hai người con gái đó đã đi xa hơn mức gọi là bạn thân. Thậm chí hơn cả chị em ruột thịt. Để có thể hi sinh c

o nhau nhiều như thế, để có thể dựa vào nhau khi cần như thế, họ thực sự coi nhau là một phần của cuộc sống. Mỹ Kim đ

...

- Đó là ai vậy?- Mỹ Kim hỏi khi cô và Vũ Hân bước qua cánh cửa của nhà hàng D'House.

- Bạn thân của Mạnh Nguyên!- Vũ Hân cười.- Tôi không biết đó là ai chỉ thấy Mạnh Nguyên nói người đó rất được, cũng k

- Những mối quan hệ với đàn ông thường chỉ là lợi dụng nếu đó không phải là yêu.- Mỹ Kim nói khiến Vũ Hân quay sang n

- Bà đừng có mà nghĩ tiêu cực như thế chứ!- Vũ Hân nhăn nhó.

- Ừ, tôi chỉ đùa thôi!- Mỹ Kim cười nhẹ.

Cả hai tiến vào trong với tâm trạng thoải mái. Một phần cũng là vì không gian ở D'House quá độc đáo và ấm cúng.

Những hồi ức của gia đình, những khung cảnh của Sài Gòn được lưu giữ qua những bức ảnh đen trắng của người chủ nhà h

Vũ Hân nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Nguyên thì liền mỉm cười. Cô vẫy tay với anh rồi đi nhanh hơn tới chiếc bàn ở khu

- Hello!!- Vũ Hân cười nhẹ.

- Đây là bạn thân của em, Mỹ Kim!

Vũ Hân không hề biết rằng cái người mà Mạnh Nguyên tin tưởng để giới thiệu cho Mỹ Kim chính là Thành Nam. Nếu biết

Mỹ Kim gật đầu và cũng mỉm cười nhẹ. Nhưng ngay khi cô đứng cạnh Vũ Hân và đối diện với hai người trước mặt mình, n

- Mỹ Kim, đây là Mạnh Nguyên và Thành Nam!- Vũ Hân gượng gạo giới thiệu.

- Xin chào!- Mạnh Nguyên trông có vẻ rất hứng khởi khi Vũ Hân nói sẽ giới thiệu anh với bạn thân của cô.

Thành Nam không hiểu sao mình lại không thể mở miệng nói một câu “chào” vào lúc ấy. Thứ duy nhất anh làm được là n

- Rất vui được gặp anh!

Một nụ cười tuyệt đẹp kèm theo là cái nheo mắt hiếm thấy. Vũ Hân cũng phải bất ngờ với màn chào hỏi đầy hốt hoảng này

- Có lẽ là anh không thích bắt tay.

Vũ Hân nhìn Thành Nam rồi khẽ nhìn Mỹ Kim. Cô chưa thấy Mỹ Kim như vậy bao giờ, càng chắc chắn một điều chẳng có

- Sếp của tôi rất hay nhắc tới Tổng giám đốc của Red Ocean!- Mỹ Kim bắt đầu câu chuyện.

- Vậy sao?- Mạnh Nguyên bật cười.

- Dù thấy anh trên báo trường xuyên nhưng phải công nhận một điều rằng ở ngoài anh đẹp trai hơn nhiều!

- Haha, cảm ơn cô.

- Vậy mới nói, Vũ Hân nhà tôi thật có con mắt chọn người.

- Ê.- Vũ Hân lườm xéo Mỹ Kim.- Đang nói đến tôi đó à?

- Không hề nhé!- Mỹ Kim lắc đầu rồi cô chuyển ánh nhìn sang bên cạnh.- Giám đốc kinh doanh của các anh cũng có vẻ ng

Câu nói ấy làm không khí trở nên kì lạ. Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên rồi quay sang nhìn Mỹ Kim. Trên môi cô vẫn là nụ c

- Chúng ta gọi món nhé!- Thành Nam lên tiếng khi người phục vụ tới.- Ở đây rất nổi tiếng với món đùi cừu. Cô cũng chọn

- Nếu đó là sự lựa chọn của anh...- Mỹ Kim nghiêng đầu.- Thì không.

- Vậy sao? Tôi cứ nghĩ phụ nữ sẽ thích được đàn ông gọi đồ cho họ.

- Chỉ vì họ không biết gì thôi.- Nói rồi cô quay sang phía người phục vụ.- Cho tôi 2 phần bò chín tới. Tôi chọn cho bà rồi đ

- Ồ... cái đó...- Vũ Hân ngăn người khi Mỹ Kim hỏi tới mình.

- Hôm nay mình uống rượu vang thay cho nước cam nhé!

- Ồ...- Vũ Hân cắn môi.- Tôi uống nước trắng.

- Táo bạc hà!

Thành Nam vừa dứt lời, Vũ Hân bên cạnh liền tròn mắt nhìn anh. Mỹ Kim thì bật cười. Cô cũng không hiểu sao mìn

28. Chương 27: Anh Nhớ Em Nhất Khi Em Không Còn Ở Bên Anh Nữa

Hôm nay Mỹ Kim có hẹn với hội bạn trong Sài Gòn. Đó chỉ là vài người bạn mà cô quen hồi làm việc tại đây nhưng chỉ là - Chào mọi người!

Mỹ Kim xuất hiện cùng Bảo Linh khiến những người ngồi đó không ngờ rằng là mấy. Họ cũng biết cô làm ở công ty về du lịch.

- Hân này.- Cô gái tên Hoàng Thu hơn Mỹ Kim hai tuổi lên tiếng.- Chị nghe nói bên Danis đang tuyển nhân sự. Ly café được đưa lên miệng bỗng dừng lại giữa chừng. Đôi mắt Mỹ Kim khẽ ngước lên nhìn Hoàng Thu nhưng chỉ tro

- Phải, hình như là bên bộ phận PR, quảng cáo.- Mỹ Kim nói, giọng điệu vẫn rất tự nhiên.

- Đợt này chị cũng gửi hồ sơ.- Mắt Hoàng Thu sáng lên.- Em giúp chị nhé!

Nếu khi này nụ cười của Mỹ Kim chỉ là thoáng qua, cô không để ai nhìn thấy thì giờ, cô đã công khai nụ cười đó. Thậm chí

- Không ngờ chị hẹn tôi ra đây chỉ vì chuyện này.

- À không, chị chỉ muốn nhờ em chút thôi mà!!- Hoàng Thu thấy mình hình như hơi lộ liễu nên sửa chữa lại.

- Không sao.- Mỹ Kim cười.- Nhưng rất tiếc tôi không thể giúp chị.

- Hả?- Hoàng Thu mở to mắt có chút ngỡ ngàng. Chắc cô ta không nghĩ Mỹ Kim lại từ chối thẳng thừng như vậy bởi Mỹ Kim là một công ty không quá lớn nhưng rất nghiêm ngặt về quá trình tuyển nhân viên. Đặc biệt là những đợt tuyển dụng

uyển dụng này.

- Nếu muốn tiền thì cứ nói thẳng ra, sao cô lại phải dùng cái giọng đó?

Hoàng Thu trở mặt, cô ta đánh mặt lại phản pháo lời buộc tội của Mỹ Kim.

- Nếu chị nghĩ dùng tiền là có thể được tuyển dụng thì chị hãy cứ tìm một người nào đó có khả năng, chứ tôi thì không làm. Cho tới phút cuối cùng nụ cười và lời nói đánh thép của Mỹ Kim đã làm Hoàng Thu cứng họng. Cô thấy mình thật ấu trĩ

- Chị... em xin lỗi...

Bảo Linh chạy theo vào giữ tay Mỹ Kim lại.

- Không sao.- Vũ Hân lắc đầu.- Chị có việc, chị về công ty trước đây. Hôm khác gặp nhau sau!

- Dạ!

Mỹ Kim lên xe và về công ty. Tâm trạng dạo này của cô không thoải mái mà toàn gặp phải chuyện khiến bản thân bức bối

...

- Đợt tuyển dụng lần này, Danis đề ra những chỉ tiêu rất cao, đòi hỏi đó phải là người có năng lực nên bọn chị mới tìm gặp

Trước mặt Mỹ Kim là trưởng phòng PR, quảng cáo, trưởng phòng nhân sự, trưởng phòng phát triển kinh doanh. Tất cả đề

- Em có kinh nghiệm gặp nhiều đối tác. Khả năng thẩm định chất lượng nhân viên của em cũng tốt nên lần này, em có thể

- Đáng lẽ cũng không cần thêm một người nữa nhưng dọc kỹ yêu cầu của cấp trên, chị lại thấy nên để em tham gia vào

Mỹ Kim vốn chỉ là chuyên viên Quan hệ khách hàng nhưng năng lực của cô thì không phải là không ai biết tới. Với đầu óc

Vũ Hân nhăn trán suy nghĩ một lúc rồi cô cũng đồng ý. Ba vị trưởng phòng thở dài nhẹ nhõm và hẹn cô sáng ngày mai ở c

Việc thêm một vị giám khảo vào những phút cuối cùng đã khiến cả hội trường xét tuyển hôm đó trở nên náo loạn. Người t

Mỹ Kim ngồi vào chỗ của mình ở góc bên phải. Với sự hướng dẫn của ba vị trưởng phòng cô đã hiểu sơ qua về cuộc phỏng

- Vì sao bạn lại chọn Danis?

- Bạn cho rằng cách nào tốt nhất để quảng bá thương hiệu Danis?

- Nếu đợt tới Danis muốn phát triển và đẩy mạnh về du lịch, bạn nghĩ nên thúc đẩy mảng nào là hợp lý?

Mỹ Kim không hỏi nhiều, cô chỉ lên tiếng khi những vị trưởng phòng đã đặt câu hỏi xong. Thường thì câu hỏi của cô mang

Hoàng Thu bước vào và nở nụ cười tươi rói nhưng khi nhìn sang góc bàn bên phải, cô ta trợn mắt vì Mỹ Kim đang ngồi đó

- Cô có kinh nghiệm 4 năm làm về truyền thông nên chắc cũng không lạ với PR, quảng cáo.

- Tất nhiên.- Hoàng Thu tự tin trả lời.

- Chế độ đãi ngộ của công ty A rất tốt. Vậy mục đích của cô khi nộp hồ sơ ở chỗ chúng tôi là gì?

- Tôi thấy mình hợp với Danis. Tôi khá am hiểu về quản trị du lịch và khách sạn cũng như cách thức quảng bá hình ảnh c

- Cô rất tự tin. Cô đã có gia đình và có một con?

- ... Dạ...

- Cuộc sống của cô khá ổn định, rất hợp với tiêu chí của chúng tôi.

- Vàng... cảm ơn...

- Con cô mấy tuổi rồi?

- Dạ... cháu mới 3 tuổi.

- Vậy cô sẽ cân bằng công việc gia đình và công việc ở đây thế nào?

- Cái đó...

- Cô làm việc ở công ty được một năm rồi sinh con luôn sao?

- ...

Mỹ Kim im lặng ngồi xem các vị trưởng phòng phỏng vấn Hoàng Thu. Cô chưa hề mở lời bởi cô thấy là không cần thiết. C

Hoàng Thu dường như không chịu đựng được nữa. Cô ta bật dậy khỏi ghế và tức giận nhìn Mỹ Kim.

- Huỳnh Mỹ Kim, cô được lắm! Cô dám dùng thủ đoạn bỉ ổi này sao?

Mỹ Kim không mấy may lo lắng, cô vẫn nhìn Hoàng Thu đang dùng dùng nỗi giận. Ba vị trưởng phòng nhìn Mỹ Kim rồi r

- Cô đã từ chối tôi vậy mà giờ lại giả trò này để hại tôi sao?

- Này cô.- Trưởng phòng thiết kế đập bàn.- Cô đang làm loạn ở đây lên đó à?

- Các vị tuyển nhân viên thì sao không hỏi về chuyên môn mà lại hỏi về đời tư của tôi? Thật hoang đường. Chẳng phải cô

- Hóa ra là vậy!- Trưởng phát triển kinh doanh thông cười nhạt.- Đúng như chúng tôi dự đoán.

29. Chương 28: Dandelion Lady

- Sao không nói cho tôi biết?

- Thì đang nói đây còn gì.

- Bà lù lù ở đây rồi thì ai chẳng biết. Ý tôi là nói với tôi sớm hơn ấy.

Hữu Thiên bật cười vì tính trẻ con của Vũ Hân. Cô đã cần nhần hơn nửa buổi về việc Mỹ Kim xuất hiện ở Red Ocean mà không nói cho cô hay. Mang tiếng là bạn thân mà mấy việc cỡ con này cô còn thua thư kí của Thành Nam. Nhưng sự xuất hiện của Mỹ Kim ở Red Ocean cũng không có để cô thấy lạ. Vấn đề là ở chỗ Mỹ Kim được đưa về chỉ để cộng tác với Khối Phát triển kinh doanh. Và nghe đâu người thân chính sang tận Danis cũng chính là vị giám đốc đáng kính ấy. Nghe được tin đó, suýt nữa cái màn hình máy tính của Vũ Hân được tưới tắm bởi café.

- Sao lại nhìn tôi kì thế?- Mỹ Kim nhìn ánh mắt Vũ Hân mà chột dạ.

- Anh ta có ý gì với bà?

- Ai?- Mỹ Kim hỏi nhưng thừa biết Vũ Hân đang nói tới ai. Cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để trả lời những câu hỏi hóc búa của Vũ Hân rồi.

- Anh ta đang bật đèn xanh à?

Vũ Hân nói bâng quơ nhưng thực chất là đang nói với chính mình. Mỹ Kim lờ đi coi như không nghe thấy. Bật đèn xanh ư? Nực cười. Vũ Hân đang nghĩ Thành Nam là ai kia chứ? Kể cả không có mối quan hệ trước đây thì Mỹ Kim với anh ta cũng là không thể. Mỹ Kim tự biết lượng sức mình. Cô không có tự tin về bản thân như Vũ Hân nhưng cũng không hề tự ti về mình. Cô không xinh đẹp cũng chẳng ưa nhìn. Cô thừa hiểu những cô nàng như thế nào mới hợp mắt Thành Nam. Người như anh, gái vậy quanh nhiều không đếm xuể, vì thế cô cũng không đề cao mình quá dù là đã cùng anh trải qua một cuộc tình. Có lẽ trong thời gian tới, Vũ Hân sẽ khá mệt mỏi với những suy diễn của mình đây.

- Em không hiểu sao em với anh có thể giao tiếp được với nhân vật tầm cỡ này.- Mỹ Kim lắc đầu.

- Thì cũng phải có người này người kia, cuộc sống mới phong phú chứ.- Hữu Thiên cười khì.

Mỹ Kim và Hữu Thiên quen nhau thông qua Vũ Hân. Và cũng vì thế, Hữu Thiên vô tình trở thành người bạn khác giới thân nhất của Mỹ Kim. Cô cũng như Vũ Hân coi anh là anh giai và anh hiển nhiên là nơi để cô trút bầu tâm sự khi không thể nói với Vũ Hân. Tình bạn, tình anh em này đã kéo dài từ Bắc vào Nam rồi. Việc cô vào Nam sống và làm việc, ngoài Vũ Hân vui mừng ra thì còn có cả Hữu Thiên nữa. Vì thế cô không cảm thấy quá cô đơn và lạc lõng với nơi xa lạ này.

- Thành Nam không gây rắc rối gì cho em chứ?- Hữu Thiên quan tâm. Anh cũng như Vũ Hân là khá bất ngờ khi Thành Nam chỉ đích danh Mỹ Kim là người “nằm vùng”.

- Anh ta dám?- Vũ Hân trừng mắt.

- Không có đâu anh.- Mỹ Kim phớt lờ Vũ Hân.- Công việc thôi mà. Lần này là chiến dịch quảng cáo thương hiệu cho cả hai công ty nên em phải cố gắng thôi.

- Thế thì chọn ai đó bên truyền thông hay PR quảng cáo gì đó ý. Có sao anh ta lựa bà làm chi?- Vũ Hân chen vào rất đúng lúc.

- Vì bạn bà là người thích hợp nhất hiểu chưa?- Mỹ Kim trừng mắt nhìn Vũ Hân.- Cà dốt thế!

- Chứ không phải anh ta có ý gì khác hả?

- Em ngồi được chứ?

Cuộc thảo luận bị gián đoạn bởi một tiếng nói đung chất người Sài Gòn, rất nhẹ nhàng và dễ lọt tai. Mỹ Kim và Vũ Hân ngược lên nhìn, Hữu Thiên thì như biết đó là ai rồi nên anh chẳng tỏ vẻ gì tò mò cả.

- Phương Nhi...- Vũ Hân mở to mắt.

Phương Nhi mỉm cười rồi tự động kéo ghế ngồi xuống. Cô nhìn Hữu Thiên nhưng lại chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng cùng gương mặt không cảm xúc nên cũng im lặng không dám nói câu nào với anh.

- À, đây là Mỹ Kim.- Vũ Hân giới thiệu.- Bạn thân của chị và Hữu Thiên. Còn đây là em gái của Mạnh Nguyên, Phương Nhi.

- Chào em!- Mỹ Kim cười tươi.- Là anh em có khác, đẹp y chang nhau.

- Dạ!- Phương Nhi cười ngượng.

- Hôm nay sao em rảnh mà qua đây vậy?- Vũ Hân nhìn cách ăn mặc khá công sở của Phương Nhi, tò mò nên lên tiếng hỏi.

- À em... thi tuyển vào W. Em vừa phỏng vấn xong.

- Thi tuyển?- Vũ Hân ngạc nhiên.- Ý em là vào W chứ không phải Red Ocean à.

- Vâng.- Phương Nhi gật đầu.

- Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ?- Mỹ Kim hỏi.

- À vâng, có rất nhiều đối thủ đáng gờm nhưng em vẫn rất tự tin về chính mình.

Mỹ Kim nhìn Phương Nhi rồi lại nhìn Vũ Hân. Hai con người đang ngồi trước mặt cô đây có tính cách thật là giống nhau. Cô vẫn còn nhớ Vũ Hân đã luôn tự tin như thế nào trước cô. Dù trong công việc hay về vấn đề của bản thân. Vũ Hân không bao giờ tự kiêu và đề cao mình nhưng Mỹ Kim rất thích cái cách Vũ Hân thể hiện mọi thứ mà mình có. Đơn giản thôi nhưng nó thể hiện rằng Vũ Hân tự tin vào chính mình. Một sự tự tin mà mấy ai có được.

- Anh có việc nên đi trước nhé!- Hữu Thiên cười rồi đứng lên.

- Chờ chút.- Phương Nhi lên tiếng, sau đó cũng đứng dậy.- Em cần qua một nơi, anh có thể đưa em đi không?

Hữu Thiên nhìn Phương Nhi rồi gật đầu. Phương Nhi cười, cô chào Mỹ Kim và Vũ Hân rồi đứng dậy.

- Sao anh ấy lại phải tỏ ra như thế nhỉ?- Mỹ Kim xoa cằm hỏi Vũ Hân.

- Chắc có lí do nào đấy. Mà thôi đẹp, tôi muốn hỏi bà...

...

- Em không nhờ anh ưu tiên em đâu nên anh không cần phải như vậy.- Phương Nhi thấy không khí im lặng quá nên đành lên tiếng.

- Anh không bao giờ ưu tiên bất kì ai.

Câu nói lạnh lẽo có phần phũ phàng của Hữu Thiên đã cuốn sạch những hi vọng của Phương Nhi. Trong lòng cô lúc này rất bối rối, rất khó chịu, điều đó anh có biết không? Cô về Việt Nam chẳng phải là vì nhớ thương anh quá sao. Vậy mà trông thấy cô, anh lại thờ ơ lạnh nhạt như chưa hề quen. Rốt cuộc thì anh coi cô là gì? Cô thực chất ở vị trí nào trong trái tim anh.

Hữu Thiên mở cửa để Phương Nhi bước xuống rồi quay người bước đi mà không một lời chào. Nhìn cái quay lưng nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng ấy, Phương Nhi bất giác lên tiếng.

- Em... đối với anh là gì?

Hữu Thiên dừng bước, bàn tay chợt nắm chặt, đôi chân mày khẽ nhú lại gần nhau.

- Anh thực sự không nhớ em một chút nào sao?

Hữu Thiên quay lại nhìn Phương Nhi đứng như mong muốn của cô. Anh lặng ngắm cô trong cái nắng có chút nhân nhật nhưng lại mang không khí mát mẻ, dễ chịu. Cũng như cái cảm giác anh đã từng có khi ở bên cô trước đây. Phương Nhi trước mặt anh lúc này không cò

n là cô nhóc nghịch ngợm, quái chiêu nhưng rất biết nghe lời trước đây nữa. Giờ cô thực sự đã trưởng thành rồi.

- Em muốn anh trả lời em như thế nào đây? Câu trả lời thế nào mới làm em vừa lòng?

Phương Nhi trân người nhìn Hữu Thiên. Tim nhói lên đau dữ dội. Anh đây sao? Anh liệu có phải là Hữu Thiên, người mà cô thương yêu không? Anh là người luôn điềm tĩnh và không bao giờ làm tổn thương bất kì một ai đó sao? Người đang đứng trước mặt cô... là anh sao?

- Anh có cần phải nói như vậy không? Anh có cần phải...

Hữu Thiên chợt kéo Phương Nhi lại và ôm lấy cô. Phương Nhi bất ngờ tới mức miệng há hốc, mắt mở to.

- Ngốc.- Anh nói nhỏ.- Ý anh là muốn anh trả lời bằng hành động hay lời nói. Đi có mấy năm mà đã không hiểu được anh muốn nói gì sao?

- Anh... Hữu Thiên...

- Không phải chính em hờ hững với anh sao?- Hữu Thiên trách móc.- Mình là người lỡ tảng trước mà dám to tiếng với anh à?

- ...

Phương Nhi ghen tiếng, cô đưa tay dấm bùm bụp vào lưng Hữu Thiên như để giải tỏa cho nỗi nhớ trong lòng cô. Anh từ khi nào đã nắm bắt được cô như quân cờ trong thay thế này? Cô tới giờ vẫn là cô nhóc không hơn không kém trong mắt anh sao? Cô đã rất cố gắng để chứng tỏ bản thân mình cho anh thấy. Bởi cô nghĩ nếu mình cứ bé mãi, cứ như trẻ con mãi thì sẽ chẳng bao giờ cô có được trái tim của anh. Vì thế mà cô đã rời xa anh để trưởng thành hơn, để khi trở về, cô có thể sánh bên anh mà không thẹn thùng gì cả. Cô có thể tự hào rằng giờ cô đã lớn, đã có thể ở bên cạnh anh rồi. Thế nhưng dường như anh vẫn không nhận ra sự cố gắng của cô.

- Em đã sang Mỹ và học được gì vậy?- Hữu Thiên vuốt nhẹ mái tóc của Phương Nhi, miệng khẽ mỉm cười.- Sao vẫn trẻ con như thế?

Phương Nhi tròng mắt xuống, cô mạnh mẽ ẩng Hữu Thiên ra nhưng có điều anh đã đoán trước được nên đã ôm cô chặt cứng. Quả như những gì cô nghĩ, anh vẫn chỉ coi cô là trẻ con. Hữu Thiên thực sự cảm thấy lòng mình thoải mái, anh thực sự thích cảm giác trêu chọc và làm cô tức giận như thế này. Có như vậy anh mới cảm nhận được rằng cô vẫn như xưa, vẫn là Phương Nhi của anh.

- Đáng ghét, buông em ra.- Phương Nhi tức giận vì bị anh ôm cho không cửa quậy được gì.

- Yên nào!- Hữu Thiên nói nhẹ.- Đạo này anh mệt lắm nên không có sức giữ mãi thế này đâu.

Nghe thấy nói thế, Phương Nhi cũng ngoan ngoãn không cửa quậy nữa. Cô để yên cho Hữu Thiên ôm, mặt cô gục vào ngực anh rồi cũng mỉm cười. Trẻ con ư? Cô ở bên anh lúc nào cũng trẻ con. Và chỉ với anh cô mới vậy thôi.

Cô luôn muốn bắt đầu một cách đặc biệt, thực hiện một cách đặc biệt. Bởi lẽ cảm xúc là duy nhất, tình yêu là duy nhất chỉ dành cho một người duy nhất mà thôi. Và người duy nhất ấy, chẳng phải là anh hay sao?

- Ngoan!- Hữu Thiên hôn nhẹ lên tóc cô.- Anh thích em ngoan như vậy hơn!

- Đây!- Phương Nhi sững sờ nhìn anh.

- Haha...- Hữu Thiên bật cười.- Đừng như vậy với ai khác là được...

Người ta nói không có ai yêu nhau mà chưa từng cãi nhau hay xảy ra xung đột cả. Bởi vì qua những lần xung đột và xa cách ấy, họ sẽ nhận ra rằng người thực sự quan trọng đối với mình là ai. Tình yêu cũng sẽ vì thế mà ngày càng bền vững. Yêu không cần phải kiêu cách và cầu kì. Chỉ cần đơn giản là nhìn nhau và một cái ôm ghì chặt là đủ rồi. Như vậy cũng sẽ giải tỏa được những nhớ nhung sau những tháng ngày giận dỗi. Hờn giận ấy sẽ chuyển hóa thành tình yêu giống như một phương trình hóa học. Khi cân bằng được, người ta bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái và dễ chịu.

...

- Sao hôm nay lại có nhã hứng mời chị đi shopping thế?

Phương Nhi cười tươi khoác tay Vũ Hân đi quanh trung tâm thương mại

Red Ocean. Cô nhóc này mới sáng sớm đã xuất hiện trước nhà cô và kéo cô ra ngoài kêu muốn đi dạo. Ừ thì với Vũ Hân chuyện đó hoàn toàn bình thường nhưng... từ khi gặp mặt tới giờ, đây là lần đầu tiên Phương Nhi cười nói vui vẻ như vậy với cô. Điều đó tự dưng khiến cô cảm thấy lạ và cũng có chút bất an.

- Thì chị rảnh mà đúng không?- Phương Nhi tươi rói.- Anh em bảo cuối tuần nên rủ chị đi đâu đó vì nếu chị ở nhà chỉ có ngủ thôi.

- Ủ!- Vũ Hân gật gật đầu.- Chị hay bị mất ngủ nên thêm ngủ lắm.

- Haha, em cũng thế!

Vũ Hân bị Phương Nhi kéo vào gian hàng trang sức cao cấp mới được bày bán tại tầng 2. Đây là nhãn hàng nổi tiếng của một doanh nghiệp lớn tại Mỹ. Vũ Hân ngược nhìn dòng chữ Maze mang tên của hàng bỗng dưng có cảm giác rất kì lạ.

- Chào quý khách!- Một nhân viên nữ trẻ trung đã tiến lại gần và mỉm cười thân thiện.

- Xin chào!- Phương Nhi đáp lại, còn Vũ Hân chỉ cười nhẹ vào gật đầu.

Những sản phẩm của Maze hầu hết đều tập trung vào chất liệu là bạch kim và vàng trắng. Tất cả những mẫu mã của sản phẩm đều đơn giản nhưng rất tinh tế và bắt mắt. Nhìn những chiếc vòng, chiếc nhẫn lấp lánh sau tấm kính thủy tinh ấy không khiến Vũ Hân lấy làm lạ.

- Wa... Chị, chị coi nè...

Phương Nhi mắt sáng lên, chỉ vào một vật gì đó trong tủ khiến Vũ Hân tò mò nhìn theo. Mắt cô bỗng mở to và tim đập mạnh.

Đó là một sợi dây chuyền bằng pha lê trong suốt, được bao quanh bởi một chiếc vòng khá mảnh được làm bằng vàng trắng. Chiếc vòng ấy được đính kim cương và đều đặc biệt là viên pha lê có thể xoay tròn trong chiếc vòng bao quanh ấy. Có lẽ tác giả của mặt dây chuyền này lấy ý tưởng từ sao hỏa. Nhưng nó cũng sẽ không quá gây chú ý nếu không nhìn kĩ vào điểm nhấn ở chính giữa viên pha lê. Phải nhìn kĩ thì mới thấy được bên trong viên pha lê ấy là hình một thiên thần nhỏ tung cánh vút bay từ trên cánh hoa bồ công anh. Đây quả thực là một tác phẩm điêu luyện và tinh xảo.

- Dandelion lady...

Vũ Hân bắt giác lên tiếng khiến cô bán hàng khựng lại và quay sang hỏi.

- Xin lỗi, cô vừa nói gì ạ?

- À không, không có gì...

Vũ Hân nhìn mặt dây chuyền nằm ở chính giữa gian hàng. Đây chắc chắn là sản phẩm đắt giá nhất ở đây. Phương Nhi ngắm nhìn mặt dây ấy trong sự thích thú tột độ.

- Cho hỏi giá của mặt dây chuyền này là bao nhiêu?

- À cái đó xin lỗi quý khách.- Nhân viên bán hàng cúi đầu.- Đây là mặt dây chuyền do Tổng giám đốc của Maze thiết kế, đây là chiếc duy nhất và cũng chỉ có một. Vì thế mặt dây này chỉ để trưng bày chứ không bán. Mong quý khách thông cảm!

- Vậy sao?- Phương Nhi tiu nghỉu rồi quay sang Vũ Hân.- Chị, mình đi thôi. Chị...

Vũ Hân mặt tái xanh nhìn nhân viên bán hàng. Cô hết như người mất hồn vậy. Phương Nhi hốt hoảng tới gần và lay người Vũ Hân.

- Chị à... chị không khỏe sao?

- À... chị không sao.

Vũ Hân gượng cười. Cô nhìn mặt dây chuyền ấy rồi quay người và bước ra khỏi cửa hàng với Phương Nhi. Trong đầu cô là hình ảnh của thiên thần nhỏ bé vút bay từ cánh hoa bồ công anh. Tác phẩm tuyệt diệu ấy có mấy ai biết nó đang nằm ở eo phải của cô. Hình xăm mang tên Dandelion lady ấy chính cô đã đặt tên cho nó và cũng chỉ có cô, Mỹ Kim và người đó biết được ý nghĩa thực sự. Và khi nhìn thấy mặt dây chuyền kia cô bất giác nghĩ tới chính mình. Có thể có nhiều người biết tới hình xăm ấy. Phải, cô đã tự an ủi mình như thế. Để lòng yên bình trở lại, cô buộc phải tự nói với mình như thế...

...

- Em có đặc biệt thích gì không?

- Gì là gì?

Vũ Hân ngồi vắt vẻo trên ghế sofa, mắt vẫn không rời khỏi cái Ipad của Mạnh Nguyên. Bàn tay liên tục di chuyển trên màn hình phát sáng ấy. Cô thực chất chẳng hề để ý tới lời Mạnh Nguyên đang nói.

- Hey, nhìn anh một chút đi!- Mạnh Nguyên đến trước mặt cô và giành lấy chiếc Ipad.

- Mãi em mới chơi được tới bàn đó đó.- Vũ Hân nhăn tít mặt, tay vờ vờ.

- Lát anh sẽ chơi lại cho.- Mạnh Nguyên nghiêm nghị.- Giờ nghe anh hỏi. Em có đặc biệt thích gì không?

- Thích gì đó đặc biệt á?- Vũ Hân nghiêng đầu.- Là sao ạ?

- Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?- Mạnh Nguyên lại hỏi.

- 26/11.

- 3 ngày nữa là...

- À, là sinh nhật em!- Vũ Hân cười nhẹ.

- Em thật là... sinh nhật mình mà còn không nhớ sao?- Mạnh Nguyên trách móc.

Không nhớ ư? Không, thực sự là cô không nhớ. Trước đây cô rất nhớ ngày sinh nhật mình bởi ngày đó cô mong muốn được tặng một món quà sinh nhật bất ngờ từ ai đó. Nhưng từ khi chuyện ấy xảy ra, cô đã không bao giờ muốn nhớ tới ngày sinh nhật nữa. Với lại cô sinh vào mùa đông mà ở miền nam tháng 11 lại là mùa mưa nên quả thực là cô không hề nhớ tới. Mạnh Nguyên chăm chú nhìn gương mặt không chút vui mừng của Vũ Hân mà lấy làm thắc mắc.

- Sao vậy?

- Không có gì.- Vũ Hân lắc đầu.- Em đang nghĩ xem anh sẽ tặng quà gì cho em.

- Muốn bất ngờ hả?- Mạnh Nguyên cười khi ôm lấy cô.

- Tất nhiên, chứ bộ em nói thứ em muốn cho anh nghe sao?- Vũ Hân cong môi.- Em bây giờ có thiếu gì đâu. Nhà có, người yêu có, tiền có, cuộc sống đầy đủ cả rồi.

- Em thiếu một thứ!- Mạnh Nguyên nói khẽ.- Rất quan trọng nhưng thôi sẽ nói với em sau.

Vũ Hân nhìn vào đôi mắt đen láy và tràn ngập yêu thương của Mạnh Nguyên mà chợt dạ. Một thứ ư, anh nghĩ cô không biết đó là gì sao? Hạnh phúc đối với cô chính là có một công việc để làm, một người để yêu và một tương lai để hi vọng. Tương lai ấy chẳng phải là mái nhà có người đàn ông sẽ ở bên mình suốt đời và những đứa con sao? Anh dường như đã quá hi vọng vào cô, anh giờ có lẽ yêu cô sẽ chỉ nghĩ tới việc cùng cô sống chung và mãi mãi ở bên nhau mà thôi. Điều đó anh có biết cô không thể làm được cho anh. Người mà anh ôm trong lòng và đặt trọn niềm tin yêu sẽ không thể ở bên cạnh anh mãi mãi.

30. Chương 29: Anh Về Rồi Đây...

- Anh muốn tổ chức sinh nhật chung cho những người sinh vào tháng 10 và 11?

Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên, đồng thời nhìn cả Hữu Thiên và Thành Nam. Chương trình tổ chức này đã được duyệt từ Ban

- Sao giờ em mới biết?- Cô nói, giọng có chút kiềm chế.

- Đạo vừa rồi em bận quá nên anh không giao việc đó cho em.- Mạnh Nguyên nói, trông anh có vẻ hơi khó xử và một chút

- Ý kiến đó là của anh.- Thành Nam gơ tay cười toe.- Thứ nhất là công ty vừa kí hợp đồng hợp tác với Maze, hãng trang s
ịch PR, quảng bá thương hiệu. Vì thế anh kết hợp mấy thứ đó lại với nhau mà thôi.

- Em tiếc à?- Hữu Thiên cười.- Em vốn thích mấy vụ tổ chức party này lắm mà.

- Không có.- Vũ Hân thở dài.- Vì em là người biết muộn nhất thôi.

Không tham gia được phần tổ chức tiệc, Vũ Hân cũng thấy có chút tiếc nuối. Đơn giản là vì cô rất thích cái cảm giác được

- Chuyện Thành Nam đưa Mỹ Kim sang Red Ocean nằm vùng là ý của anh à?- Vũ Hân chợt nhớ tới chuyện mà đáng lẽ ra

- Không.- Mạnh Nguyên lắc đầu.- Anh đồng ý việc cùng Danis quảng bá thương hiệu nhưng việc nằm vùng là ý của Thành
Vũ Hân đưa mắt nhìn Thành Nam. Cuối cùng thì cũng lộ đuôi sói. Thành Nam, cho tới giờ đối mắt với cô vẫn rất tự tin v

- Anh làm vậy hợp lý thôi.- Thành Nam nhún vai, quát một đòn đánh phủ đầu.- Bản thân em biết rõ, Mỹ Kim là người có
Có lợi cho Mỹ Kim? Vũ Hân bật cười. Thành Nam đúng là biết cách chơi một ván cờ dù ván cờ dù đang tới nước chết thì

- Thực ra em chỉ hỏi vậy thôi.- Vũ Hân thẳng thắn nói.- Đây là công việc, hiện tại Mỹ Kim là cấp dưới của anh, thuộc quy
Chỉ cần vài câu nói đơn giản nhưng lại mang thứ uy lực đáng sợ đánh động Thành Nam. Thành Nam dù là “thợ săn chuyê

...

- May mà W chọn em chứ nếu không thì đúng là một tổn thất lớn.

Vũ Hân cầm những chiếc váy trong tủ đồ của Phương Nhi lên và phán. Cô thực sự ngạc nhiên và phải cúi đầu khâm phục

- Dù biết màu đen khá thông dụng và dễ mặc nhưng chị không hợp với màu đen đâu.- Phương Nhi nói khi Mỹ Kim cầm m

- Nhưng chị thích.- Mỹ Kim phán.

- Vấn đề không phải là thích hay không thích mà là bà có phù hợp với bộ váy đó hay không.- Vũ Hân giảng giải.- Quần áo
Mỹ Kim là người khá khó tính trong cách ăn mặc. Cô thường chọn những tông màu trầm bởi cô không thích màu mè, càn

- Anh nói chị thích màu xanh lá nhưng hôm nay chị không mặc màu đó được đâu.- Phương Nhi cười nhìn Vũ Hân đang chỉ

...

Sự xuất hiện của Vũ Hân, Mỹ Kim và Phương Nhi quả là gây chú ý cho toàn thể nhân viên cũng như khách mời của Red C

- Chị thấy như mình đang lạc đàn ấy.- Mỹ Kim lẩm bẩm.

- Sao chị thiếu tự tin thế?- Phương Nhi nhăn mặt.

Mỹ Kim được giám đốc của Danis tìm thấy trong đám đông và cô đã bị “lôi” đi không thương tiếc. Cũng dễ hiểu thôi, Mỹ
Ước là có. Ngay liền lúc ấy, Mạnh Nguyên xuất hiện trên bục và bắt đầu phát biểu về nguyên nhân của buổi tiệc ngày hôm

- Chúc mừng sinh nhật em, Vũ Hân!

Giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên đằng sau Vũ Hân khiến cô đứng hình. Cái cảm giác nghẹt thở, tim đập nhanh một cách
Đôi mắt đen láy tràn đầy yêu thương. Gương mặt sáng, anh tuấn. Dáng người cao ráo và đáng ngưỡng mộ. Người đang đứng

- Anh về rồi đây!

Giọng nói ầm áp ấy một lần nữa vang lên lần át mọi suy nghĩ của Vũ Hân. Cô cứ ngỡ rằng mình sẽ chẳng còn nhớ mặt hay

- Xin lỗi em vì giờ mới trở về...

- ...

Vũ Hân như nghẹt thở bởi cái ôm ấm áp và đầy mạnh mẽ ấy. Cái ôm mang sự nhớ thương, mang hoài bão trở về nhưng sa
Mạnh Nguyên sững sờ nhìn cảnh tượng ấy. Gương mặt đang vui vẻ của anh bỗng chốc tái xanh lại. Trong lòng anh dấy lên
Hành động ấy của anh đã khiến hết thảy những người đứng đó bật thốt. Giám đốc của Red Ocean xưa nay chưa hề gây ra
Vũ Hân trên người đứng nhìn. Cô dù rất bất ngờ trước hành động có phần thái quá của Mạnh Nguyên nhưng cô không có

- Mạnh Nguyên, con đang làm gì thế?

Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước ra. Đôi mắt sắc lạnh nhìn Mạnh Nguyên rồi bà cúi xuống và đỡ người thanh niên
Gương mặt Vũ Hân lúc ấy dường như là trắng bệch, không còn một giọt máu. Cô bàng hoàng nhìn người phụ nữ kia bằng

- Sao con lại hành động như thế với anh trai mình hả Mạnh Nguyên?- Bà Hoàng Như nhìn Mạnh Nguyên đầy tức giận.- Ch

- Anh... anh trai?- Tim Vũ Hân bất chợt đập lỡ một nhịp. Cô dường như không dám tin vào điều mình nghe thấy.- Anh...

Lúc ấy người phụ nữ đó cũng đã nhìn ra cô, ánh mắt sắc lạnh trong phút chốc biểu hiện sự bất ngờ. Bà chợt nhận ra cô gá

- Mạnh Nguyên...- Bà ta nói.- Con với cô ta...

- Đáng lẽ anh ta không nên động vào cô ấy!- Mạnh Nguyên ngắt lời mẹ mình và nắm chặt tay hơn nữa. Con mắt nhìn Hoà
cầm tức.

- Tại sao lại không thể?- Hoàng Quân có lẽ cũng đã không chịu đựng được thêm. Anh nhìn thẳng vào Mạnh Nguyên và hét

- Vì cô ấy là người phụ nữ của tôi!- Mạnh Nguyên gằn từng tiếng.

Chợt hai cánh tay Hoàng Quân buông thông bất lực, con mắt anh mở to nhìn Vũ Hân mong chờ ở cô một lời giải thích. Vũ
Đôi mắt sáng trong như hồ nước của cô đối diện với đôi mắt sắc lạnh đã trải qua bao giông tố cuộc đời của bà Hoàng Như.

Nhưng... hiểu ư? Sẽ chẳng ai có thể hiểu được nỗi khổ mà người đàn bà đó đã gây ra cho cô. Sẽ chẳng ai có thể hiểu được n

- Tránh xa Vũ Hân ra! Nếu anh còn làm vậy một lần nữa thì tôi sẽ không tha cho anh đâu!

Dứt lời, Mạnh Nguyên kéo theo Vũ Hân và đi mất. Ở đằng sau, Hoàng Quân vẫn đang bần thần cả người. Trông anh lúc n

- Tại sao... tại sao lại như vậy...

Hoàng Quân hướng ánh mắt như muốn vỡ òa theo bóng dáng của Vũ Hân. Trái tim anh lúc này thực sự muốn vỡ tan thành

31. Chương 30: Nhìn Về Phía Chân Trời

- Như vậy là nghe trộm đó thừa tổng giám đốc!

Minh Huy quay lại nhưng vẫn giữ được nét bình thản trên khuôn mặt mình. Nhìn nụ cười giấu cợt trên môi Ngọc Trinh mà anh nghĩ đến một điều. Nhưng vì hôm nay là sinh nhật của Vũ Hân và anh muốn thấy tận mắt cô gái ấy khi mỉm cười hạnh phúc sẽ như thế nào.

Hoàng Quân, hiện đang là tổng giám đốc của Maze bỗng ôm chầm lấy nhân vật chính của bữa tiệc, tiếp đó là sự nổi giận của anh.

- Cô cũng nghe hết rồi?

- Vậy anh thì sao?- Ngọc Trinh hỏi ngược lại.

- Có gì đâu ngoài sự tức giận và đau khổ.- Minh Huy châm điếu thuốc và rít một hơi dài. Anh buông mình xuống chiếc ghế sofa.

- Trông anh không lấy làm thương xót cho tình cảnh của tổng giám đốc Hoàng Quân.- Ngọc Trinh có vẻ đã nắm bắt được tâm tư của anh.

- Đó không phải chuyện của cô.- Chợt giọng Minh Huy đánh lại và anh nhìn Ngọc Trinh với ánh mắt lạnh lùng.

Tia nhìn ấy khiến Ngọc Trinh ớn lạnh, như một luồng điện đi xuyên qua người cô vậy. Ánh mắt ấy nhìn cô trong màn đêm.

Với một người như anh, không đời nào anh chịu làm điều mà mình không muốn. Anh nhớ như in những lời nói nặng lời, những ánh mắt lạnh lùng.

- Anh thấy đau lòng sao? Khi biết anh họ tôi là người yêu cũ của Vũ Hân. Hơn thế nữa, mẹ của anh ta lại là mẹ kế của anh.

Cuộc đời thật chó đẻ. Người đàn bà mà anh ghét cay ghét đắng, người đàn ông mà anh căm hận lại đều có liên quan tới anh.

Công ty Maze là của bà ta nhưng số vốn trong đó hoàn toàn do ba anh mà có. Hiện tại tuy anh làm ở một lĩnh vực khác, công việc khác.

Nhưng khi thấy Hoàng Quân đau khổ vì tình yêu, đau khổ khi bị em trai mình đánh, đau khổ khi bị Vũ Hân quay lưng lại.

.....

Vũ Hân co mình lại khi Mạnh Nguyên nhún ga và phóng đi trên con đường vắng người. Cô không dám lên tiếng bởi không muốn làm phiền anh.

Trong đầu cô lúc này là những ý nghĩ đan vào nhau và không có cách nào tháo gỡ.

Cô sẽ nói sao với Mạnh Nguyên khi anh hỏi cô về mối quan hệ giữa cô và anh?

Cô đã nghĩ Hoàng Quân sẽ không trở về khi đã ra đi 4 năm và không có chút liên lạc gì như thế. Cô cũng nghĩ rằng tình cảm của họ đã phai nhạt.

Cô đã từng hận anh, căm ghét anh nhưng cô yêu anh nhiều hơn gấp trăm nghìn lần sự căm ghét và thù hận đó. Cô đã từng nghĩ đến việc quên anh.

Giờ đây, cái thứ tình cảm đã khiến cô một đời sống cũng như chết ấy đã không còn nữa. Vương vấn lại trong cô chỉ là sự hận thù.

Cô đã không nghĩ rằng sẽ có ngày gặp lại anh. Cô càng không nghĩ anh lại trở về vào đúng sinh nhật mình, càng không bao giờ nghĩ anh sẽ quay lại.

Cả hai người ấy thực sự rất quan trọng đối với cô. Nhưng có sao ông trời trêu đùa khi để hai người bọn họ là anh em? Hay là do số phận?

Nhưng sốc vì quan hệ của Hoàng Quân và Mạnh Nguyên cũng không bằng việc người đàn bà đó trở về. Bà ta tỏ ra hoang mang, sợ hãi.

Liệu việc cô cố quên Hoàng Quân, liệu tình cảm dành cho anh không còn như xưa, việc cô nhận lời Mạnh Nguyên có là đúng không?

Mạnh Nguyên phanh kít lại khi chiếc xe ra tới biển. Suốt quãng đường đi, kim chỉ tốc độ luôn ở vạch 70km/h và có lúc nó còn vượt quá.

- Khi ba mẹ anh li dị anh đã được hỏi là muốn theo ai...

Bất chợt Mạnh Nguyên lên tiếng làm Vũ Hân giật mình. Cô toan bỏ bàn tay mình ra khỏi vai Mạnh Nguyên thì anh đã nắm chặt tay cô.

- Nhưng ba mẹ đã tự ý làm việc ấy. Anh phải ở với ba dù anh không muốn, anh muốn được sống với mẹ. Anh ghen tị với mẹ.

Không chần chừ gì thêm, Vũ Hân ôm lấy Mạnh Nguyên. Lúc này cô bỗng thấy anh nhỏ bé biết bao. Anh cũng từng ôm cô, nhưng chỉ là để dỗ dành.

- Có em ở bên cạnh anh rồi. Em sẽ không đi đâu cả, em sẽ mãi ở bên cạnh anh...- Vũ Hân vuốt nhẹ tóc Mạnh Nguyên rồi hôn lên trán anh.

- Khi thấy Hoàng Quân làm vậy...- Mạnh Nguyên nói nhỏ.- Anh đã có ý nghĩ thoáng qua là anh ấy sẽ cướp em đi, nhưng anh đã không làm.

Sẽ mang em rời xa anh... Anh đã rất sợ...

Mạnh Nguyên ghì chặt Vũ Hân hơn như sợ cô biến mất. Phải anh đã rất sợ điều đó. Dường như Hoàng Quân đã vô tình cướp đi tất cả.

Cô đã xuất hiện và cho anh thấy rằng sẽ không ai có thể đem cô đi, khiến cô rời xa anh trừ khi chính cô là người làm điều đó.

- Em sẽ không đi đâu cả. Em hứa đấy Mạnh Nguyên...

Cái gật đầu của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân yên lòng hơn. Cô tựa vào vai anh như để cảm thấy nhẹ nhõm. Hai con người ấy đã gắn bó quá lâu.

...

"- Tại sao lại đối xử với anh như vậy?- Hoàng Quân nhìn Vũ Hân bằng ánh mắt đau khổ.

- Em...

- Vũ Hân, em hãy nói đó không phải là sự thật đi!- Mạnh Nguyên cũng nhìn Vũ Hân bằng ánh mắt ấy.

- Em...

”

- Không...

Vũ Hân mở bừng mắt và thở hắt một cái như trút hết mọi lo lắng. Giấc mơ ấy quả là đáng sợ, giấc mơ mà cô nghĩ mình không bao giờ gặp.

- Anh mặc vào đi. Trời lạnh lắm mà!- Vũ Hân nói rồi mỉm cười.

- Đối với anh em quan trọng hơn!- Mạnh Nguyên trả lời bằng câu nói không mấy ăn nhập lắm và rồi anh nhận chiếc áo từ tay cô.

Mạnh Nguyên lôi ra khỏi túi áo một chiếc hộp nhỏ. Tim Vũ Hân nghẹn lại khi nhìn thấy vật ấy. Cô biết thứ được giấu trong đó là gì.

Đó là một cặp nhẫn chứ không phải là một chiếc nhẫn. Mạnh Nguyên, anh đang muốn khẳng định mối quan hệ của anh với Vũ Hân.

- Nhất định phải luôn đeo nó.- Mạnh Nguyên đeo vào ngón áp út của Vũ Hân và cô cũng đeo cho anh y chang như thế.- Vũ Hân nhìn anh.

Mạnh Nguyên bỏ dở câu nói và Vũ Hân cũng im lặng. Cô ngược đời mắt đã ngấn nước rồi nhìn anh. So với những gì anh làm, cô cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Cô sẽ không thể cho anh một mái ấm gia đình, sẽ không thể cho anh những gì anh muốn. Sẽ có ngày cô rời xa anh mãi mãi.

Nhưng cô cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Cô không thể cứ mãi làm trái với nhịp đập của con tim được. Chấp nhận số phận.

Cô tiến lại gần và ôm lấy Mạnh Nguyên. Từ giờ cho tới ngày đó, cô sẽ ở bên anh và sẽ yêu anh, sẽ dành cho anh những gì anh cần.

32. Chương 31: Rồi Xa Anh... Là Con Đường Duy Nhất

Thành Nam đặt xuống bàn hai tấm vé máy bay đi Đà Nẵng và im lặng nhìn phản ứng của Mỹ Kim. Cô nhìn anh rồi mỉm cười.
- Vậy là anh chọn Đà Nẵng.

- Phải.- Thành Nam gật đầu.- Người Việt dùng hàng Việt, chẳng phải em đã nói vậy sao?

Mỹ Kim nhìn anh không nói. Cô đã nói vậy nhưng cô có nói Vinpearl ở Nha Trang thì có địa thế đặc biệt hơn nên cô đã chọn Nha Trang. Trong đầu cô hầu hết chỉ dành cho công việc. Những ý kiến cô đưa ra hoàn toàn là khách quan. Cô dựa trên cơ sở thực tế. Cho tới giờ, cô càng ngày càng không hiểu Thành Nam đang định làm gì. Những việc anh làm, tất cả đều luôn khiến cô nhún vai. Anh đã từng đi cùng anh thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn hơn. Nhưng sự thật là cô với anh đã chẳng hề đi đâu với nhau, cứ mỗi người một việc.

- Nếu chỉ cần đưa vé thì anh không nhất thiết phải gọi tôi tới đây.

Dứt câu Mỹ Kim quay người bước đi nhưng đã bị câu nói của anh chặn lại.

- Em không hỏi vì sao anh chọn Đà Nẵng?

- Người quyết định là anh. Dù ý kiến của tôi là gì, anh cũng có thể gạt sang một bên và chọn phương án theo cách suy nghĩ của anh. Thành Nam tựa lưng vào ghế, hai tay đưa lên day day huyệt thái dương. Anh nhấc tập tài liệu lên và cầm hai chiếc vé tới tay anh.

Anh thực sự rất muốn biết cô đang nghĩ gì và cố sao cô lại hành động lạnh nhạt tới mức ấy. Anh không thể khẳng định được điều gì.

...
Nhớ cách đây hơn 4 năm, Mỹ Kim cũng đã ngồi trên máy bay và gặm nhấm nỗi đau trong lòng một mình. Những dòng tin nhắn từ anh về cô. Ngày hôm nay, cô lại ngồi trên chiếc máy bay này cùng người đàn ông đã gây ra cho cô không biết bao nhiêu đau khổ. Cô nhớ anh.

- Nhét cái này vào tai đi, sẽ tránh bị ù tai.

Thành Nam đưa cho Mỹ Kim hai cục bông nhỏ. Cô cười hất ra rồi quay đi, miệng lẩm bẩm.

- Nếu thích thì anh dùng đi, tôi không bị ù tai khi đi máy bay bao giờ.

Mỹ Kim lạnh lùng đáp trả, ánh mắt lại hướng về cuốn tạp chí đặt trên đùi nhưng tâm trí lại không hề để tâm trong đó việc gì.
"Xem ảnh em gửi thể này nhớ lắm!"

"Tôi nhớ ăn nhiều vào nhé! Đi chơi đừng làm anh lo. Yêu em!"

"Em yêu ngủ ngon nhé!"

"Em có muốn anh đi cùng không?"

"Xin đi tới ngày kia đi. Tối mai mình ở bên nhau."

Delete message? – Yes.

Mỹ Kim cười nhạt khi nhìn vào màn hình điện thoại và nhớ lại cảnh tượng cách đây 4 năm. Cô đưa tay tắt nguồn chiếc điện thoại. Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Đà Nẵng cũng đã là 10h hơn. Đà Nẵng bây giờ đang là mùa mưa giống như Sài Gòn năm xưa. Chàng trai có dáng người cao, sở hữu một thân hình chuẩn cộng thêm việc ăn vận khá thời trang, anh đã nhanh chóng thu hút ánh mắt của mọi người. Từ sân bay quốc tế Đà Nẵng, chỉ mất khoảng 15 phút đi taxi là Mỹ Kim và Thành Nam đã tới được thiên đường nghỉ dưỡng.

- Giám đốc Nguyễn Thành Nam của Red Ocean?- Cô lễ tân nhìn anh và hỏi.

- Phải!

Ngay khi anh trả lời, bên cạnh quầy đã xuất hiện một người đàn ông ăn vận lịch sự bước tới và cúi chào anh.

- Anh Thành Nam, thật không phải khi để anh bắt taxi tới đây.

Mỹ Kim nhìn người đó và nhìn lướt qua bảng tên của ông ta. Người đàn ông này phụ trách về việc sẽ hướng dẫn cô và Thành Nam.

- Không sao.- Thành Nam lịch sự.- Chúng tôi không muốn làm phiền quá nhiều tới các vị.

- Cảm ơn anh và cũng xin lỗi anh về điều đó.- Người đàn ông cười phúc hậu.- Đây là thẻ phòng của hai vị, còn đây là thiệp mời.

Thành Nam cười nhẹ và gật đầu. Anh nhận chiếc thẻ phòng từ tay người đàn ông rồi cùng Mỹ Kim tiến ra thang máy. Với một căn phòng của Mỹ Kim và Thành Nam ở ngay sát nhau và chỉ bị ngăn cách bởi một bức tường. Mỹ Kim quẹt thẻ, cô mở cửa phòng.

Mỹ Kim quăng chiếc vali xuống sàn rồi tiến tới chiếc cửa kính dẫn ra ban công. Cô kéo hết rèm sang một bên để ánh sáng chiếu vào phòng.

Cô bước chân vào ban công phải mất tới 2 năm mới được trở thành chuyên viên và được nhận những cuộc tiếp đón khách hàng.

Những bộ quần áo được cô treo và xếp vào tủ cẩn thận. Đang định chuẩn bị đi tắm để nghỉ ngơi một lát thì tiếng chuông từ phòng bên cạnh.

"Rảnh không? Xuống sảnh đi spa với anh."

- Anh... rất cuộc đang muốn gì?

...

15 phút sau Mỹ Kim có mặt tại sảnh tầng 1. Cô nhìn thấy Thành Nam đang đứng cách thang máy không xa và đợi mình.

Gương mặt Mỹ Kim giãn ra một cách thoải mái và bước theo Thành Nam tới khu spa. Ở đây anh và cô là những người khách.

Cô lôi chiếc điện thoại ra và check mail xem có cái mail nào được gửi từ Vũ Hán hay không. Việc cô đi Đà Nẵng với Thành Nam.

Đang bận suy nghĩ Mỹ Kim đã không kịp phản ứng khi Thành Nam hành động một cách bất ngờ. Anh chống hai tay vào tường.

- Em có thể cất điện thoại đi được không?- Thành Nam nói nhỏ.- Đây là khu nghỉ dưỡng đây.

Mỹ Kim cười nhẹ sau đó cô tắt điện thoại và nhét vào túi. Một hành động ngoan ngoãn và nghe lời tới mức khiến Thành Nam ngạc nhiên.

- Thưa anh, phòng của anh đã chuẩn bị xong rồi ạ!

Thành Nam ngược lên rồi cũng rời khỏi Mỹ Kim. Cô nhân viên có vẻ ngại ngùng vì cô ấy nghĩ mình đã phá vỡ cái bầu không khí.

- Chúng tôi sẽ vào khi hai vị thay đồ xong.

Cô nhân viên đóng cửa phòng lại và để Thành Nam với Mỹ Kim ở trong. Anh nhìn cô còn cô thì đang nhìn xung quanh căn phòng.

Mỹ Kim chợt bật cười với những suy nghĩ ấy của mình. Cô đưa tay, cởi dần những chiếc nút áo sơ mi. Làn da trắng bắt đầu lộ ra.

Nh. Trên người chỉ còn độc chiếc quần con. Cơ thể Mỹ Kim giờ rất khác với lúc trước. Nảy nở hơn dù vẫn giữ được hình dáng.

- Sao thế? Anh không định cởi đồ à?

Mỹ Kim quay lại và nhìn Thành Nam khiến anh như sực tỉnh. Cô nhếch miệng cười rồi quay lưng tiến ra phía cửa thông ra phòng tắm.

33. Chương 32: Em Muốn Được Cùng Anh Ngắm Bình Minh... Vào Một Ngày Nào Đó...

Gian phòng dành cho bữa tiệc của Vinpearl Luxury Đà Nẵng khá sang trọng và ấm cúng với những chùm đèn pha lê toả ánh vàng, những bức tranh tĩnh vật, bản nhạc không lời vang lên một cách êm ái. Mỹ Kim gặp những đối tác từ những công ty khác, bên cạnh họ luôn là những cô gái xinh đẹp.

Những gương mặt trẻ có lẽ là cùng một độ tuổi với cô nhưng trông họ có vẻ khá là khó gần. Môi trường kinh doanh không phải là nơi kết bạn thâm giao, chỉ là những nụ cười giả tạo, những cái bắt tay hờ hững, những cái ôm giả vờ của những ông sếp cho tới cô trợ lý đi kèm.

Lần nào dự tiệc thế này Mỹ Kim cũng tiếc sao mình không trốn đi, phở xá ngoài kia nhộn nhịp và hứa hẹn nhiều trò hấp dẫn hơn. Nhưng cô cũng biết ơn sếp cô vô cùng bởi chính họ đã tạo cho cô một môi trường làm việc với sự cạnh tranh khốc liệt đến thế.

Mỹ Kim hôm nay quả là nhân vật đáng chú ý nhất ở đây. Chính cô cũng đang phục sát đất về sự tài năng cũng như tinh tế trong từng mẩu váy mà Phương Nhi thiết kế. Chiếc váy xanh navy cô đang mặc không những sang trọng mà còn cực kì khiêu khích. Mỹ Kim có một chiếc cổ cao thanh tú cùng bờ vai gợi cảm, vì thế nên chiếc váy này lại khá rộng phần cổ và phô được hết những thể mạnh của cô.

Điểm chú ý là đường xẻ tà chạy dài từ đùi đến chân váy khiến đôi chân cô lúc nào cũng trong trạng thái lấp ló. Và không hiểu sao, với niềm tin mà ai đó tạo cho, Mỹ Kim đã tự tin diện chiếc váy và sấn bước bên Thành Nam.

Ngay từ khi thấy Mỹ Kim bước ra từ trong thang máy, Thành Nam đã ngây người tới vài phút. Anh quả thực rất thích cũng như rất ghét chiếc váy này. Anh thích vì sự táo bạo cũng như sexy mà nó mang lại cho chủ nhân của nó. Nhưng lại ghét ở chỗ nó quá hở, quá phô trương khiến da thịt của Mỹ Kim như đang lộ ra hết.

Chính vì thế nên những ánh mắt của mọi người nhìn cô làm anh khó chịu. Nhất là những lão già đáng tuổi cha cô và những ánh mắt chằm chằm mấy tử tế. Anh muốn máng cô một trận cho hả dạ. Trước kia đi với anh, cô luôn ăn mặc có chừng mực. Tuy không phải là toàn đồ hiệu nhưng lúc nào cũng kín đáo.

Dù là lúc cô ăn mặc gợi cảm nhất thì cũng là bộ cánh khoe vừa đủ. Giờ thì sao? Ai cho phép cô ăn mặc quá lộ liễu như thế? Tham gia tiệc thì sao? Đầu nhất thiết phải mặc những bộ váy như thế này để gây chú ý?

Nhưng nghĩ cho cùng thì anh có quyền gì mà làm thế. Anh đã rời bỏ cô như cô nói. Cô nói anh đã bỏ mặc cô trong lúc cô cần anh nhất. Anh đã chẳng thể làm gì cho cô cả. Anh cho cô được những gì mà lại đi hành hạ cô như thế? Thứ anh đem lại cho cô chỉ là đau khổ cũng như sự dày vò trong tâm hồn.

Vì thế ngày hôm nay, anh có quyền gì mà tức giận với cô. Cô ăn mặc thế nào là quyền của cô. Anh đâu thể phủ nhận rằng cô thực sự đẹp và anh cũng như bao thằng đàn ông khác cũng muốn lên giường với cô. Sự ích kỉ của đàn ông là người con gái đã từng là của anh ta dù anh ta không có tình cảm thì cũng không

bao giờ muốn người con gái đó là của ai khác ngoài mình. Ngay cả khi đã chia tay.

- Thành Nam! Anh cũng có mặt ở đây à?

- Minh Thư?

Cô gái có tên Minh Thư ấy nhanh như cắt tiến tới và ôm chầm lấy Thành Nam trước bao con mắt ngạc nhiên cũng ngỡ ngàng. Thành Nam hơi bất ngờ nên không kịp phản ứng. Anh nhìn về phía Mỹ Kim thấy nụ cười nửa miệng của cô cùng cái quay đầu đầy lạnh lùng, anh biết cô đã hiểu lầm. Thành Nam nhanh chóng kéo Minh Thư ra khỏi mình trước khi biến những ánh mắt tò mò cũng như những suy nghĩ của họ quá xa.

- Anh cũng không ngờ là sẽ gặp em ở đây.- Thành Nam cười gượng nhìn Minh Thư đang vui mừng hớn hở.

- Em là người tổ chức sự kiện này nên tất nhiên phải có mặt ở đây rồi.

- Vậy à...- Thành Nam gật gù. Mắt anh bắt đầu nhìn quanh khán phòng để tìm Mỹ Kim nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả. Chết tiệt. Cô xuất hiện thì thu hút vậy mà lúc biến mất không hề để lại dấu vết gì. Có lẽ cô ra ngoài rồi cũng nên.

- Sao vậy? Anh tìm ai à?- Minh Thư ngó quanh.

- À không!

- Lâu lắm không gặp rồi. Mình đi đâu nói chuyện đi.

Nói là làm, Minh Thư kéo tuột Thành Nam ra ngoài, cũng may là bữa tiệc cũng sắp tàn. Đứng đó không xa, Mỹ Kim cố gắng nép mình để không ai nhận thấy. Bóng tối bao trùm lấy cô khiến cô càng thêm đau đớn cùng một mối. Cô khẽ cười gượng, bàn tay nắm chặt lấy chiếc váy bông bông thông.

Cô lại quá đề cao mình trong lòng Thành Nam rồi. Cô không hiểu sao tới giờ mình vẫn có cảm giác với Thành Nam nhưng bảo cô khóc khi nhìn thấy anh đi với người phụ nữ khác thì cô không làm được. Cô cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam nhưng cô thì không hề yếu đuối. Cô rời khỏi nơi mình đang đứng và đi dạo quanh khách sạn. Giờ về phòng cô cũng không biết phải làm gì cho hết chán nên chỉ bằng đi dạo có lẽ sẽ tốt hơn.

...

Tiếng nhạc âm ỉ, tiếng người nói râm ran cứ dội thẳng vào tai Thành Nam khiến anh khó chịu. Bình thường anh là người rất hay tới bar để xả stress nhưng hôm nay không hiểu sao anh lại không có hứng. Trong đầu anh toàn là hình ảnh của Mỹ Kim lúc cô mỉm cười và quay đi. Anh đã nghĩ là cô hiểu lầm và mình cần

phải giải thích nhưng... Mỹ Kim sẽ tin anh sao? Cô còn có thể tin người đã từng hai lần không tôn trọng cô và thản nhiên đi với người con gái khác?

- Anh sao thế? Anh không vui à?

Minh Thư tiến lại gần, chiếc áo rộng cổ khiến cô khoe được bộ ngực căng đầy khiến bất cứ thằng đàn ông nào cũng rung động. Làn da mềm mại ấy chạm vào anh, đưa đi đưa lại trước mắt anh khiến anh không thoải mái. Anh cười trừ rồi uống hết chỗ rượu trong cốc.

Minh Thư dựa vào người Thành Nam, bàn tay cô khẽ vuốt ve anh như cô đã từng làm với anh trước đây. Là một manager của một công ty tổ chức sự kiện, với vẻ ngoài hấp dẫn cô thừa sức “cua” được giai tốt. Nhưng Thành Nam lại là một mục tiêu khá thú vị đối với cô. Anh là một người gia thế có, sự nghiệp có, tính tình thì khỏi phải bàn. Đây là lần đầu tiên cô muốn nắm được một ai đó cho mình.

Thành Nam dù xuất hiện ở đâu, trong tình huống nào cũng làm cô chú ý và muốn có tới phát điên lên. Cũng như lúc này, dù anh lạnh lùng không quan tâm tới cô, nhưng cô dám chắc một điều đã là đàn ông thì không ai thoát khỏi sự quyến rũ của cô được cả.

- Mình tới chỗ nào đây yên tĩnh hơn nhé!

Minh Thư thì thầm vào tai Thành Nam và chờ đợi cái gật đầu từ anh. Thành Nam vốn ga lăng, lịch thiệp nên chẳng bao giờ anh từ chối một lời đề nghị như vậy từ một cô gái hấp dẫn như Minh Thư. Nhưng hôm nay thì khác. Anh quả thực không có tâm trí đi đâu cả. Giờ anh chỉ muốn về khách sạn và xem Mỹ Kim đã về chưa thôi.

- Anh hơi mệt. Em bắt taxi về được không?

Minh Thư ngó người nhìn Thành Nam. Anh đã không những từ chối cô mà còn không thèm đưa cô về nữa. Rốt cuộc là do anh có vấn đề hay cô đã không còn sức hút?

Thành Nam đứng dậy và rời khỏi quán bar. Anh bắt taxi và về thẳng khách sạn, trong lòng cứ có cảm giác gì đó rất lạ. Kể từ khi gặp lại Mỹ Kim, anh lúc nào cũng bị hình ảnh của cô vây hãm. Anh cũng nhiều lúc tự hỏi mình muốn gì ở cô. Anh đã lờ những quá khứ đáng lẽ phải được chôn vùi, khơi gợi những câu chuyện khiến cô mệt mỏi. Những cái cách cô hành động quả thực khiến anh cũng rất sốc, rất bất ngờ. Nó quá khác với hành động của một Mỹ Kim anh đã từng biết. Phải chăng chính vì cô cứ lạnh nhạt và thờ ơ như vậy nên anh mới muốn tìm hiểu và kéo cô lại gần...

...

- Ra đây, ra đây. Làm ơn đợi chút...

Mỹ Kim nhanh chóng phi ra từ nhà tắm. Cô buộc phải ra mở cửa vì thực sự là cô không thể nghe thêm

tiếng chuông inh ỏi này nữa. Cánh cửa vừa mở ra, Thành Nam đã sững sờ trước mặt cô. Hóa ra anh chính là cái kẻ điên khùng bấm cửa chuông phòng cô trong suốt 10 phút đó sao?

- Anh làm gì trước cửa phòng tôi thế?

Mỹ Kim nhìn Thành Nam rồi gất. Sao giờ nay anh lại ở đây? Cô cứ nghĩ tới sáng mai anh mới về chứ? Đã vậy trông anh còn chẳng có biểu hiện gì của việc vừa đi với cô nàng kia về cả.

- Em đã đi đâu vậy?- Thành Nam hỏi ngược lại Mỹ Kim. Anh đã đứng đây được hơn nửa tiếng rồi. Nghĩ cho cùng thì anh vẫn muốn nhìn thấy cô nên đã bắt giác hỏi cô câu chẳng liên quan đó.

- Sao tôi lại phải nói với anh?

Mỹ Kim nói, giọng có chút bực dọc. Tại ai mà cô đang tắm gội, người đầy xà bông mà phải rửa nhanh để rồi ăn mặc mất lịch sự thế này chứ. Đầu cô lúc này thì quần khăn, người thì cũng chỉ dùng khăn tắm quấn lại một vòng. Những giọt nước còn vương lại trên gương mặt cô, ngay đến cả cơ thể cũng chưa được lau khô do cô đang vội vã. Hương thơm tỏa ra từ cô khiến đầu óc Thành Nam mụ mị. Quả thực là cô khiến người bình thường nhìn cũng không giữ được bình tĩnh chứ đừng nói tới Thành Nam đã uống vài ly rượu.

- Không phải anh đi với cô nàng nào đó sao? Sao giờ lại ở đây quấy rối tôi thế?

Chẳng nói chẳng rằng, Thành Nam tiến lại gần và ôm lấy Mỹ Kim, mỗi lúc một xiết chặt hơn. Mỹ Kim đứng sững và mở to mắt. Thành Nam... anh ta đang làm cái gì vậy?

Thấy bóng người vừa đi qua, Mỹ Kim giật thót. Cô vùng khỏi Thành Nam và kéo anh vào trong sau đó lao thẳng tới cánh cửa và đóng sầm lại.

- Anh làm cái quái gì vậy hả?

Mỹ Kim hét lên đầy giận dữ. Anh có biết cô đang ở trong hoàn cảnh nào không? Anh cứ thế mà ôm cô đứng đấy sao? Người ngoài trông vào thì sẽ nghĩ gì chứ?

- Anh nhớ em...

Không màu mè hoa mỹ, cũng chẳng cần dùng từ gì đó đặc biệt. Ba chữ thôi cũng đủ làm Mỹ Kim hóa đá tại chỗ. Cô mở to mắt nhìn anh, cô liệu có đang nghe nhầm không? Anh nhớ cô ư? Anh vừa gặp cô cách đây có vài tiếng, đã thế anh lại còn vừa cùng người con gái khác vậy mà dám bảo nhớ cô sao? Bốn năm trước cô chưa hề được nghe anh nói ba từ ấy ở vị trí mặt đối mặt như thế này. Giờ nghe xong cảm thấy có chút kì lạ cùng khó hiểu.

- Đừng có đùa.- Mỹ Kim bật cười, vẻ mặt mang một chút chế giễu cùng chán ghét. Cô bước qua anh và đi

vào trong.- Anh không thấy buồn cười sao.

- Thực sự là anh rất nhớ em!

Thành Nam kéo cô lại và ôm lấy cô từ phía sau. Tim Mỹ Kim lúc ấy đã đập nhanh tới mức không thể kiểm soát nổi. Cô không hiểu, thực sự không hiểu. Nỗi nhớ này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu? Tại sao anh lại luôn hành động kì quái như thế. Anh cứ phải dày vò cô như thế này thì anh mới thỏa mãn sao?

- Đừng hành hạ tôi nữa.- Mỹ Kim gạt tay Thành Nam ra và đối diện với anh.- Xin anh đừng... tôi không muốn trở lại thời gian đó... Xin anh...

“- Tha cho em đi... em mệt mỏi lắm rồi...”

Đó cũng là câu nói mà cách đây 4 năm cô đã đứng trước anh và cầu xin trong làn nước mắt. Mỹ Kim nhìn anh với ánh mắt van nài. Trước đây khi cô khổ sở về tình yêu này, cô đã từng nghĩ nếu anh chán cô tại sao không buông tha cô, tại sao không nói chia tay với cô. Nếu anh thực sự nghĩ cho cô anh đã làm thế. Nhiều lúc cô muốn cầu xin anh tha cho mình, cầu xin anh hãy dứt khoát một lần. Thà cô đau lúc ấy rồi thôi chứ cứ níu kéo dai dẳng thế này, sẽ có ngày cô chết trong đau khổ. Và cuối cùng cô cũng phải tự mình rời bỏ anh chứ nào phải anh buông tha cô. Giờ cũng thế, anh lại muốn gì ở cô mà hành động như vậy chứ?

- Có nhiều người hơn tôi, hãy đi tìm họ đi.- Mỹ Kim đưa tay lên trán.- Cái cô Minh Thư gì đó nữa... Sao anh có thể... sao có thể vừa cùng người khác rồi lại đi tìm tôi và nói những lời này chứ...

- Em nghe đây.- Thành Nam giữ lấy Mỹ Kim.- Anh với cô ta không có gì cả, không có gì cả em hiểu không?

- Anh muốn gì ở tôi?- Mỹ Kim gào lên.- Chẳng phải anh cũng muốn tôi như bao thằng đàn ông khác?

- Phải! Anh muốn em...- Thành Nam gằn giọng.- Muốn em tới phát điên lên, muốn em tới mức muốn nhập em vào chính cơ thể mình.

Thành Nam cúi xuống hôn lên đôi môi đang ngờ ngàng của Mỹ Kim. Mặc cho cô vùng vẫy, mặc cho cô đẩy anh ra, cánh tay anh mạnh mẽ mỗi lúc một xiết chặt hơn. Lý trí... lý trí... Lúc ấy, Mỹ Kim đã hoảng loạn tìm kiếm thứ gọi là lý trí trong mình nhưng không thấy đâu. Sự phản kháng của cô dần dần bị nụ hôn mạnh mẽ, da diết của Thành Nam đánh đổ. Và quả thực sự vùng vẫy ấy cũng không kéo dài được bao lâu.

Hai cánh tay ban nãy đã đẩy anh ra lúc này cũng vòng qua ôm lấy anh. Nỗi nhớ ư? Cô cũng đã không thể chịu đựng thêm nữa. Cô đã nhớ anh biết bao, nhớ nụ hôn này biết bao, nhớ cái ôm ấm áp này biết bao. Một lần nữa cô đã bị tình cảm đánh gục lý trí. Bốn năm trôi qua như hư vô, nó chỉ làm cô thêm yêu anh mà thôi. Cô hận anh ư? Phải, cô hận anh nhưng cô yêu anh còn nhiều hơn thế...

Thành Nam hôn lên từng xentimet trên cơ thể Mỹ Kim. Anh quả thực muốn cô là của mình, là của riêng mình anh. Cơ thể nóng bừng của anh cuốn lấy cơ thể nhỏ nhắn mà mát lạnh phía dưới. Từng chút, từng

chút một anh muốn biến cô một lần nữa trở thành người phụ nữ của mình.

- A...

Mỹ Kim bật thốt khi Thành Nam ngang nhiên cắn vào bả vai cô. Nhưng rồi như chợt tỉnh mộng từ cơn mê, Mỹ Kim ngẩng ra nhìn lên trần nhà. Cô đang làm gì thế này? Cô lại đi theo vết xe đổ trước đây sao? Giờ cô chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của bản thân? Cô yêu anh? Ừ thì sao? Anh liệu có yêu cô? Cô lại muốn ràng buộc mình với anh? Ràng buộc mình bằng những cuộc tình một đêm?

- Anh... lại muốn chiếm lấy tôi... để thỏa mãn dục vọng của anh sao?- Nước mắt theo đó cũng chậm chậm chảy xuống từ khóe mi.

Mỹ Kim vừa dứt lời, những nụ hôn ướt át cũng đã dừng lại. Thành Nam ngồi dậy nhìn cô. Những giọt nước mắt lăn dài chảy xuống làm ướt đầm hai gò má của Mỹ Kim. Những giọt nước mắt ấy... đây là lần thứ hai anh nhìn thấy. Và tự dừng tim anh nhói lên một cách đau đớn. Nụ cười nhạt của cô hiện trên môi. Nụ cười ấy đang khinh bỉ, giễu cợt anh.

- Sao lại dừng lại?- Cô hỏi.- Chẳng phải anh muốn tôi sao? Sao lại dừng lại?

- ...

Thành Nam im lặng. Anh muốn cô tới thế ư? Anh muốn cô tới mức cắn cô tới thâm lại thế kia ư? Anh lại muốn cô đau khổ như trước đây sao? Mỹ Kim bật cười trong làn nước mắt. Cô lúc này cảm thấy như mình đang bị rút hết không khí. Con tim cô thậm chí chẳng hề nhói lên, không đau đớn, không cảm giác. Phải chăng cô đã đau tới mức không còn cảm giác nữa rồi?

Cánh cửa đóng sầm lại. Mỹ Kim đã chẳng buồn nhìn theo bóng dáng ấy khi lướt qua mình. Cô không lạnh nhạt bởi vì cô lúc này rất muốn ở bên anh. Nhưng bảo cô chạy theo anh, kéo anh lại thì cô không làm được. Cô hoàn toàn có tư cách làm điều đó, nhưng giữ anh lại rồi thì chẳng khác nào cô đang vứt hết lòng tự tôn của mình. Trước đây cô đã từng như vậy, vì thế cô không thể lặp lại sai lầm thêm ấy nữa.

.....

“Em muốn được cùng anh ngắm bình minh... vào một ngày nào đó...”

Thời tiết lành lạnh vào sáng sớm nhưng làn nước biển lại ấm tới lạ lùng. Mỹ Kim bước đi dọc bãi biển, để in lên đó dấu chân của mình. Cô biết rằng rồi những dấu chân ấy

cũng sẽ bị cát lấp vùi và dường như cô không muốn dấu chân mình mãi hằn in như thế.

Đã lâu lắm rồi cô mới ra biển vào sáng sớm, cảm giác thật trong trẻo và thoải mái. Cô đã luôn mong muốn

sẽ có bàn tay ai đó nắm lấy tay cô, đi cùng cô trên bờ biển dài này. Cô đã luôn mong muốn một bờ vai rộng lớn để cô tựa vào và cùng cô ngắm mặt trời lên. Điều ấy phải chăng là quá xa xỉ? Cô thực chất chỉ mong muốn được là một cô gái bình thường mà thôi. Và cô cũng chỉ muốn yêu và được yêu bởi một người con trai rất đỗi bình thường mà thôi.

Tình yêu ấy giống như một trò đùa bởi nếu em bước tới một bước, anh sẽ lùi lại một bước. Cũng có khi anh nhấc nhẹ chân, em lại sợ hãi lùi ra xa. Cả hai vốn dĩ chưa bao giờ cùng bước tới và chạm vào trái tim của nhau. Và sự cố gắng ấy cũng không xuất phát từ cả hai người... Giống như em cảm thấy mỗi lần mình cố gắng thì chính anh lại là người khiến em gục ngã. Đôi chân em giờ đã mỏi mệt và thực sự không muốn bước thêm bước nào nữa. Dù là trái tim em đang từng phút thổn thức được sưởi ấm.

Nhưng có lẽ là em cần anh, anh yêu à... thời gian dù đã 4 năm trôi qua nhưng em chưa một giây phút nào quên anh. Hình ảnh anh vẫn cứ mãi ám ảnh em. Đã có những đêm em cầu nguyện hình ảnh anh sẽ phai nhòa trong em nhưng những điều đó chỉ làm em càng nhớ và yêu thương anh hơn. Và dường như em đã mặc định trong tâm trí mình rằng “anh vẫn ở đây” và em đã sống với sự mách bảo đó...

Vì vậy mà phải chăng lúc này... anh đang tiến đến gần em để bù đắp cho lỗi lầm của mình...

Bàn tay anh ấm áp khẽ chạm vào gương mặt cô, mát lạnh. Đôi mắt cô ngược lên ngỡ ngàng nhìn anh. Vì sao ư? Vì cô đã đứng chờ anh bước tới bên mình. Sau ngần ấy năm, anh mới bước tới và đứng trước cô như thế này.

- Anh xin lỗi...

Mặt trời bắt đầu lên cao và tỏa nắng. Ánh nắng làm những giọt nước trên gương mặt cô lóe sáng rực rỡ.

34. Chương 33: Ích Kỷ

Vũ Hân đã quay trở lại cuộc sống bình thường. Sau vụ việc xảy ra tại bữa tiệc của công ty, những lời đồn thổi về cô và Mạnh Nguyên. Nhưng từ khi mọi chuyện bất ngờ xảy ra, cô vô tình trở thành “nữ hoàng tin đồn” trong công ty. Người thì nói cô bắt cả Mạnh Nguyên. Anh bất ngờ xuất hiện ở Red Ocean và đợi cô tan làm. Nguyên nhân khiến anh làm vậy là bởi vì Vũ Hân đã từ chối gặp anh. Vũ Hân đi ra từ tòa nhà cao tầng. Dù trước cửa công ty có rất nhiều người nhưng trong đám đông ấy anh vẫn nhận ra được cô. Chính vì thế anh không cho phép khi anh trở về, cô lại thay đổi lòng mình. Anh đã nói cô đợi anh, đợi anh trở về bên cô. Nhưng cô trời mới biết trái tim anh đau đớn và sụp đổ như thế nào. Cái cảm giác nghĩ rằng mình bị phản bội thật sự là đáng sợ. Cái bóng dáng nhỏ bé của Vũ Hân đi xuyên qua đám đông và lao nhanh về phía chiếc xe BMW. Gương mặt cô vẫn giữ vẻ lạnh lùng.

- Đi thôi!

Không để Hoàng Quân lên tiếng, Vũ Hân đã nói trước anh. Cô vội thắt dây an toàn rồi đưa mắt nhìn dăm dăm về phía trước.

- Chúng ta ăn tối luôn được không?

- ... Vâng!

Vũ Hân ngần ngừ một chút rồi mới trả lời. Cô vẫn không dám quay sang nhìn người bên cạnh. Hai bàn tay cô nắm chặt lấy nhau.

- A...- Cô bắt giác kêu lên, mặt nhẵn lại.

- Đau không?- Hoàng Quân giật mình đưa tay.- Để anh xem một chút!

Vũ Hân nhìn anh nhưng không nói gì. Chất giọng ấy quả thực không hề khác so với bốn năm trước. Có điều giờ, cô thấy sự khác biệt. Căn phòng VIP mà Hoàng Quân đặt khá nhỏ nhắn nhưng rất sang trọng và ấm cúng. Nhưng Vũ Hân lại cảm thấy bức bối. Cô không biết rằng anh muốn trông thấy cô thế nào đâu. Càng không biết rằng anh muốn ôm lấy cô mà tìm lấy sự gần gũi.

- Em đang cố tình tránh anh phải không?- Cuối cùng anh cũng đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

Vũ Hân khẽ giật mình rồi đưa mắt nhìn anh. Đôi môi cô run run nhưng lại ngậm chặt, ngăn cho những lời trong cổ họng từ chối. Giấc mơ hằng đêm, mong anh quay trở về bên cô đã biến mất khỏi tâm trí cô rồi. Giấc mơ ấy đã biến mất ngay khi cô gặp anh. Lúc cô cần anh nhất thì anh ở đâu? Lúc cô cần bờ vai của anh để tựa vào thì anh ở đâu? Lúc cô cần anh bao bọc, trở che thì anh ở đâu?

- Hoàng Quân... em...

- Hân, anh đã về rồi!

Hoàng Quân vội nắm lấy bàn tay trắng bệch mà lạnh lạnh của Vũ Hân. Đường như cảm nhận được rằng cô sẽ nói gì đó khi anh về.

- Anh đừng như vậy!

Vũ Hân vội vã rút tay lại. Sự lo sợ hiện lên rõ ràng trong ánh mắt Hoàng Quân. Anh vội vã bước tới trước mặt Vũ Hân và nắm lấy bàn tay Hoàng Quân có chút run rẩy, khẽ chạm vào khuôn mặt của Vũ Hân, hệt như cô chính là bảo vật của đời anh.

- Xin lỗi vì đã khiến em phải chờ đợi lâu như vậy nhưng Vũ Hân...

- Đã quá muộn rồi...- Vũ Hân lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt chất chứa nỗi đau lẫn sự mệt mỏi, cô lặng nhắm mắt.- Em thực sự...

- Đừng nói nữa.- Hoàng Quân một lần nữa cắt lời cô.- Anh không muốn nghe... không muốn...

- Hoàng Quân, xin anh... giờ người em yêu là...

- IM MIỆNG...

Hoàng Quân gầm lên, bàn tay anh nắm chặt lấy bờ vai nhỏ nhắn của Vũ Hân như muốn nghiền cô ra hàng trăm mảnh. Anh nói:

- Yêu ư? Em có thể ở trước mặt anh nói yêu một người khác sao?

Âm thanh trầm trầm nhưng lạnh khốc vang lên xuyên thẳng vào lồng ngực Vũ Hân khiến cô khó thở.

- Vũ Hân! Em nghe cho rõ đây.- Ánh mắt Hoàng Quân bỗng biến đổi, nhìn Vũ Hân đầy lạnh lùng và băng giá.- Anh cho em biết...

Vũ Hân run rẩy gạt bàn tay đang vây lấy mình của Hoàng Quân, cô hoảng hốt đứng dậy rồi chạy khỏi gian phòng đó. Không thể...

Nhìn thấy bóng dáng Vũ Hân lao ra khỏi nhà hàng đó là Mạnh Nguyên chỉ muốn chạy tới và ôm chầm lấy cô. Khi thấy cô chạy đi, anh vội gọi xe.

Vậy nên anh đỗ xe bên ngoài nhà hàng và chờ đợi. Anh không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, anh chỉ thấy tim mình nhói đau.

Nhưng... Yêu... Yêu ư... Vũ Hân yêu anh sao...

Điều này khiến Mạnh Nguyên trở nên bàng hoàng. Từ trước tới nay, chỉ có anh nói yêu cô, chỉ có anh luôn luôn thể hiện tình yêu.

Vũ Hân bước thật chậm trên con đường vắng người, cô cứ đi, đi mãi cho tới khi cảm thấy đôi chân mệt mỏi. Cô lặng ngồi xuống.

Tiếng điện thoại vang lên trong túi, kéo Vũ Hân trở về với thực tại. Cô nhìn vào màn hình rồi vội vàng nhận điện.

- Alo!

- Em đang ở đâu?- Giọng nói ấm áp của Mạnh Nguyên vang lên trong điện thoại.

- À, em... đang ở ngoài.- Giọng Vũ Hân có chút không tự nhiên bởi cô đang nói dối anh.

- Vậy à? Đang ở đâu, anh tới đón em.

- Không cần đâu.- Vũ Hân vội từ chối. Cô không muốn anh thấy mình trong bộ dạng này.- Em sẽ bắt taxi về.

Nghe tiếng thở nhẹ của Vũ Hân, Mạnh Nguyên bỗng không biết nói gì cả. Cơ thể nhỏ bé của cô khẽ run lên khi có một người yêu.

- Em... lạnh sao?

Vũ Hân mở to mắt nhìn vào khoảng hư vô trước mắt. Cô không hiểu sao lúc này cô lại thấy đau lòng tới thế, cô không hiểu tại sao.

- Nguyên...

- Anh nhớ em...- Mạnh Nguyên nói, bàn tay anh nắm chiếc điện thoại thật chặt.- Rất nhớ...

Con tim Vũ Hân lúc ấy tưởng chừng như ngừng đập. Mạnh Nguyên ơi... em muốn gặp anh ngay lúc này... Vũ Hân gào lên trong lòng.

- Anh yêu em, Vũ Hân...- Tiếng nói của anh như dòng nước ấm len lỏi vào trái tim đang lạnh buốt của cô.- Rất yêu em...

Như một lời tỏ tình vậy mà lời nói ấy khiến Vũ Hân khóc dữ dội hơn. Nước mắt thi nhau chảy xuống không ngừng.

Có phải cô đã quá xấu xa hay không? Từ trước tới nay cô chưa một lần thừa nhận tình cảm của mình với anh. Bởi cô sợ...

- Em...

Một tiếng bíp vang lên trong điện thoại nhưng Vũ Hân lại không hề để ý tới. Cô vẫn tiếp tục nói vào điện thoại.

35. Chương 34: Quyết Định Bất Ngờ

- Tôi đồng ý!

Mạnh Nguyên đồng dạ tuyên bố, mặt không hề thay đổi sắc thái cũng như anh không thèm quan tâm tới những ánh mắt.

- Mạnh Nguyên, cậu không đùa đấy chứ?- Thành Nam cười gượng bởi anh biết Mạnh Nguyên chưa bao giờ không cân nhắc.

- Mình không biết nói đùa.- Mạnh Nguyên nhấn mạnh hai chữ cuối để khẳng định thêm một lần nữa về quyết định của mình.

Hoàng Quân ngồi ở phía đối diện Mạnh Nguyên và nhìn anh bằng ánh mắt khiến định pha chút khó hiểu. Anh lại liếc sang.

Đó là kết hợp dòng trang sức dành cho giới trẻ của Maze cùng với bộ sưu tập mới của W. Việc này anh đã gặp Tổng giám

Thế nên mới có chuyện ngày hôm nay, Hoàng Quân tới Red Ocean và ngồi ở đây thảo luận mọi chuyện như vậy. Anh biết c

- Lần hợp tác này chắc chắn có lợi cho chúng ta.- Hữu Thiên im lặng nãy giờ nhưng cũng đã lên tiếng.- Tôi nghĩ Tổng giám

Hữu Thiên tựa lưng vào ghế rồi nhàn nhả mỉm cười. Chốc chốc đôi mắt anh nhìn sang bên cạnh, để ý xem Vũ Hân đang là

của Mạnh Nguyên bởi khi anh nói cho cô biết về việc này, cô đã rất sốc. Hành động của cô hôm nay khiến anh rất tò mò.

- Hoàng tổng, cho hỏi anh có yêu cầu gì với lần hợp tác này hay không?

Đôi môi của Hoàng Quân khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Có lẽ anh chỉ chờ để nghe được câu nói này từ

- Theo tôi được biết thì người chịu trách nhiệm chính cho việc ra mắt sản phẩm lần này của W chính là cô Dương Vũ Hân.

Khi ba chữ đó được cất lên, Vũ Hân đã như bị điểm huyết. Bàn tay đang đặt trên đùi bỗng nắm chặt lại. Thần thái có pha

Hoàng Quân rất tức giận về hành động của Vũ Hân. Những tưởng câu nói của anh sẽ khiến Vũ Hân rời sự chú ý của mình

Khóe môi Hoàng Quân nhếch lên, lời nói của anh nhẹ nhàng nhưng đầy quyết đoán.

- Từ giờ tới ngày ra mắt sản phẩm cũng không còn xa, vậy tôi xin mạn phép mời cô Dương Vũ Hân qua công ty chúng tôi

Nói theo cách này thì Hoàng Quân đã chặn mọi đường từ chối của đối phương. Đáng lẽ việc này anh phải hỏi chính chủ là

- Việc này, hãy để cô ấy tự mình quyết định.

Thành Nam nuốt chút nữa là nghẹn thở. Việc đàm phán làm ăn của ngày hôm nay hết như là xem một bộ phim trình thám

Đôi mắt của Vũ Hân đã chuyển hướng và nhìn về phía Hoàng Quân, đúng như mong muốn của anh. Thậm chí trên môi cô

- Vậy... chúng ta hãy cùng hợp tác vui vẻ, Hoàng tổng!

...

- Sao em lại đồng ý?

Hữu Thiên ngược nhìn Vũ Hân đang sàng lọc qua một lần nữa những mẫu thiết kế của W. Nghe thấy anh hỏi vậy, cô khẽ c

- Em không muốn chuyện riêng ảnh hưởng tới việc công.

- Anh biết. Ý anh là sao em lại có thể bình tĩnh được như vậy? Chẳng lẽ đã thảo luận từ trước với Mạnh Nguyên?

- Không!- Tối lúc này thì cô đã buông những tờ giấy xuống rồi tựa lưng vào ghế sofa.- Em đã không nói cho anh ấy biết gì

- Vậy sao?- Hữu Thiên nheo nheo mắt.

- Chuyện xảy ra ở bữa tiệc lần trước, em nghĩ chỉ là do anh ấy quá sốc. Nhất thời không thể sắp xếp tình cảm hợp lý được

Cô đã nghĩ rằng mình phải chạy trốn, bởi cô không muốn đối diện với Hoàng Quân. Chứng kiến một Hoàng Quân giận dữ

Vì vậy mà cách cô lựa chọn để đối mặt với anh chính là quyết định của ngày hôm nay. Giờ cô không thể nói mình sẽ không

- Nếu em mạnh mẽ được như vậy thì tốt quá.- Hữu Thiên nhìn cô.- Anh kì thực rất lo cho Mạnh Nguyên. Là bạn thân của

Vũ Hân sợ nhất là hai chữ tin tưởng ấy. Vì sao ư? Vì cô biết kết cục cô cũng sẽ quay lưng lại với tất cả mà thôi. Người nh

36. Chương 35:

- Xin chào!- Vũ Hân bước tới quầy lễ tân và mỉm cười.- Tôi là Dương Vũ Hân của W fashion, tôi tới tìm Hoàng tổng!

- A! Chào chị!- Cô lễ tân đứng dậy có chút khấn trương.- Hoàng tổng đang đợi chị. Xin mời chị đi lối này!

Cô lễ tân cười rạng rỡ làm động tác mời. Vũ Hân gật nhẹ đầu rồi đi theo cô ta. Tầng làm việc của ban lãnh đạo cấp cao của công ty. Hai tiếng gõ cửa vang lên, cô lễ tân đứng tránh qua một bên và giúp Vũ Hân mở cửa. Cô nhẹ nhàng mỉm cười rồi bước vào phòng. Ánh nắng nhân nhật từ ngoài hắt lên thân hình anh khiến cô cảm thấy như anh đang đứng ở một nơi nào đó mà bản thân cô đã từng gặp. Ánh mắt vui vẻ, nồng đậm yêu thương. Tất nhiên rồi, vì cô không còn là của anh nữa rồi. Cái ngày anh quay lưng bước đi, Vũ Hân không lên tiếng mà cứ đứng đó nhìn bóng lưng của Hoàng Quân. Cô không hề có ý định lên tiếng trước bởi cô biết anh sẽ đi. Vũ Hân không lên tiếng mà cứ đứng đó nhìn bóng lưng của Hoàng Quân. Cô không hề có ý định lên tiếng trước bởi cô biết anh sẽ đi.

- Em vẫn luôn khiến tim anh đập nhanh như vậy!- Hoàng Quân tiến từng bước về phía Vũ Hân.

- Tôi thật không hề biết mình lại có sức hấp dẫn đến thế.

Vũ Hân cười nhật. Cô cũng nhanh chóng bước tới trước mặt anh, tới khi giữa hai người chỉ là khoảng cách của một bước chân.

- Hoàng tổng, hợp tác vui vẻ!

Hoàng Quân vẫn lặng thinh nhìn cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô mong tìm được một chút gì đó. Thái độ thờ ơ của cô đã khiến anh hơi thờ của Hoàng Quân mỗi lúc càng trở nên nặng nề hơn, bàn tay anh cũng siết chặt hơn, hận không thể nhập cô vào tim anh.

- Em... rốt cục là muốn gì?- Giọng anh gần từng tiếng thật đáng sợ.

- Muốn gì ư?- Vũ Hân nhìn anh.- Không phải hôm nay tôi tới đây để thảo luận với quý công ty về...
- DƯƠNG VŨ HÂN...

Hoàng Quân tức giận hét lên khiến Vũ Hân im bật. Anh khó chịu ư? Giận dữ ư? Anh nghĩ cô dễ chịu lắm sao. Anh nghĩ cô dễ chịu lắm sao. Anh thực quá mệt mỏi rồi. Anh muốn gượng ép cô, cô cũng sẽ không ngồi yên để anh uy hiếp. Hạnh phúc và yên bình có gì đâu. Biết mình đã hành động thái quá, Hoàng Quân lặng lẽ buông Vũ Hân ra. Anh quay người ngồi xuống chiếc ghế đối diện rồi nhìn cô. Anh không muốn nhìn cô, anh chỉ muốn nhìn đôi mắt cô. Anh không muốn nhìn cô, anh chỉ muốn nhìn đôi mắt cô. Anh không muốn nhìn cô, anh chỉ muốn nhìn đôi mắt cô. Anh không muốn nhìn cô, anh chỉ muốn nhìn đôi mắt cô.

...
- Những điều tôi vừa trình bày chính là những kế hoạch của W trong buổi trình diễn thời trang lần này.- Vũ Hân ngắt lời anh.

- Em khỏe không?

Hoàng Quân không hề để ý tới những thứ Vũ Hân vừa trình bày. Anh nhẹ nhàng đặt tách cafe xuống rồi nói. Anh đã gặp cô rồi.

- Ý anh là... bốn năm qua!

Vũ Hân nhìn anh, ánh mắt không hề thay đổi. Những ngày gần đây quả thực cô đã gặp anh rất nhiều. Thời gian tới, W sẽ gặp anh. Nhưng... cô lại chính là người phụ trách kế hoạch cũng như ý tưởng cho lần ra mắt sản phẩm này. Thời gian không còn nhiều nữa.

Nghe câu hỏi của Hoàng Quân kì thực Vũ Hân rất muốn cười to một trận. Bốn năm qua cô sống ra sao ư? Chính cô cũng không biết. Giống như... anh vậy. Anh cũng là một mảnh của quá khứ đó. Cũng là một mảnh của sự đau thương đó. Cô không quên, sự đau thương đó.

- Tổng giám đốc Hoàng muốn điều tra về quá khứ của tôi ư?- Vũ Hân trả lời kèm theo nụ cười châm biếm.

- Vũ Hân!- Hoàng Quân khẽ gọi.- Anh muốn biết tất cả về em, về bốn năm qua. Cuộc sống của em trong quãng thời gian đó.

- Trong cuộc sống của tôi vốn không tồn tại hai chữ Hoàng Quân.- Vũ Hân cắt ngang lời anh. Cô lập tức đứng lên và mỉm cười.

- Rốt cuộc... tình yêu đối với em là gì? Tôi muốn hiểu nhưng thực sự không thể hiểu nổi.

Hoàng Quân nhìn Vũ Hân, cô vẫn không có biểu hiện gì gọi là muốn giải thích cả.

- Là trò chơi sao?- Anh nhìn cô, đôi mắt toát ra vẻ đau khổ.- Hay là thứ tình cảm rẻ mạt tới mức có thể đi bỏ thí?

Đôi mắt đang nhìn xa xăm của Vũ Hân bỗng nhìn thẳng vào mắt Hoàng Quân. Hai người đối diện và muốn tìm hiểu suy nghĩ của nhau.

Vì sao ư? Chẳng phải chính anh rời bỏ cô sao? Chẳng phải chính anh đã ném mảnh kí ức ấy đi sao? Vậy mà giờ đây lại muốn tìm hiểu suy nghĩ của cô?

Hoàng Quân xưa nay thường đánh giá độ chân thật của con người qua đôi mắt, anh có thể hiểu được suy nghĩ của người đối diện qua đôi mắt. Hoàng Quân chịu thua, anh nhắm mắt lại để trấn tĩnh. Mấy hôm nay anh quá mệt mỏi rồi, anh không đủ sức để nhìn đôi mắt của cô.

Anh không muốn tổn thương cô, cũng không muốn cùng cô đấu qua đấu lại. Anh chỉ muốn cô quay trở về thôi, chỉ cần cô quay trở về thôi.

Anh đứng dậy với tới bên cạnh Vũ Hân. Anh đưa tay, nắm lấy bờ vai của cô rồi nói:

- Nếu như tôi không quan tâm tới quá khứ của em. Nếu như tôi bỏ qua tất cả mọi lỗi lầm của em... liệu em có thể ở bên tôi không?

Đây chính là tuyên bố cuối cùng của anh. Đối với anh, việc Vũ Hân thay lòng đổi dạ, yêu thương một người đàn ông khác không quan trọng.

Vũ Hân chợt ngược mắt nhìn anh. Đó không phải là ánh mắt biết ơn, không phải là ánh mắt hạnh phúc. Ánh mắt ấy gay gắt.

- Tất cả những gì là nếu như vốn dĩ không hề tồn tại. Vậy anh nghĩ tôi có thể trở về bên anh không...

Đúng vậy, nếu anh dùng từ nếu như thì có nghĩa anh đang giả vờ chứ thực lòng anh không nghĩ thế. Vì anh không thật lòng.

- Vũ Hân... đừng trách anh...

37. Chương 36: Bốn Năm Là Chưa Đủ?

38. Chương 37: Đối Đầu

“You don’t even know how very special you are
You leave me breathless
You’re everthing good my life
You leave me breathless
I still can’t believe that you’re mine
You just walked out of one my dreams
So beautiful you’re leaving me
Breathless...”

Tiếng nhạc vang lên trong không gian yên tĩnh. Bờ mi dài khẽ run, nhưng đôi mắt vẫn không tình nguyện mở mắt ra. Thế Vũ Hân đưa mắt tìm chiếc điện thoại và ngạc nhiên nhìn vào tên người gọi. Mới có năm giờ sáng mà Mạnh Nguyên đã gọi

- Alo!

- Hân...

- Vâng! Sao anh gọi cho em sớm vậy?

- Anh ở ngoài cửa. Mở cửa cho anh.

- Gì cơ?- Vũ Hân giật mình, cô hỏi lại vì bởi cô không dám tin điều anh nói.

- Anh nói anh về rồi, ra mở cửa cho anh!

Vũ Hân ngược mắt nhìn ra phía cửa rồi run run mở khóa. Người đàn ông ấy đứng ngay trước mắt cô, mỉm cười trêu mếu. Chợt thấy mình trở thành gánh nặng, cản trở công việc của anh. Cô cúi đầu, mấp máy môi.

- Em... hôm qua...

Cô chưa kịp nói gì, anh đã bước một bước rồi ôm lấy cô. Bao trọn cô trong vòng tay ấm áp và rộng lớn của mình. Cô nào

- Nguyên...- Vũ Hân dù rất hạnh phúc trong vòng tay của anh nhưng vẫn cảm thấy cái ôm này quá chặt.- Em hơi khó thở...

- Anh xin lỗi!

Mạnh Nguyên thấy mình dường như đã hành động hơi quá nên vội vàng nói lỏng vòng tay. Nhưng quả thực không muốn b

- Sao anh lại trở về sớm như vậy?

- Vì nhớ em!- Mạnh Nguyên nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô.

- Em không muốn anh vì em mà ảnh hưởng tới công việc. Như vậy em sẽ cảm thấy rất có lỗi.

- Sẽ không!

Mạnh Nguyên nói để cô yên tâm. Nhưng sự thật là anh có thể từ bỏ tất cả chỉ vì cô. Sự nghiệp của anh sẽ không vì anh q

Ngày hôm sau, trên sàn giao dịch chứng khoán, giá cổ phiếu của Red Ocean bắt đầu có sự biến đổi. Ban đầu chỉ là giảm và

Sự việc trên chưa từng xảy ra với Red Ocean kể từ khi bước lên sàn chứng khoán tới nay. Bởi sự ổn định về giá cổ phiếu d

ty sở hữu cổ phiếu đó đang hoạt động rất tốt. Bước chuyển biến này đã khiến cho hàng trăm nhân viên công ty rơi vào cảnh

Phòng họp lớn nhất của Red Ocean vẫn đang hoạt động hết công suất từ mấy ngày trước đây, khi thông tin về giá cổ phiếu

Ba nhân vật tầm cỡ nhất Red Ocean không mấy khi cùng nhau xuất hiện ở cùng một cuộc họp. Nhưng đã mấy ngày nay h

- Mọi người!- Mạnh Nguyên rời mắt khỏi màn hình vi tính rồi lên tiếng.- Nghỉ giải lao một chút đi. Trông ai cũng có vẻ mệt

Họ đưa mắt nhìn nhau rồi khẽ thở dài. Mấy ngày nay không ai là không căng thẳng tột độ, tâm tình lúc nào cũng căng nh

- Tình trạng này bao giờ mới kết thúc.- Anh than thở.- Tình cảm thì đang trong giai đoạn khó khăn, công việc thì lung lay

- Bộ cậu đang theo đuổi ai sao?- Hữu Thiên rời mắt khỏi màn hình máy tính, tay lại đưa lên ấn ấn vài huyệt thái dương.- C

- Cậu có thể dừng việc nói móc tôi được không?- Thành Nam cau mày.- Phải chăng vì cậu nói gì đó nên cô ấy mới lạnh nh

- Cô ấy?- Hữu Thiên bật cười.- Là Mỹ Kim sao?

- Vậy chẳng nhẽ là Phương Nhi.- Giọng của Thành Nam mang một chút gắt gỏng.- Mỹ Kim không phải người lạnh lùng nh

Nói được tới đây thì tự dừng anh dừng lại. Phải, tất cả chỉ là trước đây. Mỹ Kim của bây giờ sao có thể dễ dàng cho anh t

Hữu Thiên nhìn Thành Nam rồi khẽ lắc đầu, trên môi không thể ngừng được mà xuất hiện một nụ cười nhạt. Quay sang b

Hữu Thiên lấy lại bộ dạng nghiêm túc thường ngày. Anh bắt đầu nói về công việc.

- Tình hình hiện tại vẫn không mấy khả quan.- Hữu Thiên nói với Mạnh Nguyên.- Mấy ngày nay tôi không ngừng quan sát

- Có người muốn hãm hại chúng ta.- Thành Nam bật dậy, chửi thề một câu.- Shit!!!

- Cậu có nghĩ tới ai không?- Hữu Thiên quay sang nhìn Mạnh Nguyên.

- Cậu mong đó là ai?- Thành Nam nhếch môi nhìn Hữu Thiên.

- Không phải là mong.- Hữu Thiên lắc đầu.- Ý tôi muốn nói, hiện tại ai là người có khả năng và lý do để làm vậy nhất.

- Chẳng lẽ ý cậu là...

Tất cả những lời của Hữu Thiên chỉ đang hướng tới một người. Ngay cả Thành Nam cũng đoán được ra đó là ai thì không

Với thực lực hiện tại của Maze, Hoàng Quân chắc chắn không đủ để có thể gây náo loạn thị trường như vậy. Cho nên việc

Mạnh Nguyên lấy điện thoại từ trong túi ra rồi nhẹ nhàng ấn số. Đầu dây bên kia vang lên rất lâu mới có người bắt máy.

- Là con!- Mạnh Nguyên nhìn vào khoảng không trước mắt.- Con có chuyện muốn nói với mẹ. Vâng! Vậy gặp mẹ sau nữa t

Anh cúp máy rồi đứng dậy.

- Các cậu tiếp tục tìm cách trấn an các cổ đông và nhân viên trong công ty. Tôi ra ngoài một lúc.

Nhận được ánh mắt đáng tin cậy từ phía Hữu Thiên và Thành Nam, Mạnh Nguyên nhanh chóng rời khỏi phòng họp và lên

...

Đó là một căn biệt thự ở khu đô thị mới, khá yên tĩnh và thoải mái. Một nơi rất thích hợp với những người ưa thích yên t

Mạnh Nguyên bước lên thang lên lầu và gõ cửa thư phòng. Bên trong vọng ra một tiếng nói trầm thấp.

39. Chương 38: Anh Có Thể Giúp Em Không?

- Sao rồi? Vẫn đang giảm sao?- Mỹ Kim nhìn Vũ Hân mà lòng như lửa đốt.

- Ừ!

Vũ Hân nhìn qua màn hình máy tính rồi khẽ nhủ mày. Tuy cô không biết nhiều về chứng khoán nhưng về sự lên giảm của

- Mạnh Nguyên có nói gì với bà không?- Mỹ Kim hỏi.

- Anh ấy không nói gì nên tôi mới sợ.- Vũ Hân thở dài.- Giống như đang giấu tôi làm việc gì đó vậy.

- Vậy còn em, Phương Nhi. Không phải Hữu Thiên cũng giấu em đó chứ?- Mỹ Kim quay phắt sang nhìn Phương Nhi.

- Không giấu nhưng cũng không nhắc tới.- Phương Nhi xụ mặt.- Nếu em có hỏi qua thì anh ấy lại kêu đó không phải chuyện

- Haizz. Em đúng là không được việc gì.- Mỹ Kim tặc lưỡi, lắc đầu sau đó lại nhìn Vũ Hân.- Sao phải giấu bà chứ?- Mỹ Kim

- Ừ, có!- Vũ Hân đưa tay ấn nhẹ vào huyệt thái dương.- Tài lực của công ty rất ổn, tôi không hiểu tại sao giá cổ phiếu lại g

- Có thể là do tình hình tài chính kinh tế suy yếu không?- Phương Nhi nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

- Không thể. Trên thị trường dường như chỉ có Red Ocean là công ty lớn mạnh bị sụt giảm cổ phiếu. Tôi nghĩ... còn có thể

Mấy ngày nay, bất cứ lúc nào Vũ Hân hỏi tới chuyện của công ty, Mạnh Nguyên đều đánh lạc hướng của cô hoặc là nói kh

- Hay là... chị cố gắng đi.- Phương Nhi nhìn Mỹ Kim cười cười.

- Chị?- Mỹ Kim chỉ vào mình.- Chị thì phải cố gắng gì chứ?

- Em thì không thể hỏi được Hữu Thiên, chị Vũ Hân cũng không thể khai thác gì từ anh trai em. Như vậy chỉ còn chị nữa

- Chị không muốn dây dưa với anh ta.- Mỹ Kim khoát tay, từ chối cho ý kiến.

- Chị chỉ cần hỏi anh ấy việc mà chúng ta muốn biết thôi mà. Cũng đâu bắt chị phải hẹn hò hay nói chuyện yêu đương với

- Bà thử một chút đi. Với tình hình này, không biết gì như chúng ta quả thực cũng rất khó.- Vũ Hân cũng lên tiếng sau m

Mỹ Kim nhìn Vũ Hân rồi nhìn Phương Nhi, cuối cùng đành gờ tay đầu hàng.

...

- Anh quả thực rất ngạc nhiên khi em chủ động hẹn anh!

Thành Nam nhanh chóng ngồi xuống rồi mỉm cười xán lạn với Mỹ Kim. Nhưng có vẻ ai đó không quá hào hứng như anh.

Mỹ Kim nhìn bản mặt đào hoa trời cho của người đối diện rồi không khỏi thở dài. Tuy cô là người không trọng hình thức t

- Anh uống gì?

- À!- Thành Nam gật gù, mắt anh vẫn nhìn chằm chằm vào mặt Mỹ Kim.- Vậy thì nâu đá đi.

Khi người phục vụ đi khỏi, Mỹ Kim mới rơi vào trạng thái im lặng. Cô sao có thể nói chuyện được khi người đàn ông này c

- Đạo này anh ổn chứ?

Thành Nam thấy cô hỏi thăm tới mình thì đã sướng rơn lên. Quả nhiên là sự cố gắng của anh đã có kết quả. Anh vui vẻ g

- Tốt, à không tốt lắm nhưng anh vẫn rất khỏe.

Mỹ Kim hơi nhíu mày. Trả lời cái kiểu gì mà buồn cười vậy.

- Vậy tại sao lại không tốt?

- À, thì do công việc thôi. Như em cũng biết đấy...

Thành Nam chợt dừng lại rồi nhìn Mỹ Kim chăm chú. Có cái gì đó không phải. Mới có ngày hôm qua thôi, khi anh nói mu

- Không phải em muốn hỏi anh về tình hình công ty đấy chứ?- Mặt Thành Nam đã có chút cảnh giác.

Mỹ Kim nghe thấy thế thì chửi thầm trong lòng. Chết tiệt, sao anh ta lại có thể nhanh chóng nhận ra như vậy chứ. Cô thu

- Tất nhiên.- Mỹ Kim gật đầu cái rụp.- Vậy anh có thể tốt bụng mà nói cho tôi biết được không?

- Không thể.

Thành Nam thẳng thừng từ chối làm Mỹ Kim trợn tròn mắt.

- Anh cho đây là theo đuổi sao?- Mỹ Kim cười khẩy.- Với một chút chuyện cón con tôi nhờ anh còn không thể làm, vậy thì

Thành Nam có chút khó xử. Không phải anh không muốn nói cho cô mà là không biết nói gì với cô. Thực ra chuyện này a

- Vậy thì tôi cũng không còn gì để nói. Chào!

Mỹ Kim mang bộ dạng lạnh lùng, kiên quyết đứng lên. Cô dứt khoát quay người bước đi thì ở phía sau tràn tới một tiếng

- Cổ phiếu sụt giảm là do có người cố tình hãm hại. Thực chất là nhằm vào cá nhân chứ không phải công ty.

Mỹ Kim dừng bước rồi quay lại nhìn Thành Nam. Về mặt của anh rất nghiêm túc. Có lẽ anh cũng đã đấu tranh tâm lý rấ

- Cố tình hãm hại.

Chợt một giọng nói của con gái vang lên. Thành Nam giật thót khi nhìn thấy người đó. Sự xuất hiện của Vũ Hân nằm ngo

Khuôn mặt Vũ Hân bao phủ bởi một tầng mây đen u ám. Cô nhìn Thành Nam chờ đợi câu trả lời của anh nhưng anh lại k

- Nam, anh nói rõ hơn đi.- Mỹ Kim nhìn Thành Nam, giọng mang chút hòa giải.

Thành Nam lúc này nào còn tâm trí mà để ý tới việc Mỹ Kim đã gọi anh khác đi một chút. Giờ, anh hoàn toàn chìm đắm

- Vũ Hân.- Một lúc lâu sau anh mới lên tiếng.- Không phải anh không muốn nói mà là những gì anh biết đều đã bao hàm g

- Em biết rồi.

Vũ Hân cắt lời Thành Nam. Trong lòng cô giờ phút này đã chắc chắn thêm được một chút. Rằng sự việc lần này không đ

Ánh mắt cô đăm đăm nhìn vào dòng số trên màn hình điện thoại. Một lúc lâu sau cô mới nhấn phím gọi đi. Người ở bên k

- Anh đã chờ điện thoại của em rất lâu rồi!

Khi nghe thấy câu nói ấy, Vũ Hân thấy như tất cả những gì mình tin tưởng đều sụp đổ. Một câu nói ấy đối lấy tất cả sự t

- Hoàng Quân, anh muốn gì ở tôi?

- Em!- Giọng nói vang lên rất dứt khoát.- Anh chỉ cần có em.

- Nếu tôi nói không thể thì sao?

- Thì Red Ocean sẽ không thể gượng dậy được nữa. Hoặc là anh sẽ cho nó chết nhanh hơn một chút.

40. Chương 39: Mất Tích

Chiều muộn ngày hôm sau, khi mặt trời còn đang tìm về nơi chốn của mình, vạn vật vẫn còn hoạt động trong guồng quay của thời gian thì người đàn ông đó đã không tìm được mà gọi điện tới sở cảnh sát.

Thế nhưng trả lời anh lại là sự an ủi cũng như thông báo rằng nếu người mà anh muốn tìm chưa mất tích đây 24 tiếng thì chưa thực sự gọi là mất tích. Rốt cục anh cũng muốn hét lên với những người đó rằng thế nào mới gọi là mất tích? Người mất tích ấy là người phụ nữ anh yêu thương, người mà anh sẽ từ bỏ tất cả để bảo vệ. Nếu họ là anh thì liệu họ có thể ngồi yên và chờ đợi hay không?

Mạnh Nguyên không thể liên lạc được với Vũ Hân từ tối qua tới nay. Cô cũng không có ở nhà hay công ty trong khi xe cô vẫn ở gara. Cả ngày hôm nay anh không ngừng tìm kiếm cô thế nhưng tất cả những nơi cô có thể tới đều không có bóng dáng cô. Anh không rõ tại sao trong sâu thẳm trái tim anh tồn tại một sự hoảng hốt mãnh liệt. Giống như cô sẽ gặp phải chuyện gì đó. Những suy nghĩ ấy tràn ngập tâm trí anh khiến anh không ngừng muốn điên lên.

- Mỹ Kim cũng không thấy đâu...

Thành Nam mở bật cánh cửa phòng làm việc của Mạnh Nguyên rồi nói. Anh nhìn những gương mặt căng thẳng trong phòng rồi chợt thấy lòng mình càng lo lắng hơn.

- Anh ngồi xuống một chút đi. Có thể họ đã đi đâu đó chẳng.- Phương Nhi lên tiếng an ủi.

- Phải đấy, cậu ngồi xuống đi. Cứ chạy đi tìm kiếm mãi cũng không phải cách hay.- Hữu Thiên rất bình tĩnh nói.- Hơn nữa hai cô ấy đều là người đã trưởng thành, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Thành Nam tựa người vào sofa, cả người không còn một chút khí lực nào. Nửa đêm ngày hôm qua khi Mạnh Nguyên gọi điện cho anh thông báo không thấy Vũ Hân đâu đã khiến cho anh chợt dạ. Anh ngay lập tức gọi cho Mỹ Kim thì thấy cô tắt máy. Chạy tới nhà cô thì cô không có ở nhà.

Rốt cuộc cả đêm qua anh đã đi xe lòng vòng quanh thành phố không biết bao nhiêu lần. Mới còn buổi chiều thôi, cô còn hẹn anh uống nước dù là không tình nguyện. Thế nhưng anh vẫn cảm thấy hạnh phúc ngập tràn. Cứ nghĩ rằng đêm đến anh sẽ mất ngủ vì phải nghĩ cách làm thế nào để gần cô thêm nữa. Cuối cùng lại thức trắng đêm để tìm kiếm cô.

Anh chưa từng trải qua cảm giác này. Kể cả trước đây, khi Mỹ Kim rời bỏ anh, anh cũng không thấy sợ hãi như vậy. Giờ anh mới hiểu được cô quan trọng thế nào với anh. Cũng hiểu những gì mà cô đã phải trải qua trong quãng thời gian kia...

Có lẽ đêm nay cũng sẽ lại là một đêm mất ngủ với bọn họ. Trong khi ở đây, có những người đang không ngừng tìm kiếm, đang không ngừng lo lắng thì ở một nơi nào đó ở thành phố này, người con gái đó cũng như đang rơi vào một mê cung không tìm được lối thoát.

...

Vũ Hân nhìn chăm chăm vào người phụ nữ đang ngồi diện mình. Ánh mắt người đó sắc bén nhìn thẳng vào cô. Đường như cô đang rơi vào tình trạng của bốn năm trước. Những ký ức cứ kéo nhau ùa về bủa vây lấy cô không buông.

- Lần này là vì gì? Tôi hiện tại đã đắc tội gì nữa đây?

Giọng Vũ Hân mang theo sự châm biếm rõ rệt. Bà Hoàng Như khẽ cười nhìn cô. Cô của hiện tại so với bốn năm trước đã mạnh mẽ và trưởng thành hơn. Nếu trước kia cô chỉ biết ở trước mặt bà mà cầu xin, van vãn thì giờ đã biết dùng ánh mắt nói chuyện với bà, dùng lời nói để đả kích bà. Nếu trước kia cô đã quỳ xuống xin bà tha thứ thì giờ đây cô thẳng lưng đối diện bà không chút sợ hãi. Vậy liệu có phải hai đứa con của bà đã yêu cô bởi sự quật cường cũng như yếu đuối ấy?

- Thực ra cô không có tội.- Bà đưa mắt nhìn cô.- Chỉ là ông trời trêu đùa khiến cô một lần nữa cũng gặp phải đứa con trai của tôi mà thôi.

- Bà cũng có thể thốt ra những lời đó sao?- Vũ Hân cười nhạt.- Bà cũng xứng làm mẹ của anh ấy sao?

Bà Hoàng Như không hề tức giận. Bà biết người mà Vũ Hân đang ám chỉ là ai. Lỗi của bà là đã bỏ rơi một đứa con và toàn tâm toàn ý cho một đứa. Tất nhiên không phải vì thế mà coi đứa kia như không tồn tại. Dù gì, Mạnh Nguyên cũng là máu thịt mà bà đã mang nặng đẻ đau mà sinh ra. Sao có thể coi như không có. Thế nhưng bà thừa nhận, tình yêu mà bà dành cho anh quả thực không bằng tình cảm bà dành cho Hoàng Quân.

Trước lời lên án của Vũ Hân, bà Hoàng Như chỉ cảm thấy đó như những lời sâu kín mà bà không dám thừa nhận nên nhờ người khác nhắc nhở bà mà thôi. Quả thực tâm tư của bà không hề dao động. Bốn năm trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Bà chưa bao giờ hối hận về những gì mình đã làm. Bởi tất cả những điều đó đều là làm vì con trai bà. Bà là mẹ, bà có quyền bảo vệ chúng, có quyền can thiệp vào cuộc sống của chúng, có quyền khuyên nhủ để chúng không đi sai đường.

Thế nhưng điều mà bà không hiểu được chính là tại sao một người phụ nữ không có gì đặc biệt như Vũ Hân lại có thể chiếm được trái tim của cả Hoàng Quân lẫn Mạnh Nguyên. Không những vậy còn khiến chúng hết mực thương yêu, hết mực sống chết bảo vệ cô. Nếu bà không mê tín thì có thể cũng nghĩ Vũ Hân đã dùng tà thuật với chúng cũng nên.

- Tôi có xứng hay không, chuyện đó với cô không có quan hệ.- Bà lên tiếng.- Cô đáng lẽ nên an phận từ bốn năm trước, vậy mà cho tới giờ vẫn chứng nào tật ấy sao?

- Sao? Lần này thì bà ra mặt là vì Mạnh Nguyên?- Vũ Hân cười khẩy.- Bà không nhìn thấy Hoàng Quân sao? Sau bốn năm trời xa cách, anh ta vẫn trở về và lưu luyến tôi như vậy. Giờ tới lượt Mạnh Nguyên cũng bị tôi mê hoặc. Bà nghĩ, chỉ cần tôi biến mất thì họ sẽ quên tôi sao? Bà nghĩ họ sẽ không nghi ngờ bà sao?

Khuôn mặt cao quý của bà Hoàng Như trầm xuống phân nửa. Những lời nói vừa rồi của Vũ Hân thực sự khiến bà tức giận. Đây quả thực mới chính là bộ mặt thật của đứa con gái này. Bà đã đánh giá nó quá thấp rồi. Bốn năm trước bà đã cảnh cáo nó rồi tha cho nó nhưng không ngờ giờ nó lại quay lại trả thù bà như vậy.

Con người sắc bén, thâm thúy của bà Hoàng Như ánh lên tia giảo hoạt, độc ác. Bà nhìn Vũ Hân đang quật cường nhìn mình mà cười lạnh.

- Cô đã quá coi thường tình cảm của chúng dành cho tôi rồi. Cô nghĩ... chúng sẽ nghi ngờ tôi sao? Người đã sinh ra và nuôi dạy chúng sao? Cô đang giả ngu hay thực sự ngu vậy? Cô nghe cho rõ đây. Bốn năm trước tôi đã cho cô cơ hội để biến mất trước mắt tôi, thế nhưng cô lại kiên trì, sống chết một lần nữa xuất hiện. Vì vậy lần này tôi sẽ không nương tay nữa. Tôi sẽ để cô vĩnh viễn, mãi mãi không thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.- Bà khế nhếch môi.- Cô yên tâm, tôi sẽ không giết cô. Chỉ là... làm cô không thể tới gây phiền toái cho tôi được nữa...

Dứt lời, bà quay người rời ra khỏi phòng. Vũ Hân ngồi trên ghế bần thần như mất hồn. Những lời nói vừa rồi cô đều lĩnh ngộ được hết. Cuộc đời của cô chẳng lẽ chỉ tới đây thôi sao... Chợt cô cười nhạt...

- Dương Vũ Hân... mày thật đáng thương...

Một lần nữa tấm vải trắng xuất hiện trước mắt cô, đem cô trở lại với thế giới yên tĩnh một lần nữa. Lần này có lẽ sẽ là một giấc ngủ dài. Ở đó, cô sẽ chìm sâu vào một cõi hư vô mà bản thân sẽ bị trói buộc, mất đi tự do. Ở đó, có thể cô sẽ mãi mãi không bao giờ thoát ra được nữa...

...

- Thế nào rồi? Có tin tức gì không?

Hữu Thiên bước vào phòng, xem chút nữa là ngạt thở. Mùi thuốc lá nồng nặc, khói thậm chí còn chưa tan hết. Đưa mắt tới chiếc gạt tàn đặt trên bàn thì không khỏi hoảng hốt. Không biết đêm qua hai người này đã hút bao nhiêu nữa.

- Em đã nấu một ít cháo.- Phương Nhi lên tiếng, cô chậm rãi đặt túi đồ ăn xuống bàn.- Hai người không thể không ăn gì được. Như vậy sẽ không có sức mà tìm kiếm hai chị ấy đâu.

Thấy Mạnh Nguyên và Thành Nam không trả lời mình, Phương Nhi quay sang nhìn Hữu Thiên. Anh khẽ lắc đầu ý bảo cô mặc kệ họ. Phương Nhi lặng lẽ gạt đầu rồi đi loanh quanh thu dọn căn phòng.

Mạnh Nguyên đứng im như một pho tượng, hai tay cho vào túi quần, ánh mắt nhìn ra phía ngoài xa xăm không thấy tận cùng. Gương mặt anh đăm chiêu, lạnh tới cực độ. Hai ngày, tâm tình anh đã theo hai ngày đó mà chết đi. Giờ anh thực sự hận bản thân mình. Hận mình vì sao ở bên cạnh Vũ Hân mà vẫn không thể bảo vệ cô. Hận mình tại sao cho tới giờ vẫn chưa tìm được bóng dáng cô. Hận mình vì sao lại yêu quá sâu sắc tới vậy. Để giờ đây tất cả những gì thuộc về cô đều khiến anh rối bời.

Cũng không khác với Mạnh Nguyên, Thành Nam chôn mình ở ghế sofa. Anh không giống Mạnh Nguyên trầm lặng, anh là người hỉ nộ ái ố đều thể hiện ra mặt. Thế nhưng hai ngày nay anh lại không khác gì một con người mắc bệnh trầm cảm. Tức giận thì anh tìm thứ gì đó trút giận. Hoảng loạn thì anh giày vò bản thân. Tất cả những gì anh làm đều là vì bất lực trước sự mất tích của Mỹ Kim.

Cô thật đáng hận, biến mất không một chút tin tức khiến anh như hóa điên. Anh thề rằng nếu tìm thấy cô, anh nhất định sẽ trói cô lại bên người cho dù cô có phản kháng thế nào cũng sẽ vô dụng... Chỉ cần cô quay trở về, anh sẽ nguyện cả đời ở bên cô để cô sai bảo, để cô trách móc. Chỉ cần nhìn thấy cô, anh sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay cô ra nữa...

Nghe lời Hữu Thiên, Mạnh Nguyên và Thành Nam chui ra khỏi phòng và xuống căn tin của công ty tìm thứ gì đó ăn được. Bởi món cháo mà Phương Nhi mang tới đã nguội ngắt từ đời nào. Thế nhưng ngồi cả tiếng đồng hồ, Thành Nam chuyên tâm cầm chiếc đĩa chọt chọt vào miếng thịt trên đĩa, mắt nhìn chăm chăm hận không thể băm nát nó. Mạnh Nguyên thì chỉ uống café, không thấy anh động tới một chút thức ăn nào cả. Bởi anh không thể ăn nổi, cũng chỉ có uống café mới khiến anh tỉnh táo để tìm Vũ Hân. Chừng nào còn chưa tìm thấy cô, thì chừng đó anh còn không ăn nổi cơm và chợp mắt được.

- Hôm qua khi lấy xe, tôi nghe thấy tiếng động lạ ở hầm để xe.- Một nữ nhân viên A lên tiếng.

- Tôi cũng nghe thấy nữa.- Nữ nhân viên B kêu lên.- Những tiếng cộp cộp vang lên khiến tôi xem chút nữa hét ầm lên. Nếu không phải không có người trong chiếc xe màu trắng ấy, tôi cứ ngỡ là có ai đó đang trêu đùa mình ấy.

- Rõ ràng trong xe không có ai sao lại có thể có tiếng động đó chứ. Nhân viên A giọng lạc hẳn đi.- Chẳng lẽ có ma thật sao?

Những lời nói ấy lọt vào tai Mạnh Nguyên, Thành Nam và Hữu Thiên hệt như một cú nổ lớn. Xe? Tại sao họ không nghĩ tới chiếc xe của Vũ Hân kia chứ. Thành Nam dường như là người không giữ nổi bình tĩnh. Anh quay phắt sang nhìn hai nữ nhân viên kia rồi túm lấy vai một người hét lên.

- Xe nào? Có phải xe của Vũ Hân không?

- Xe... xe...- Nữ nhân viên bị anh dọa cho sợ chết khiếp, miệng lắp bắp mãi không nên câu.- Tôi không biết xe là của ai...

- Audi trắng.- Hữu Thiên lên tiếng.- Là chiếc Audi màu trắng đúng không?

- Vâng...vâng... đúng... đúng...

Nữ nhân viên sợ hãi trả lời. Ngay lập tức Thành Nam buông cô ta ra rồi chạy nhanh khỏi căn tin. Theo sau anh là Mạnh Nguyên, Hữu Thiên cùng Phương Nhi. Mặt ai cũng căng thẳng tột độ khiến hai nữ nhân viên kia hồn bay phách tán. Thường ngày chỉ thấy giám đốc Thành Nam lịch lãm, nhẹ nhàng. Ai mà biết được anh cũng có bộ mặt đáng sợ như thế kia. Lúc nữ nhân viên B liếc qua Tổng giám đốc Mạnh Nguyên,

lại thấy mặt anh lạnh lùng như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Quả thực hôm nay hai cô đã bước chân nào ra khỏi nhà mà lại xui xẻo tới như vậy.

Chiếc xe của Vũ Hân lúc này không hề phát ra tiếng động khác lạ nào cả. Chiếc xe này là của Mạnh Nguyên để cho Vũ Hân có phương tiện đi lại. Anh cầm chìa khóa sơ cua mở cửa xe nhưng không thấy gì lạ cả. Chợt tất cả cùng nhìn về một hướng. Chính là cái cốp xe.

Mặt Phương Nhi trắng bệch, cô nắm chặt lấy tay Hữu Thiên. Thành Nam ở bên cạnh, tay đã nắm lại thành quyền, mặt cơ hồ không còn một giọt máu. Đường như lúc này ai cũng rơi vào trạng thái căng thẳng tới độ. Mạnh Nguyên đứng trước chiếc cốp xe nhưng vẫn không động tay. Anh sợ rằng khi mở ra, điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra. Giống như sẽ mở ra bí mật của chiếc hộp đen Pandora vậy.

Nhưng điều gì tới cũng sẽ tới. Chiếc cốp từ từ được mở ra trước mắt mọi người. Bên trong cốp có thứ gì đó chiếm diện tích khá lớn và được phủ một lớp chăn mỏng màu đen bên trên. Mạnh Nguyên hoảng hốt lật tấm chăn ấy lên thì tâm trạng anh lại rơi tõm xuống một đáy vực sâu khác.

Phương Nhi lấy tay bịt chặt miệng để mình không hét lên. Cô rúc sâu vào lòng Hữu Thiên như trốn tránh. Đôi mắt Hữu Thiên sâu không thấy đáy, cả mặt anh cơ hồ như đang căng ra. Trong không gian tĩnh lặng ấy, họ chỉ nghe thấy tiếng hét của Thành Nam và những tiếng gọi tên của một người con gái.

- KIM... MỸ KIM...

Anh lao tới chiếc xe rồi vội vã bế cô ra khỏi cốp xe chật chội. Mỹ Kim bị bịt chặt miệng bằng băng dính, tay chân cũng đều bị trói lại. Có lẽ cũng vì thế mà cô đã không thể kêu lên. Chỉ biết tạo ra tiếng động để có ai đó chú ý tới mình. Thế nhưng không có ai phát hiện ra sự kêu gào thống thiết ấy của cô.

Đôi mắt Mỹ Kim nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch và tái nhợt khiến người ngoài nhìn vào sẽ không ai nghĩ là cô còn sống. Thành Nam hoảng loạn kêu gào tên cô. Anh kêu lên như chưa bao giờ được gọi cái tên ấy. Bàn tay anh lần tìm bàn tay bị trói chặt của cô. Lạnh toát, toàn thân cô lạnh như một khối băng khiến lòng Thành Nam như bị ngàn mũi kim đâm phải.

- Kim... mở mắt ra nhìn anh đi.- Trông mắt Thành Nam đã đỏ ngầu.- Xin em đấy, mở mắt ra nhìn anh đi... Kim... Kim...

Chưa bao giờ anh sợ như vậy. Cái cảm giác người mình thương yêu dần dần rời bỏ mình khiến anh không thể chịu đựng nổi. Anh mất bốn năm để gặp lại cô. Mất bốn năm để khẳng định vị trí của cô trong trái tim anh. Anh làm sao có thể để cô rời khỏi anh dễ dàng như vậy chứ? Điều đó là không thể được.

- Nam...

Hơi thở Mỹ Kim nhẹ nhàng như không. Cô cố gắng lên tiếng để Thành Nam nghe thấy nhưng không biết rằng anh có nghe được hay không. Hơn một ngày qua cô cứ nghĩ mình sẽ chết mất nếu không có ai phát hiện ra. Lúc ấy hình ảnh của Thành Nam tràn ngập suy nghĩ của cô. Cô thực sự nhớ anh, nhớ anh đến

chết đi được. Chỉ hận rằng không thể chạy tới ôm lấy anh ngay lập tức. Những giọt nước mắt tràn ngập khuôn mặt cô, ủy khuất rơi xuống bàn tay Thành Nam.

- Kim...- Thành Nam vui sướng kêu lên.- Em sẽ không sao. Anh ở đây rồi, em sẽ không sao hết...

- Tại... tại sao giờ mới tới...

Cô thều thào nâng cánh tay đã không còn chút lực nào của mình đánh vào ngực anh. Từng cái từng cái như đang trách móc anh vì sao lại chậm trễ như vậy. Anh có biết cô đã chờ đợi anh lâu như thế nào hay không. Thời gian của hai ngày qua thậm chí còn dài hơn bốn năm cô chờ đợi nữa.

Từng cú đánh của cô chạm tới sâu thẳm trong trái tim anh. Như đánh thức nó một lần nữa phải đập vì cô. Anh ôm lấy cơ thể run lên vì khóc của Mỹ Kim. Tay không ngừng siết chặt lại.

- Thành Nam, cần phải đưa cô ấy đi bệnh viện.- Hữu Thiên ở bên cạnh lên tiếng.

Thành Nam như chợt bừng tỉnh. Anh vội vã bế Mỹ Kim dậy rồi toan bước đi nhưng cô đã lên tiếng ngăn anh lại.

- Mạnh Nguyên...- Mỹ Kim thều thào.- Hãy đi tìm Vũ Hân... đưa cô ấy trở về đây... cô ấy không thể xảy ra chuyện gì được...

Mạnh Nguyên nhìn Mỹ Kim dần ngất đi, mặt nghiêm lại lạnh lùng. Anh nắm lấy bàn tay gầy guộc của cô rồi cất tiếng.

- Tôi hứa!

41. Chương 40: Sự Thật Và Nỗi Đau

Vũ Hân cố gắng nhấc mí mắt mình lên nhưng không được. Cô thấy cả thân thể như nhẹ bẫng và bay lơ lửng trên không. Vũ Hân thấy như ai đó đang nâng mình lên, một cảm giác ấm áp tràn khắp cơ thể.

- Hân... Hân...

Tiếng nói của người đó rơi bên tai cô. Nghe như tiếng gọi nhưng lại giống như cầu xin, nỉ non hơn. Trái tim cô chợt rung lên. Một màn mờ ảo trắng xóa khiến cô chói mắt, đôi mắt cô khẽ nhắm lại rồi mới dần dần mở ra lần nữa. Khuôn mặt điển trai

- Em tỉnh rồi sao?

Người đó mỉm cười trìu mến nhìn cô, anh đưa tay gạt đi những lọn tóc đang rơi trước trán cô. Vũ Hân bắt giác co rúm người lại.

- Sao... sao lại là anh?

- Mẹ tôi đã tính sai một bước.- Anh nhìn cô không chớp.- Tôi sao có thể rời mắt khỏi em được. Vậy nên tôi đã đoạt lại em.

- Hoàng Quân...- Vũ Hân thực sự sợ người đàn ông này.- Sao anh lại làm vậy với tôi?

Hoàng Quân nhìn cô vẫn tràn ngập ôn nhu nơi đáy mắt. Anh nhìn cô, cảm giác như thỏa mãn như hạnh phúc dù là chưa được.

- Anh đã chờ em rất lâu rồi. Giờ thì không đợi được nữa.

- Chờ ư?- Cô bật thốt trong vô thức.- Anh... đã từng chờ đợi tôi sao...

- Hân!- Hoàng Quân nắm chặt lấy đôi vai gầy của cô.- Xa em là do anh bắt buộc, lúc đó anh không còn sự lựa chọn nào khác.

- Không có gì là bắt buộc hết.- Vũ Hân hét lên.- Vậy tại sao không bắt buộc đi ở lại đó đi. Tại sao không bắt buộc đi mà biến đi?

Hoàng Quân bị những lời nói của cô làm cho hoảng sợ. Anh liên tục lắc đầu, phủ nhận tất cả những gì cô vừa nói. Hung hăng, a cuộc đời anh, là lý do anh nỗ lực bản thân trưởng thành và mạnh mẽ. Để rồi có thể trở về bên cô, trao cho cô cả cuộc đời.

Vũ Hân gồng mình chống cự. Cô biết sức mình không thể so được với Hoàng Quân thế nhưng cô không cho phép mình chịu.

- Buông... buông tôi ra...- Vũ Hân cất tiếng khi Hoàng Quân rời khỏi môi cô và hôn lên cái cổ trắng mịn.- Tại sao lại phải là anh?

- Tôi muốn giữ em mãi bên tôi...- Hoàng Quân trả lời, tay anh tiếp tục lần mò cởi bỏ quần áo cô.- Và cách duy nhất khiến

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Vũ Hân. Cô ngừng chống cự, ngừng quấy đạp. Đôi mắt cô thất thần nhìn lên trần nhà.

- Con...

- Phải! Là kết tinh tình yêu của chúng ta. Hân... em có biết anh rất mong chờ hay không?

Lúc ấy cánh cửa phòng đột ngột mở ra. Đứng đó là bà Hoàng Như với ánh mắt tức giận xen lẫn độc ác tốt cùng. Vũ Hân nhìn bà.

- Kết tinh tình yêu ư?- Vũ Hân cười lạnh.- Chẳng phải nó đã bị anh giết chết từ bốn năm trước rồi hay sao?

Hoàng Quân ngừng lại, mọi hành động của anh đều bất động trước câu nói ấy. Anh ngược nhìn vào đôi mắt quật cường của cô.

- Em... nói gì cơ...

- Con của anh đã vì mà anh giết chết từ trong trứng nước rồi. Anh không biết sao? Người đàn bà đó, mẹ của anh không nên sinh ra.

Hoàng Quân run rẩy nhìn theo ánh mắt cô. Đằng sau anh, bà Hoàng Như đã đứng đó chăm chăm nhìn hai người. Cô nói với anh.

- Tại... tại sao khi đó lại giấu anh?- Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô. Đôi mắt đỏ ngầu biểu thị tức giận cùng thống hận.

- Giấu ư?- Vũ Hân bật cười.- Tôi đã muốn nói cho anh, tôi muốn dùng đứa con để níu giữ anh thế nhưng... được sao? Mẹ anh

- Sao...- Hoàng Quân buông lỏng bàn tay đã nắm chặt thành quyền. Con mắt vô hồn nhìn cô.

- Mẹ anh không nói với anh rằng bà ta đã bắt cóc tôi, giam tôi lại để việc ra nước ngoài của anh được suôn sẻ sao? Và cả vì Giọng cô nghẹn lại, cô cố ngăn những giọt nước mắt sắp tuôn rơi. Cô quyết không mềm yếu, ngay lúc này đây sao cô có thể?

- Và anh biết điều gì đã khiến tôi hận anh không?- Vũ Hân nhìn Hoàng Quân lúc này mặt đã không còn chút huyết sắc.- Rồi

Hoàng Quân bắt lực khuỵu xuống, hơi thở anh dồn dập ngắt quãng.

- Không... không...

Anh không tin, không tin. Làm sao có thể như vậy được. Không, làm sao những chuyện đó là thật được. Vũ Hân sẽ không

- Không tin sao?- Cô đứng dậy cúi đầu nhìn anh.- Có muốn hỏi bà ta để đối chứng hay không?

Hoàng Quân ngược nhìn cô rồi chậm rãi nhìn mẹ mình. Bà Hoàng Như vẫn đứng đó, mặt không tỏ vẻ gì là thừa nhận như

- Mẹ, hãy nói rằng đó không phải sự thật... **HÃY NÓI NHỮNG GÌ CÔ ẤY NÓI CHỈ LÀ...**

- **LÀ GIẢ DỐI SAO?**- Vũ Hân hét lên.- **BÀ TRẢ LỜI CON TRAI BÀ ĐI. NHỮNG GÌ TÔI NÓI LÀ GIẢ DỐI SAO?**

- Không sai.- Bà Hoàng Như lên tiếng khiến Hoàng Quân cảm thấy như mình đang rơi xuống chín tầng địa ngục.- Tất cả đều

- **ĐÓ LÀ CON CỦA CON.**- Anh gầm lên, đôi mắt giờ đã không còn tự chủ nữa.- Cô ấy là người phụ nữ con yêu, vậy mà m

- Sao con dám nói vậy?- Bà Hoàng Như giận dữ nhìn anh.- Mẹ là mẹ của con.

- **LÀ MẸ CỦA CON THÌ CÓ QUYỀN TƯỚC ĐOẠT THIÊN CHÚC LÀM MẸ CỦA NGƯỜI KHÁC HAY SAO???**

Vũ Hân khẽ rơi lệ. Cảm giác như những chuyện đang diễn ra là một giấc mơ. Sau ngần ấy năm, cô lại có thể nói ra bí mật

- Anh biết không... giờ tôi thấy rất nhẹ nhõm.- Cô nhìn Hoàng Quân đang quỳ phục bên cạnh mình.- Cảm giác được anh c

- Hân... xin lỗi...

Vũ Hân im lặng. Cô không thể nhận lời xin lỗi của anh được bởi nỗi đau ấy, cô không thể quên. Cô cũng không thể nói câu

...

Vũ Hân trở về nhà thì trời cũng đã tối. Căn phòng tối om không tiếng động nhưng cô biết ở đâu đó trong ngôi nhà này, đã

Mạnh Nguyên đứng bên cạnh cửa sổ lớn. Dáng anh bị bóng tối bao trùm khiến cô không thể nhận ra anh nữa. Nếu không

Bàn tay anh giờ lên nhưng rồi lại buông thõng trong không trung. Tiếng anh vang lên nhẹ nhẹ, giống như một làn gió nhẹ

- Anh... lại mơ nữa rồi phải không...

- Là em!- Cô nghẹn ngào - Là em đây. Không phải mơ. Em đã về với anh rồi đây!!

42. Chương 41: Những Con Người Đỏ

Khẽ tựa mình, Mạnh Nguyên đưa tay tìm kiếm thân hình mềm mại của ai đó nhưng khua loạn một hồi mà vẫn không thấy. Anh chợt mở bừng mắt. Trên chiếc giường hỗn độn chỉ có một mình anh mà không thấy một ai khác. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh tung chăn rồi lao về phía cửa.

Vũ Hân nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại. Khuôn mặt trắng trắng của cô chợt nổi lên một tầng màu hồng.

- Nguyên!!! Anh làm gì vậy?

Mạnh Nguyên đứng hình nhìn chăm chăm vào Vũ Hân. Cô đứng cách anh có vài bước chân, đôi chân mày đang cau lại nhìn anh, đôi môi khẽ mím. Anh chợt tỉnh, nhìn lại chính mình.

- À!

- À?- Vũ Hân cau mày chặt hơn nữa.- Chẳng lẽ vì em mặc áo của anh nên anh mới không có đồ mặc?

Mạnh Nguyên bật cười, anh tiến lại gần cô, mặc cho ánh mắt cô mở to nhìn anh chăm chăm. Cho tới khi cơ thể cô nằm trọn trong vòng tay anh, anh mới thở một hơi dài. Cuối cùng cô cũng thực sự trở về bên anh. Hóa ra tất cả đều là sự thật, tất cả không phải là mơ.

- Xin lỗi...- Vũ Hân khẽ nói.

- Sao lại xin lỗi anh?- Mạnh Nguyên đặt cằm lên đỉnh đầu cô rồi nhắm mắt lại.

- Đã làm anh lo lắng. Thực xin lỗi anh, Mạnh Nguyên!

Mạnh Nguyên không trả lời. Vũ Hân chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều mà trầm ổn của anh. Cô tựa vào vai anh, tận hưởng sự ấm áp mà anh mang lại. Để khắc ghi, để tạc vào lòng hình dáng của anh... để có thể nhớ lại bất cứ khi nào cô muốn trong suốt quãng đời còn lại...

- Hân...

Mạnh Nguyên bắt đầu vùi vào tóc cô làm nũng. Vũ Hân nhận ra nếu đứng đây thêm một chút nữa với anh, nhất định cô sẽ xuống giường vào buổi chiều. Cô khẽ cắn anh một cái rồi ra lệnh cho anh đi làm vệ sinh cá nhân. Mạnh Nguyên cười hì hì rồi biến mất sau cánh cửa.

Hai người ngồi đối diện nhau và dùng bữa sáng. Tất cả diễn ra rất bình thường, Mạnh Nguyên thì xem

báo, Vũ Hân thì lướt web. Thỉnh thoảng cả hai lại ngược mắt nhìn nhau rồi mỉm cười. Đơn giản mà gần gũi thế nhưng nó sẽ là kí ức mà cả đời này hai con người đó sẽ không thể nào quên.

...

- Sao en không nghe anh mà ở nhà nghỉ ngơi?

Mạnh Nguyên cần nhàn lần cuối khi anh đỗ xe tại tầng hầm của tòa nhà Red Ocean. Bên cạnh, Vũ Hân đang lặng lẽ mỉm cười nhìn anh. Đợi tới khi anh quay qua nhìn cô, cô mới nhẹ nhàng ôm lấy anh.

- Em không muốn mọi người lo lắng.- Cô nói.- Em muốn trấn an họ bằng sự xuất hiện của mình.

- Vậy làm xong việc cần làm thì phải trở về nhà ngay nghe không?- Anh hôn nhẹ lên tóc cô. Sau tất cả mọi chuyện, anh thực sự nếu như cô rời khỏi tầm mắt của anh

h.

- Ủm!- Vũ Hân gật đầu.- Em sẽ chờ anh ở nhà.

Sự xuất hiện của Vũ Hân thực sự khiến mọi người bất ngờ. Người vui vẻ có, mừng rỡ có, ngạc nhiên có, thờ phào nhẽ nhõm cũng có. Giống như tảng đá nặng trĩu trong lòng tất cả đều được gỡ bỏ vậy. Mọi người vây lấy Vũ Hân rồi bắt đầu hỏi han.

- Vũ Hân à, chị đang tính đóng phim đấy à?- Một cô bé trợ lý huých nhẹ vai cô.

- Đúng đấy, cô làm mọi người lo lắng quá!- Mỹ Phương thêm lời.

- Thật xin lỗi mọi người.- Vũ Hân cúi đầu.- Đã làm mọi người phải lo lắng rồi!

Cả phòng thư ký chỉ toàn là con gái thế nhưng mọi người lại rất tốt tính, ai cũng quan tâm tới nhau như chị em trong nhà. Vì vậy mà Vũ Hân cũng rất được yêu quý. Những ngày qua, khi cô đột ngột nghỉ làm không phép đã khiến bọn họ rất lo lắng. Nhất là khi thấy ban lãnh đạo cấp cao, những người có quan hệ mật thiết tới Vũ Hân ai ai cũng căng thẳng tột độ.

Tất cả lờ mờ đoán ra đã có chuyện không ổn đã xảy ra với Vũ Hân, thế nhưng không ai dám hỏi hay thắc mắc gì vào thời điểm ấy. Cho tới khi thấy vụ việc của Mỹ Kim. Dù thông tin đã được cấp trên phong tỏa, nhưng phòng thư ký là phòng đặc thù nên được biết thông tin này. Chính vì vậy nỗi lo lắng trong lòng mọi người càng tăng cao.

Cuối cùng Vũ Hân cũng trở về vẹn toàn, không sút mẻ gì cả. Có điều không một ai lấy được thông tin gì

từ cô. Tuy vậy, mọi người đều vui vẻ khi thấy đồng nghiệp của mình vẫn bình an.

- Để cảm tạ tình cảm của mọi người, trưa nay xin mời mọi người một bữa tại nhà hàng cao cấp nhé!

- Ô hô, có người ăn chơi nha!!

- Hehe, lát em đi rút tiền đi hé. Chị đây sáng ra chưa có ăn gì đâu!

Vũ Hân bật cười rồi hàn huyên với mọi người thêm một chút. Sau đó cô rời phòng thư ký, trả lại không khí yên tĩnh cho mọi người làm việc. Còn bản thân, tiếp tục bước tới địa điểm tiếp theo.

Vì muốn dành cho người đó sự bất ngờ, thế nên Vũ Hân đã trực tiếp mở cửa và bước vào. Có điều cô không ngờ, người mình muốn gặp sau nữa lại cũng ở đây.

- Chị Hân?- Phương Nhi mắt mở to bất ngờ. Cô bé đứng phắt dậy rồi lao về phía Vũ Hân.

Bị ôm bất ngờ, Vũ Hân bị lùi lại phía sau mấy bước nhưng lại bất cười sáng khoái. Tay cô vỗ nhẹ tấm lưng mảnh khảnh của Phương Nhi rồi cất lời.

- Được rồi, được rồi! Em khóc gì chứ?

- Em... em rất lo lắng cho chị!!!

- Thôi được rồi!- Hữu Thiên lên tiếng.- Em để cho cô ấy thở một chút đi.

Phương Nhi ngại ngần buông tay ra, khẽ đưa tay lau lau hai bên khóe mắt. Vũ Hân nhìn cô bé rồi nhìn cả Hữu Thiên nữa. Trên gương mặt họ đều là sự mệt mỏi với đôi mắt thâm đen vì mất ngủ. Vũ Hân thấy mình thực sự rất có lỗi. Cô tiến lại gần phía anh rồi ngồi xuống.

- Lại làm mọi người bận tâm rồi!

- Đừng nói vậy!- Hữu Thiên cười nhẹ.- Em bình an là tốt rồi!

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chị vậy?- Phương Nhi lấy lại bình tĩnh thì bắt đầu hỏi han về sự việc đã làm mọi người mất ăn, mất ngủ mấy ngày qua.

- Không có gì đâu.- Vũ Hân lắc đầu.- Em chỉ cần biết bây giờ chị rất khỏe mạnh là được rồi!

Đưa mắt nhìn lên chiếc bàn, Vũ Hân thấy rất nhiều mẫu thiết kế kèm theo những nét gạch nhập nhằng. Một số còn bị vò nhăn không thương tiếc. Cô cầm một bản lên xem, sau đó thì liếc Hữu Thiên một cái.

- Gì vậy?- Hữu Thiên nhìn cô.

- Anh vừa phải thôi chứ!- Vũ Hân nheo mày.- Anh hành cô ấy thì về sau anh sẽ gánh hết hậu quả mà thôi.

- Ảnh khó tính thấy mờ ấy chị Hân.- Phương Nhi làm mặt xấu nhìn Hữu Thiên rồi lại cầm bút vẽ vẽ lên trên nền giấy trắng.

- Sự sáng tạo của cô ấy là vô hạn thế nhưng anh không muốn nó đi theo lối mòn. Hơn nữa cũng không chắc phong độ của cô ấy được giữ vững. Thế nên...- Anh nhún vai.- Bóc lột được chút nào hay chút ấy.

- Bóc lột?- Vũ Hân lè lưỡi.- Xì, có mà anh đang lấy cớ để ở gần người ta thì có.

Có một chút thoáng động trong mắt của Hữu Thiên nhưng Vũ Hân đã nhanh nhẹn bắt lấy được. Cô chợt lắc đầu mỉm cười. Cô quá hiểu con người của anh. Anh có rất nhiều cách để chỉ dạy Phương Nhi thế nhưng anh lại chọn cách này. Vừa công khai mối quan hệ của hai người cho thiên hạ thấy, vừa “dần mặt” những anh chàng đang có ý định không hay với cô người yêu của mình.

- Vậy bao giờ hai người định quy về một tổ vậy?- Vũ Hân lém lỉnh cười hỏi.

- Cái đó...- Phương Nhi đỏ mặt.

- Sắp rồi!- Hữu Thiên dừng dừng trả lời.

- À!- Vũ Hân gật gù.- Tại có món quà đặc biệt để tặng hai người thôi.

- Quà?

- Phải! Đến một lúc nào đó hai người sẽ nhận được.

...

- Rồi cuộc em muốn thế nào?- Một giọng nam không chút kiên nhẫn vang lên.

- Anh mau biến cho tôi.- Chất giọng the thé của nữ mang chút yếu ớt. Thế nhưng sự kiên quyết trong đó thì lại như không thể chuyển rời.

- Haizzz... Em nói câu đó không thấy chán sao?

- Chán chứ nhưng vẫn phải nói.

- Kim!

- What?

- Hôm đó em đã ôm anh trước sự chứng kiến của mọi người.

- Vì tôi không tỉnh táo.

- Khi tỉnh lại nhìn thấy anh, em đã khóc lóc om sòm rồi còn nắm chặt lấy tay anh không chịu buông.

- Vì tôi tưởng anh là diêm vương. Đang muốn dùng sự ủy mị của mình để anh thả tôi về trần.

- Mỹ Kim, sức chịu đựng của anh có hạn thôi.- Chàng trai gần tiếng.- Mau ngoan ngoan ăn cháo cho anh.

- Nguyễn Thành Nam!- Mỹ Kim cũng lớn tiếng.- Tôi khỏe rồi, tôi không muốn ăn mấy thứ đó. Tôi muốn ăn thịt. Anh nhìn tôi đi, có ra hình người không?

Nói đoạn cô giơ cánh tay bọc xương của mình lên trước mặt anh, khiến sự kiên cường trong mắt anh khẽ lay động. Mỹ Kim giờ vẫn còn yếu, thức ăn nhiều chất đạm đó cô sẽ không tiêu hóa tốt được. Vì thế mà ngày nào anh cũng cho người nấu cháo rồi hầm tổ yến mang tới cho cô. Thế mà cái cô nàng này lại không biết đường sướng, cứ toàn nổi cơn bắt nạt anh.

- Em không ăn?- Thành Nam nhìn cô.

- Nói thừa.- Mỹ Kim cười khẩy.- Tôi đây nói một không nói hai.

- Vậy được!

Thành Nam xúc một miếng cháo bỏ vào miệng. Mỹ Kim lại tưởng anh tức quá hóa thẹn nên định chén hết bát cháo tổ yến ấy, ai dè anh lại tới gần cô và...

- A...

Mỹ Kim vừa kịp phản ứng lại với hành động không thể chấp nhận của Thành Nam thì đã muộn. Anh đã

kip bắt lấy môi cô. Một dòng nhiệt nóng khẽ len lõi qua kẽ răng tràn vào khoang miệng.

Mẹ kiếp! Mỹ Kim chửi thề một tiếng. Anh ta dám dùng cách này bón cháo cho cô sao? Mất vệ sinh chết đi được.

Thành Nam buông Mỹ Kim ra sau khi đã đẩy hết chỗ cháo vào miệng cô. Anh quệt mồm rồi nhìn cô cười nửa miệng. Mà Mỹ Kim thì nhìn kiểu gì cũng thấy như anh đang cười đếu mình. Cô phóng ánh mắt hình viên đạn về phía kẻ địch thế nhưng sự tức giận của cô lại chẳng hề ảnh hưởng tới anh.

- Sao rồi?- Thành Nam nhìn cô.-

Anh bón tiếp cho em nhé!

- Cút!- Mỹ Kim văng tục.

- Tốt!- Thành Nam gật đầu.-

Em ăn xong là anh biến liền.

- Xin lỗi đã làm gián đoạn sự riêng tư của quý vị!

Một giọng nữ thanh thoát vang lên. Vũ Hân đứng ở cửa, mặt vẫn còn nét cười chưa tan. Cô đứng đó, vẫy tay với hai người trong phòng.

- Hân!

Mỹ Kim lao nhanh xuống giường mà không suy nghĩ. Thế nhưng phản xạ của Thành Nam lại nhanh hơn cô, anh khẩn cấp ôm lấy cô rồi ấn cô ngồi xuống giường.

- Em làm ơn chú ý một chút.- Giọng anh cao tới mức đáng sợ.- Tuột dây kim truyền dịch thì sao hả?

- Thì cấm lại chứ sao?

Mỹ Kim bâng quơ trả lời rồi lại đưa mắt nhìn Vũ Hân để chắc chắn mình không nhìn lầm. Cô không để ý thấy Thành Nam đang chăm chăm nhìn xuống cánh tay bầm tím của mình.

Mấy ngày qua cô luôn phải nằm im để truyền dịch. Nhiều khi do cô di chuyển bất ngờ nên kim bị tuột mất. Vì thế mà y tá luôn phải cấm kim truyền lại tay cô. Cứ vài lần như vậy, cánh tay trắng nõn của cô giờ đã đầy những vết kim đâm, tụ máu tím bầm lại. Điều anh tức giận không phải là vì cô không nghĩ tới cấm

nhận của anh mà là cô đang không quan tâm tới chính mình.

- Bà đừng có hành hạ anh ấy thế chứ.

Vũ Hân thu hết những cảm xúc của Thành Nam vào trong mắt. Cô bấu môi, lên tiếng chỉ trích Mỹ Kim rồi tiến lại gần phía giường bệnh. Cô vươn tay vỗ nhẹ đầu Mỹ Kim rồi chợt thấy cô bạn mình lao nhanh tới ôm chầm lấy mình rồi khóc òa lên như con nít.

- Gì mà xúc động dữ vậy bà?- Vũ Hân nheo mày cheo chọc, tay vỗ nhẹ lên vai Mỹ Kim.

- Tôi... tôi rất sợ đấy có biết không?- Mỹ Kim ầm ĩ.- Bà làm tôi sợ muốn chết. Nếu như... nếu như bà xảy ra chuyện gì... tôi... tôi...

- Tôi ổn mà!- Vũ Hân nhẹ giọng.- Tôi vẫn ổn đấy thôi!

Thành Nam lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, trả sự yên tĩnh và riêng tư cho hai cô gái.

- Thật không?

- Ủ! Thật! Bà ôm vậy mà không cảm thấy gì sao?

Mỹ Kim buông Vũ Hân ra rồi kéo cô ngồi xuống. Vũ Hân cười xòa rồi đưa tay lau nước mắt cho bạn. Cô nàng này suýt chút nữa cũng đã làm cô bật khóc rồi.

- Ổn rồi sao?

Vũ Hân nheo mày. Phải mất một lúc Vũ Hân mới nhận ra Mỹ Kim đang ám chỉ điều gì. Cô cười rồi gật đầu.

- Bà đã làm gì?

- Không làm gì cả.- Vũ Hân cúi đầu, khẽ chạm lên vết tím trên tay Mỹ Kim.- Chỉ là san sẻ nỗi đau cho người khác mà thôi... nỗi đau ấy cần có người gánh vác cùng tôi...

- Hân...- Mỹ Kim thấy mình lại như sắp khóc.

- Bà khỏe chưa?- Vũ Hân ngẩng đầu, lại cười.- Đừng có chọc Thành Nam nữa, anh ấy rất quan tâm tới bà mà.

- Tôi... sợ...- Mỹ Kim nói thật.- Bốn năm trước, anh ấy...

- Tất cả chẳng phải là quá khứ sao?- Vũ Hân cắt lời cô.- Vậy hãy để nó ra đi thôi. Đừng nín kéo hay vương vãn nó nữa, Kim à!!

Những quá khứ của hai chúng ta hãy để nó vĩnh viễn chìm vào quên lãng đi thôi. Tương lai tươi đẹp đang chờ đợi, vì vậy hãy tiến lên phía trước và vui vẻ chấp nhận. Có đôi khi quên đi được là một hạnh phúc. Quên đi để đón lấy những thứ tươi đẹp hơn và cố gắng sống thật tốt. Giống như giờ phút này, cô đang dạy cho bạn mình cách để sống tốt hơn mặc dù bản thân cô lại không hề làm được điều đó.

- Xong rồi sao?- Thành Nam dựa người vào bức tường đối diện cánh cửa. Thấy Vũ Hân bước ra thì hỏi.

- Cô ấy ăn hết cháo rồi, giờ thì đang ngủ!- Vũ Hân mỉm cười với anh.

- Có cô thì tốt rồi!

- Từ giờ tôi phải giao việc ấy lại cho anh.

Thành Nam nhìn cô không hiểu.

- Hãy dùng cả đời để bù đắp cho bốn năm sai lầm đó. Đừng để cô ấy đau khổ nữa. Và... tôi cũng không cho phép điều đó xảy ra đâu.

- Cảm ơn cô!- Thành Nam chân thành.

- Không có gì.

Vũ Hân lắc nhẹ đầu rồi đi lướt qua anh thế nhưng anh lại chần chừ rồi hỏi.

- Bốn năm qua... cô ấy đã rất đau khổ sao...

Có thể không đau ư? Vũ Hân rất muốn nói vậy. Nếu như hai người không gặp nhau trong trường hợp này, cô sẽ nói thế với anh. Thế nhưng giờ đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Cô đã chứng kiến anh yêu thương, bao bọc Mỹ Kim như thế nào. Vì thế mà lại không thể nói được.

- Quá khứ... hãy để nó ngủ yên thôi...

Một câu cũng đủ làm Thành Nam yên lặng. Anh đứng đó, trên dãy hành lang dài và không người. Cứ nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô cho tới khi khuất hẳn. Và anh không biết rằng đó dường như là lần cuối

cùng anh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó của cô, của người đã xóa nhòa sự nghi kị về tình yêu trong lòng anh.

...

Bầu trời bắt đầu ngả màu vàng sậm. Trên đường phố cũng bắt đầu đông đúc hơn. Thế nhưng giờ này ở Soulmate lại khá vắng người. Vũ Hân bước chân vào nhà hàng Soulmate như đã quen thân nơi này từ rất lâu.

Đúng vậy, đây là nơi cô rất thường xuyên lui tới kể từ khi vào Sài Gòn tới nay. Ở đây cô được chìm đắm trong những giai điệu có một không hai và được quen với một người cũng thực đặc biệt.

Bản soundtrack đình đám “I see you” của bộ phim Avatar nổi tiếng đang vang lên giữa không gian vắng lặng. Hình ảnh đối lập màu sắc giữa cô gái và cây đàn dương cầm luôn khiến Vũ Hân thấy thật sự tuyệt diệu. Cô gái kia vận một bộ đồ trắng và ngồi bên cây dương cầm đen huyền bí đã tạo nên một sự tương phản rõ nét. Thế nhưng khi cô ấy chạm lên bàn phím, những tiếng đàn khẽ ngân đã cùng tâm hồn cô ấy hòa làm một.

- Hạ Băng!

- Hân?- Cô gái có tên Hạ Băng khẽ ngẩng đầu, những phím đàn cũng dừng lại, tiếng nhạc cũng theo đó mà biến mất không chút dấu vết.- Sao hôm nay lại tới đây sớm vậy?

- Muốn tạm biệt trước khi đi!

- Tạm biệt?- Hạ Băng bước lại gần cô.- Cô định đi đâu sao?

- Trở về nhà!

Vũ Hân mỉm cười nhẹ. Cô cùng Hạ Băng tới trước quầy bar nhỏ và ngồi xuống. Hai người cũng tầm tuổi của nhau thế nên nói chuyện rất hợp. Vũ Hân dường như nhìn thấy một phần nào đó của mình ở trong Hạ Băng và cũng có chút đồng cảm với cô gái ấy. Nhất là về tình yêu hoàn mỹ của cô với vị giám đốc trẻ tuổi của một tập đoàn lớn.

Hạ Băng là một cô gái nói giọng Bắc thế nhưng lại trưởng thành ở miền Nam. Cô ấy kể về cuộc sống của mình ở hiện tại nhưng rất ít kể về những chuyện của quá khứ xa xôi. Tuy vậy, cô ấy là một người rất dễ gần và vui tính giống như vẻ ngoài xinh đẹp của cô ấy vậy.

- Chuyện của cô với anh chàng giám đốc đó thế nào rồi?- Hạ Băng nhìn Vũ Hân bằng ánh mắt lay động.

- À...

Vũ Hân chợt trả lời một tiếng nhưng không biết nói tiếp như thế nào. Nói với cô ấy rằng cô đang có ý định rời xa anh hay sao? Suy nghĩ một hồi, Vũ Hân cũng quyết định thổ lộ lòng mình.

- Chúng tôi... sắp chia tay rồi.

Hạ Băng mở to mắt tỏ vẻ bất ngờ.

- Tại sao?- Cô bật thốt không cần suy nghĩ.

- Vì tôi không xứng.- Vũ Hân trả lời.

- Hân!- Hạ Băng thở dài.- Không có gì là xứng hay không. Cô là một cô gái tốt, không lý gì lại không nhận được tình yêu tuyệt vời cả. Đừng lấy cán cân để cân đo trong tình yêu, nó không có tác dụng, cũng không có ý nghĩa gì hết. Khi cô yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu cô, điều mà cô cần làm chỉ là bước tiếp và giữ chặt lấy anh ấy mà thôi.

Vũ Hân lặng lẽ uống rượu. Vị nồng cay ấy xộc thẳng vào cổ họng khô nóng của cô. Hạ Băng nói đúng thế nhưng cô giờ đây không thể làm vậy. Cô không thể vì sự ích kỉ của bản thân mà khiến tương lai của anh mù mịt. Sự thống khổ của cô, mấy ai có thể hiểu được...

- Tôi không biết cô đang phải chịu đựng điều gì nhưng Vũ Hân, cô thực sự xứng đáng với những điều tốt nhất. Ông trời luôn công bằng mà!

- Nhưng không thể công bằng với tôi, Hạ Băng...- Vũ Hân u sầu.

- Hân...

- Tôi không thể cho anh ấy thứ mà anh ấy muốn. Tôi không thể cho anh ấy đứa con mà bất cứ người đàn ông nào cũng mơ ước... Hạ Băng... tôi không thể sinh con... Tôi... đã mất thiên chức làm mẹ...

Hạ Băng lặng thinh rồi cô nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của Vũ Hân. Dù gương mặt Vũ Hân rất bình tĩnh nhưng Hạ Băng biết sâu thẳm trong nội tâm cô ấy, bão giông đang nổi lên cuộn cuộn. Có điều gì đau khổ hơn với một cô gái khi bản thân lại mất đi điều quý giá nhất của cuộc đời mình.

- Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ chẳng thể yêu ai nữa. Tình yêu dường như là điều cấm kị đối với tôi vậy mà khi anh ấy xuất hiện... tất cả lại biến mất. Tôi... một lần nữa khao khát yêu và được yêu, khao khát cái cảm giác được mỉm cười trong vòng tay của anh ấy.- Vũ Hân cười buồn.- Chỉ vì sự ích kỉ của bản thân, tôi đã chấp nhận tình yêu của anh ấy dành cho. Và cô biết không, càng chìm đắm vào đó, tôi càng không muốn thoát ra. Tình yêu ấy đẹp biết bao, tuyệt vời biết bao, vậy mà... lúc nào trong tâm trí tôi cũng sợ hãi, sợ cái ngày hôm nay sẽ đến.

Nước mắt Vũ Hân chạy vòng quanh nhưng lại không thể rơi xuống. Hạ Băng ở bên cạnh vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay nhỏ nhắn, gầy gò ấy mỗi lúc một run rẩy nhiều hơn. Giống như xúc cảm thật sự trong lòng cô đang dậy sóng.

- Tôi chưa từng nói yêu anh ấy, thậm chí không dám sống hết với tình cảm của mình vì tôi sợ đến cuối cùng tôi lại không thể rời bỏ anh ấy... Có trời mới biết tôi yêu anh ấy đến thế nào nhưng... nhưng... kết cục của mối tình này chỉ là dừng lại. Cứ nghĩ sáng mai, khi anh ấy tỉnh dậy... tôi đã biến mất, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của anh ấy. Liệu anh ấy có thể coi tôi như một giấc mơ không có thật và tiếp tục sống tiếp hay không...

Những ngày qua, từng giây từng phút trôi đi, Vũ Hân luôn luôn nghĩ tới ngày hôm nay. Khi cô quyết định rời xa anh. Tình cảm ngăn ngủi vậy mà tựa như đã rất lâu. Cô yêu anh, chỉ cần một ánh nhìn nhưng để quên đi, liệu có phải là cô sẽ mất cả một đời... Một đời? Thực sự rất lâu, lâu tới mức, cô nghĩ trước khi cuộc đời kết thúc, cô đã chết vì khổ đau và nhớ nhung.

“Every time”... những giai điệu ngọt ngào, sâu lắng khẽ len qua từng thớ thịt, từng góc ngách trong con tim đang đau đớn tới rỉ máu. Vũ Hân thấy mình thực sự sẽ như vậy. Rằng nếu như cô không chấp nhận anh bước vào cuộc sống của mình thì sẽ không có ngày hôm nay, cái ngày mà cô sẽ kéo anh xuống góc tối âm u cùng với mình. Cô không thể cho anh hạnh phúc mà anh muốn.

Cô cũng không thể cho anh những tháng ngày yên bình chỉ có hai người. Cô không dám nói rằng vì yêu anh nên cô làm vậy hay là vì sự sợ hãi của bản thân, sợ hãi anh sẽ không chấp nhận một người như mình. Có đôi khi, những bước chân của cô luôn tìm về con đường không lối thoát. Bởi ở đó, cô luôn tìm được một chút hạnh phúc mà bản thân cảm nhận được.

Cô không chắc rằng những tháng ngày tiếp theo cô sẽ sống tốt hay không. Bởi vì không có anh, cuộc sống đó thật đáng sợ. Giống như bạn đã quá quen thuộc với một thứ gì đó, khi mất đi, nó sẽ trở thành một nỗi trống trải rất lớn trong lòng bạn. Mà có khi bạn sẽ mất một khoảng thời gian rất dài, có khi là cả đời để quên đi. Nhưng liệu bạn có chắc rằng, ngần ấy thời gian là đủ, đủ để quên đi thứ vốn dĩ đã tồn tại sâu trong tiềm thức bạn...

43. Chương 42: When You're Gone...

- Hôm nay là ngày gì sao?

Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân với ánh mắt tò mò. Mà đối diện với anh lại chỉ là nụ cười dịu dàng như nước của cô. Đôi mắt

- Là ngày của chúng ta!

Vũ Hân trả lời rồi nâng ly rượu vang đỏ lên. Hôm nay cô thực sự rất đẹp. Vẻ dịu dàng, nhu thuận của cô, cả chiếc váy trắng

Ngay từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh đã biết rằng cô có một sức hút vô hạn. Và anh chính là người mãi mãi bị hút

Bữa ăn này có đầy đủ mọi thứ. Món ăn chính tuyệt vời, rượu thượng hạng và cả nhạc nhẹ nữa. Hôm nay, có lẽ Vũ Hân thu

- Mời em nhảy một điệu đi!

Vũ Hân say đắm nhìn anh. Ánh mắt càng trở nên cuốn hút hơn khi cô uống rượu.

Mạnh Nguyên như bị thôi miên, anh bất giác đứng dậy rồi đưa tay trước mặt cô. Vũ Hân cười nhẹ rồi nắm lấy tay anh.

Đây sẽ là điệu nhảy đầu tiên và cũng là điệu nhảy của cùng của cả cô và anh...

Vũ Hân không hề nắm lấy bàn tay đang muốn nắm lấy tay cô của Mạnh Nguyên bởi vì cô muốn giữa cả hai sẽ không còn k

Cô vòng tay qua cổ và ôm lấy anh. Đôi chân hơi kiễng, cô khẽ đặt cảm lên vai anh rồi nhắm mắt lại.

Mạnh Nguyên ôm chặt lấy Vũ Hân rồi dẫn cô bước theo điệu nhạc. Cô không hề biết rằng, trái tim anh đang đập cuồng lo

Thế nhưng cô thì không thể cười nổi. Mà nếu có cười, nụ cười của cô chỉ là cay đắng cùng khổ đau trộn lẫn. Giây phút của

- Ở gần anh thế này thật tốt...

Tiếng nói nhẹ như gió thoảng của Vũ Hân khẽ hòa tan trong không khí ấm áp. Mạnh Nguyên bất giác thu tay, ôm chặt cô

Anh hôn lên trán cô, lên mắt, lên gương mặt đang lặng yên và lên cả đôi môi mà anh mong nhớ.

Chiếc hôn dịu dàng mà tràn đầy tình cảm khiến cô như ngừng thở vì vậy cơ thể cô lại không kiềm chế được mà khẽ run lên

Nếu anh muốn trầm luân thì cô sẽ trầm luân cùng anh. Nếu anh muốn cô là của anh thì cô sẽ là của anh... Cả đêm nay, hã

tình yêu mà anh và cô đã từng có. Để rồi hãy coi tất cả chỉ là giấc mơ, một giấc mơ không có thật mà sống tiếp với hiện tại

Vũ Hân ôm lấy thân hình utor mỡ hoi của Mạnh Nguyên. Cả hai vẫn còn đang cố gắng điều chỉnh nhịp thở cho ổn định. Có

Một dòng nước mát nhẹ nhàng đi vào khoang miệng, Mạnh Nguyên bất giác nuốt xuống. Anh mở mắt, nhìn thấy Vũ Hân

- Em thích uống nước kiểu này sao?

- Anh không thích?

- Thích! Rất thích!

Cô cười rồi lại chui vào vòng ôm của anh. Anh sẽ ngủ nhanh thôi... rất nhanh thôi. Sẽ không đau đớn đâu, tất cả sẽ không

Vũ Hân thức trọn một đêm, cho tới khi trời tờ mờ sáng. Cô lặng lẽ thoát khỏi vòng tay anh rồi ngồi dậy. Anh sẽ không tỉnh

Cả một đêm, cô ngắm nhìn gương mặt mờ ảo của anh trong bóng tối. Cô muốn nhìn thật kĩ, để ghi tạc hình ảnh ấy trong

Anh dường như đang mơ một giấc mơ đẹp. Khóe môi khẽ nhếch lên như đang cười. Lòng cô chột đốn đau. Cúi đầu, cô lặng

- Nguyên... thứ lỗi cho em...

Lưu luyến rời khỏi hơi ấm của anh. Cô đứng dậy mặc quần áo rồi cầm lấy túi xách. Cô sẽ không mang theo gì cả. Bởi tất

Cuối cùng, cô quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, trong tim lại một trận đốn đau. Cô ngửa mặt nhìn lên trời, ngh

Chiếc máy bay đầu tiên bay từ Hồ Chí Minh ra Hà Nội đã cất cánh trên phi trường Tân Sơn Nhất, để lại phía sau một làn

...

Bầu trời quang đãng rất nhanh chuyển màu u tối, như tấm lụa được phủ hai màu đen trắng. Những đám mây đen kéo đến

- Hân...

Mạnh Nguyên ngồi chờ trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách. Mắt anh nhìn vào màn mưa dày đặc ngoài cửa sổ. Những

Lạnh! Anh thực sự cảm thấy lạnh buốt, buốt thấu vào tận tâm can, vào tận tim.

Căn nhà giống như vừa trải qua một cơn bão, căn quét mọi thứ đổ nát không còn hình thù. Trên sàn nhà, những mảnh thủy

Bàn tay Mạnh Nguyên giật giật. Anh không thấy đau, dù bàn tay anh đã bị máu nhuộm đầy, những mảnh thủy tinh găm v

Cô đi rồi sao? Anh phải làm thế nào đây?

Cô không yêu anh sao? Anh phải chấp nhận thế nào đây?

Tất cả... chỉ là lừa dối sao? Anh biết đối diện thế nào đây?

Cô đến bất ngờ và đi cũng bất ngờ như vậy. Chỉ có điều khi cô tới, cô đem cho anh ánh sáng màu xanh của hạnh phúc thi

Cô bắt đắ dĩ sao hay cô thực sự đang trêu đùa anh?

Anh không hiểu, thực sự không hiểu. Mọi chuyện đã qua đi rồi tại sao cô vẫn chạy trốn. Cô đang sợ điều gì? Cô còn điều g

Trong tâm trí Mạnh Nguyên có không biết bao nhiêu câu hỏi vì sao, tại sao. Nhưng trả lời anh lại chỉ là tiếng mưa rơi khô

Anh ngồi đó, lâu, rất lâu cũng không muốn đứng lên. Anh mệt mỏi, mệt mỏi tới mức không muốn làm gì thêm nữa.

Khi mở mắt thức giấc, anh hạnh phúc khi nghĩ rằng sẽ được nhìn thấy cô. Kể cả khi nhận ra xung quanh mình hoàn toàn

Anh tìm kiếm, anh lục tung tất cả. Dường như tất cả đều là mơ. Trong tủ quần áo không hề có đồ của cô. Trong phòng tấ

Anh bắt đầu xếp lại những mảnh ghép ấy lại với nhau. Những tháng ngày cô và anh vui cười hạnh phúc. Tình yêu của anh

Anh yêu cô, thực sự yêu cô và yêu từ khi nào cũng không biết. Có thể là bốn năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô hoặ

Cô đau khổ, anh biết. Cô vì sao trốn tránh anh, anh biết. Tất cả những gì anh làm chỉ để xoa dịu nỗi đau của cô, muốn cù

Anh không biết vì sao mình lại làm vậy. Không phải vì thương hại, không phải vì động lòng trắc ẩn mà là vì anh yêu cô.

Cái ngày anh gặp phải cô ngã trước xe của mình, anh đã nghĩ đó là định mệnh. Khi nhìn thấy dòng máu đỏ tươi từ người

Khi anh nghe người ta nói cô mất đi một phần máu¹ thật, mất đi sự quý giá nhất của đời người con gái, anh đã bàng hoàng

Cô khóc, những giọt nước mắt nghẹn ngào, tiếng khóc bất giác nghẹn lại trong cổ họng lại như đang gào thét, như đang qu

Giữa anh và cô lúc ấy như có một sợi dây vô hình nối lại. Trái tim anh thổn thức và muốn chở che cho cô. Thế nhưng chỉ

Bốn năm anh tìm kiếm cô, bốn năm chờ đợi một ngày nào đó cô và anh sẽ gặp lại nhau trên con đường đời. Và cái ngày đ

44. Chương 43: Tình Yêu Cao Thượng

- Hân? Sao con lại ở đây?

Bà Bích bất ngờ khi thấy đứa con gái của mình xuất hiện trước cửa. Nhìn quanh một lượt, bà nhận thấy Vũ Hân không đi cùng ai, cũng không đem theo hành lý nên cũng yên tâm. Có lẽ con gái bà chỉ đi công tác vài ngày mà thôi.

- Đi công tác sao?

Bà Bích bước vào nhà rồi trở lại bên căn bếp nhỏ. Vũ Hân im lặng bước theo bà, gương mặt cô mỗi lúc một nặng nề hơn.

- Không ạ!- Cô đứng phía sau bà, khẽ trả lời.

- Hử?- Bà Bích dùng ngón tay đang nhặt rau rồi quay lại nhìn cô.- Vậy về nhà làm gì?

- Con... bỏ việc rồi!

Vũ Hân cười gượng khiến gương mặt càng trở nên nhợt nhạt hơn. Bà Bích thấy hình như mình nghe lầm, đôi mắt bà nheo lại khó tin. Bà nhìn chăm chăm vào đứa con gái mà bà yêu thương này. Nhìn vào ánh mắt đờ đẫn, làn da trắng xanh của nó mà thấy tim nhói đau.

- Đã có chuyện gì xảy ra?- Bà hỏi, gương mặt vẫn giữ nét bình tĩnh vốn có.

Vũ Hân không biết nói gì, cô không biết phải bắt đầu từ đâu và phải giải thích ra sao. Tất cả những gì đã và đang xảy ra, mẹ cô đều không biết. Vậy thì cô nên bắt đầu từ đâu đây? Từ câu truyện bi thương của bốn năm trước hay là những mất mát thương tổn của bốn năm sau?

- Vậy Mạnh Nguyên thì sao?- Bà Bích tiếp tục đặt câu hỏi.- Nó đồng ý để cô nghỉ việc sao?

- Anh ấy...- Nghe tới tên anh, lòng cô chợt quặn thắt.- Sẽ không còn liên quan gì tới cuộc sống của con nữa. Chúng con đã chia tay rồi.

Không ngờ rằng cô lại có thể nói ra việc chia tay của hai người một cách nhẹ nhàng tới như thế. Vũ Hân chợt cười chính bản thân mình.

- Chia tay?- Bà Bích hốt hoảng.- Đó là một chàng trai tốt, Hân. Tại sao lại không giữ lấy người ta? Không phải nó yêu cô sao? Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?

- Mẹ...

- Cô không còn trẻ nữa.- Bà Bích cắt lời con gái, cơn giận dữ trong lòng tăng lên.- Cô liệu có thể gặp một người tốt như thế nữa hay không? Tôi sẽ trả lời luôn là không có đâu. Cuộc đời nhìn vậy mà rất ngắn ngủi, cô cũng không thể trêu đùa với tuổi thanh xuân của mình như thế. Cô không nghĩ cho tôi thì cũng phải nghĩ cho bản thân mình chứ. Quay đi quay lại, thời gian sẽ trôi rất nhanh. Cô không biết giữ lấy mà lại còn...

- Con không thể giầy vò anh ấy thêm nữa.- Vũ Hân hét lên, những giọt nước mắt lã chã rơi.- Con không thể cho anh ấy thứ mà anh ấy muốn... Đứa con... con không thể...

- Sao...?- Bà Bích trấn động, đứng im như trời trồng.

- Con... không thể sinh con...

Vũ Hân quỳ thụp xuống đất rồi ôm mặt khóc. Những nhẩn nhẹn, những kìm nén cô giữ trong lòng mấy ngày nay đã bộc phát trong một phút yếu đuối.

Khi đối diện với Hoàng Quân, khi lấy hết dũng khí nói cho anh về sự thật mình đã cất giấu bấy lâu nay, cô chỉ thấy nhẹ nhõm. Nước mắt của lúc ấy lại chính là những giọt nước mắt thoải mái.

Khi chia tay Mỹ Kim, khi cả hai cùng hàn huyên về cuộc đời, về tình yêu, cô cũng kìm nén những giọt nước mắt đau thương lại. Bởi cô biết cô cần phải mạnh mẽ, vì từ giây phút đó, sẽ không có ai bên cạnh cô nữa.

Khi nghe những lời chân thành từ Hạ Băng, cô chỉ thấy tim nhói đau, đau tới mức cô muốn tắc thở. Đó chẳng phải là điều mà cô hằng mong ước hay sao. Nhưng đó cũng chính là một giấc mơ xa vời mà cô mãi mãi không bao giờ với tới được. Mãi mãi...

Khi bước chân ra khỏi vòng tay ấm áp của anh, bước ra khỏi căn phòng mà hai người đã từng ân ái. Cô cũng đã cố gắng nuốt nước mắt vào tim. Đau thương, tội lỗi, hối hận chồng chất, vậy mà giờ cô mới bật khóc thành tiếng. Cô khóc vì cô đã mất anh, cô khóc vì cô không thể làm mẹ và cô khóc cho cả cuộc đời lận đận của mình.

Bà Bích nhìn con gái, nước mắt bà cũng lặng lẽ rơi. Làm mẹ, đó chính là thiên chức của người phụ nữ vậy mà con gái bà lại đánh mất điều quý giá ấy. Bà lặng nhắm mắt lại. Ông trời thật tàn nhẫn làm sao khi trừng phạt điều nặng nề ấy lên đứa con gái duy nhất của bà. Cũng là phụ nữ, bà hiểu cái cảm giác ấy. Đứa con... đã trở thành giấc mơ không có thật...

- Mạnh Nguyên... biết không?- Bà Bích ngồi xuống chiếc ghế, khẽ hỏi.

- Anh ấy không biết!- Vũ Hân ghen ngào.- Con không muốn anh ấy đau khổ thêm nữa.

- Vậy cũng tốt. Không nên bó buộc người ta với mình.- Bà lại cúi nhìn Vũ Hân.- Vậy bây giờ con định làm gì?

- Con...

- Cứ nói đi, mẹ tôn trọng quyết định của con!

...

Trong khoảng thời gian hơn nửa đời người của bà Bích, bà chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng này. Một chàng trai cao lớn, tuấn tú và thành đạt lại quỳ trước mặt bà chỉ để nghe tin về cô con gái đã biến mất của bà. Nhưng người đó có biết, bà cũng thực đau lòng và không thể nói với anh.

Nhìn dáng vẻ tiêu tụy, đôi mắt thâm quầng, bàn tay bị băng lại chằng chịt, bà Bích đã biết con gái bà đã gây nên những gì. Nó bỏ đi nhưng đã để lại phía sau biết bao nhiêu khổ đau cho người khác. Nó không chỉ hành hạ người mẹ là bà, mà còn hành hạ cả người đàn ông vô tội này nữa. Bà nên làm cái gì lúc này đây... Nếu cứ thế này, con gái bà đã gây nên tội thì tội sẽ càng chồng chất, sẽ càng đau khổ hơn trong quãng đời còn lại...

- Cậu về đi!- Bà Bích lại lặp lại câu nói này một lần nữa.

- Cháu cầu xin bác, hãy cho cháu gặp cô ấy!- Mạnh Nguyên cúi đầu, giọng nói anh cầu khẩn, tha thiết.

- Tôi đã nói với cậu là nó đã đi rồi và tôi cũng không biết nó đi đâu cả.

- Cháu xin bác!- Mạnh Nguyên nhìn bà Bích. Ánh mắt anh chân thành mà đau khổ.

- Câu việc gì phải khổ như vậy? - Bà Bích đau lòng nhìn anh.- Nó có xứng không? Vũ Hân nhà tôi có xứng không?

- Cô ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp nhất. Xin bác hãy giúp cháu!

Trời ơi, rốt cuộc là con gái bà đã làm những gì mà lại khiến chàng trai này khổ sở vì nó như vậy? Một chàng trai tốt như thế này, tại sao lại cứ phải là con gái bà mới được?

- Nó không xứng!- Bà Bích gằn giọng.- Nó không thể lấy cậu được, tôi cũng không cho phép!

- Bác...- Mạnh Nguyên hoảng hốt.

- Nó không thể làm một người vợ tốt, càng không thể làm một người mẹ. Tôi nói cho cậu biết, nó không thể làm mẹ, nó không thể sinh con.

Những lời vừa nói như dao cắt vào lòng bà, thế nhưng bà cũng không hề dễ chịu khi công khai sự thật này. Nếu muốn người ta từ bỏ từ phải khiến người ta đau đớn tới mức không chịu đựng nổi mà từ bỏ. Bà biết bà rất độc ác thế nhưng bà chỉ vì không muốn nhìn thấy chàng trai này cứ mãi đau khổ như vậy vì con gái bà.

- Vậy thì có sao? Người cháu yêu là cô ấy!

Đúng vậy, có sao. Anh đã biết chuyện đó từ bốn năm trước, vậy mà vẫn sống chết yêu cô. Tình yêu của anh giờ đây đã không còn như xưa nữa. Sẽ không còn điều gì khiến anh phải từ bỏ cô nữa. Vũ Hân của anh rất yếu đuối, cô cần có người ở bên cạnh để dựa vào. Và anh chính là bến bờ đó của cô. Chỉ có anh mới có thể chở che, bảo vệ cô. Chỉ có anh mới có thể lấp đầy những thương tổn trong tim cô. Chỉ có anh mới có thể yêu cô và yêu cô nhiều như vậy...

- Cậu...- Bà Bích thấy trời đất như đảo lộn.

- Cháu biết tất cả những chuyện đó, nhưng cháu không thể từ bỏ cô ấy. Cháu yêu Vũ Hân thừa bác!

Bà Bích lắc đầu.

Đây là sự thật sao? Tại sao lại có một người đàn ông vẹn toàn tới mức ấy. Lại có một người chấp nhận được sự thật này sao? Mà khi đã biết, người đó lại còn hết mực yêu thương con gái bà nữa.

- Tôi thực sự không dám!- Bà Bích nói nhỏ.- Nó sẽ có tội nếu nó lấy cậu. Ông trời nhất định sẽ trừng phạt nó. Giờ phút này cậu có thể giơ tay tuyên bố rằng cậu không quan tâm tới việc con gái tôi không thể có con. Nhưng trong cuộc đời vợ chồng về sau, cậu có dám chắc điều đó hay không? Đứa con chính là kết tinh tình yêu, cũng chính là minh chứng rõ ràng nhất của vợ chồng cậu.

Nhưng con gái tôi lại không thể làm điều đó cho cậu. Mạnh Nguyên, cậu hãy từ bỏ đi. Hãy quên nó đi, trên đời này có biết bao người phụ nữ tốt hơn, hoàn hảo hơn nó. Vũ Hân nhà tôi có quá nhiều khuyết điểm mà chính tôi là mẹ, cũng không thể chấp nhận giao nó cho bất cứ ai...

Bà Bích cố kìm nén những giọt nước mắt. Bà đứng lên rồi kiên quyết bước lên phòng mình, bỏ mặc Mạnh Nguyên ở lại đó. Bà thực sự không dám đối diện với anh nữa. Cứ nhìn dáng vẻ đau khổ của anh, bà lại nghĩ tới đứa con gái của bà. Nó đã phải đau đớn thế này khi quyết định từ bỏ tình yêu này. Nếu như... nếu trên đời này có nếu như, bà nguyện nhận hết đau khổ về mình để con gái bà được hạnh phúc, bà cũng cam tâm.

Và ngày hôm đó rồi ngày sau đó nữa, hình ảnh chàng trai quỳ trước sân nhà mình đã khiến bà Bích không thể chịu đựng thêm. Dù bà có nói gì, có trách mắng anh, có cầu xin anh, anh vẫn cứ như tảng đá, kiên trì tới phút cuối cùng. Trái tim sắt đá của bà cũng vỡ vụn vì hành động đó của anh. Thế nhưng bà không thể giao con gái bà ra được. Giờ nó đã rời xa bà, rời xa tất cả để tìm lấy cuộc sống của mình. Bà biết nói gì với chàng trai đó đây?

- Rốt cuộc là cậu muốn gì?- Bà Bích mệt mỏi.- Cậu có ngắt trên sân nhà tôi, tôi cũng không cho cậu một câu trả lời được. Tôi không biết nó đi đâu cả, cậu không tin tôi sao?

- Cháu... muốn một lời hứa từ bác.

Mạnh Nguyên thì thào. Mấy ngày hôm nay, anh không ăn không uống mà chỉ một mực quỳ ở đây chờ đợi. Anh biết cô đã đi thật rồi, cũng biết những gì mẹ cô nói là thật nhưng giờ anh lại cần một câu nói từ bà.

- Cậu muốn tôi hứa gì?

- Cháu sẽ tìm cô ấy. Dù có mất cả đời này cháu cũng sẽ tìm ra cô ấy. Chỉ xin bác, nếu như cháu tìm được cô ấy mà cô ấy chấp nhận trở về với cháu, xin bác hãy chúc phúc cho chúng cháu!

Bà Bích khẽ rơi lệ rồi gật đầu.

- Được... chỉ cần con gái tôi đồng ý... tôi cũng sẽ đồng ý...

- Cảm ơn bác!

- Đứng lên thôi, con trai!

Bà Bích đau lòng tới đỡ Mạnh Nguyên. Anh gượng cười rồi đứng dậy nhưng đôi chân tê rần đã không nghe rời anh mà lão đảo. Lái xe của Mạnh Nguyên thấy thế thì lao từ trong xe ra đỡ lấy anh.

- Vào nhà nghỉ ngơi đi đã!- Bà nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của anh.

- Cháu xin phép đi trước!- Mạnh Nguyên cúi đầu.- Cháu phải đi tìm cô ấy! Một phút, một giây cũng là quý giá đối với cháu!

Cái mà người ta nói là tình yêu cao thượng đó, bà Bích xưa nay không hề tin. Thế nhưng khi nhìn bóng lưng của chàng trai đó, bà lại chắc chắn hơn ai hết. Tình yêu quả thực kì diệu tới mức thần kì, biến những điều không thể thành có thể.

Trái tim con người có thể rộng lớn, bao la được như vậy sao? Ở trên đời này, liệu còn có một chàng trai tên Phan Mạnh Nguyên thứ hai hay không? Mà nếu có, liệu người đó có trái tim như anh không? Trái tim ấy khi yêu chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Tình yêu cao thượng!

45. Chương 44: Ánh Nắng Cuối Chiều...

Ý nghĩa của hoa hướng dương chính là niềm tin và hy vọng trong tình yêu, luôn hướng về điều tươi sáng nhất.

=====

- Chị Vũ Hân, chị Vũ Hân!!- Tiếng những đứa trẻ vang lên tràn ngập cả một khoảng sân.

- Chị coi này, em hái được rất nhiều táo nha!- Một cô bé xin xắn kêu lên hứng khởi.

- Chị, chị, em cũng hái được nhiều hoa cho chị lắm này.- Một đứa bé khác chen vào.- Có cả hoa bồ công anh mà chị nói nữa!
Vũ Hân đang bận rộn với việc phơi quần áo của lũ trẻ, thấy chúng chạy tới ồn ào một hồi thì dừng tay rồi đưa mắt nhìn chằm chằm.

- Sao lại tìm được vậy?

Cô ngồi xuống nói với đứa bé cầm hoa bồ công anh trên tay. Vũ Hân cũng chỉ thấy trên ti vi mà thôi, chứ chưa bao giờ nhìn thấy.

- Có một anh giúp chúng em tìm đó!- Cô bé cười tươi.

- Anh ấy tốt lắm, cũng đẹp trai nữa!- Một cô bé khác reo lên.

- Kẹo cũng là anh ấy cho.

Chia cho chị một ít nè!

Vũ Hân cười lắc đầu rồi nhận lấy bông hoa bồ công anh từ lũ trẻ. Bông hoa to tròn bằng nắm tay trẻ con. Những cánh hoa màu trắng sữa.
Nếu nhắm

mắt lại và ước nguyện, sau đó chỉ cần thổi tung những cánh hoa nhỏ này thì ước nguyện sẽ thành sự thật phải không? Nếu

- Oa, anh đẹp trai!!!!

Lũ trẻ chợt hô lên thật lớn, đánh động tới Vũ Hân đang bắt động. Cô giật mình rồi nhìn về phía mấy đứa trẻ đang chỉ.

Anh chậm chậm bước tới, phía sau là cả một vùng ánh sáng lan tỏa mãnh liệt. Vì ngược nắng nên cô không trông rõ mặt anh.

Trên tay anh là một chậu cây hoa hướng dương. Hoa nở rất to và vàng rực đẹp đẽ. Anh đưa nó về phía cô, ánh mắt chân thành.

- Có thích không?

Tới giờ có lẽ đã là năm năm rồi... Năm năm rồi cô mới có thể đối diện anh trong tình huống này. Được nhìn thấy nụ cười d

- Cảm... ơn anh!- Cô khó khăn nói.

- Anh quen chị sao?- Mấy đứa bé rí tai nhau thì thầm.

- Anh chị thật đẹp đôi nha!!!

- Mấy đứa đi chơi cho anh chị nói chuyện được không?- Anh cúi đầu, cười hiền nhìn bọn trẻ.

Tiếng cười nói của lũ trẻ xa dần, cô và anh cũng có được không gian tĩnh lặng. Thế nhưng cả hai lại lâm vào trạng thái yên

- Anh nghe nói em đã từ chức.

- Ừm!- Vũ Hân nhẹ nhàng đáp.

- Em thực sự muốn trốn tránh sao?

Anh nhìn cô rồi hỏi. Ánh mắt tràn đầy đau thương, tủi khổ. Ngày hôm nay của cô là do anh, cô đau khổ là vì anh, cô bắt

- Hoàng Quân!- Vũ Hân đối diện với người đàn ông trước mắt.- Em không hối hận vì những gì mình đã làm đâu. Cũng không

Cách đây không lâu, Vũ Hân đã nhờ Minh Huy giúp đỡ mình bỏ trốn. Nói bỏ trốn thì quá khoa trương, thực ra cô chỉ muốn

Minh Huy đã đưa cô tới nơi này, một viện mồ côi nhỏ ở thung lũng Đà Lạt. Nơi này cách xa trung tâm, dân cư ít ỏi mà lại

Những người dân ở đây rất hiền lành, chất phác. Lũ trẻ cũng rất đáng yêu và nghe lời. Có lẽ khi nghe cô nói mình không t

Đã hai tháng trôi qua, cô và Minh Huy chỉ gặp nhau một lần, còn hầu như cả hai đều liên lạc qua điện thoại. Cuộc sống c

Thế mà người đàn ông này lại tìm được cô. Đối với Hoàng Quân, sâu thẳm trong tim cô là sự nuối tiếc cùng đau thương. C

- Em... có hận anh không?

Đôi mắt u buồn của Hoàng Quân nhìn về phía chân trời xa xôi, tiếng anh như gió thoảng khẽ lướt qua tâm trí Vũ Hân như

Cô im lặng không trả lời anh vì quả thực cô không biết mình có hận anh hay không. Chắc là có mà cũng có thể là không.

- Thật xin lỗi em...

Giọng Hoàng Quân run rẩy vang lên. Tình yêu ấy kéo dài năm năm, tình yêu ấy dày vò anh, lấy đi của anh tâm tư và tình

Hạnh phúc của cô là hạnh phúc của anh. Đau thương của cô là nỗi khổ của anh. Dù có thế nào anh cũng muốn cùng cô tr

Đôi bàn tay gầy guộc của cô đưa lên, khẽ chạm vào gương mặt thống khổ của anh. Trong mắt cô là một mảng u buồn cùng

- Đừng như vậy... em... rất đau...

Một câu nói của cô đã buộc anh phải rơi lệ. Những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt anh, chạm vào bàn tay cô, khi

- Hân...

Hoàng Quân lặng lẽ ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của Vũ Hân. Bàn tay gầy guộc của anh nắm chặt cô trong vòng tay mình. Anh sợ

Vũ Hân tựa vào bờ vai vững vàng của Hoàng Quân. Những giọt nước mắt của cô cũng thấm dần trên áo anh, xuyên qua đ

Ánh nắng cuối chiều ngả màu, chiếu lên hai thân hình đang dính chặt lấy nhau. Cái bóng đổ dài trên mặt đất khiến người

...

- Anh à, anh tìm ai?

Một bé gái tách khỏi đám bạn, chạy tới hỏi chàng trai đang đứng cách khu vườn mà chúng vừa đi ra cách đây không lâu. A

- A... anh chị ôm nhau kìa...

- Đâu đâu...

Tiếng mấy đứa khác vang lên không ngừng. Đó lại như những nhát dao đâm vào ngực chàng trai, khiến máu chảy đầm đìa

Anh... đã chậm rồi sao? Anh đã đi tìm cô, điên cuồng tìm cô. Anh mang theo tâm trạng hồi hộp lẫn mong chờ tới đây để r

Anh vốn không hề thua Hoàng Quân, năm trước cũng vậy, năm năm sau cũng vậy. Anh chỉ thua một mình người con gái ấy

Anh khẽ nhắm mắt, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt gầy gò, xanh xao của anh. Cơ thể anh run rẩy trong g

Anh, rốt cuộc vẫn là mất đi cô...?

46. Chương 45: Ngoại Truyện

Vũ Hân mở cánh cửa phòng ngủ, khẽ đưa mắt về phía chiếc giường lớn. Cô chợt bật cười khi trông thấy đứa con trai mập mạp của mình nằm ườn trên người bố nó ngủ ngon lành. Cái miệng hé mở, làm nước dãi chảy cả ra. Mà ông bố đáng kính của nó cũng ngủ say như chết, chẳng thèm để ý tới việc mình đang bị “thịt” đè như thế nào.

- Sao em lại đứng ngoài đó cười kinh khủng vậy?

- Ô, anh đã dậy rồi sao?

Vũ Hân giật mình rồi tiện tay đóng cửa lại. Cô bước về phía anh, nắm lấy bàn tay đang gơ ra chờ đợi của anh.

- Anh tỉnh rồi sao không đặt Mạnh Kiên xuống giường?- Cô ngồi xuống bên cạnh anh.- Con nặng như vậy, anh không nghệt thở sao?

- Thì cứ coi như cục bông mà ôm thôi!

Anh cười cười, tay khẽ vỗ vỗ vào cái mông tròn vênh lên đến kiêu ngạo của con trai. Đứa con này do vợ anh mang thai chín tháng mười ngày, đứt ruột đẻ ra. Cả quá trình ấy tuy anh rất mong mỏi chờ đợi thể nhưng cũng rất thương vợ.

Anh tìm thấy cô khi cô mang thai con hai tháng. Đã vậy anh lại suýt chút nữa đâm phải cô khi cô đi trên đường. Nhưng cũng vì một mực đưa cô vào viện mà anh mới biết mình sắp làm cha. Khi ấy anh nghĩ ông trời đã đền bù cho anh vì những ngày anh đau khổ mệt mỏi. Một người vợ và một đứa con, còn có gì tuyệt vời hơn?

Đối với Vũ Hân, anh vừa là yêu cũng vừa là hận. Hận cô bỏ đi không một lời từ biệt. Hận cô vì đã không tin tưởng anh. Hận cô vì đã một mình gánh lấy tất cả. Nếu như anh không đi tìm cô, nếu như ông trời không để anh xuất hiện kịp lúc thì liệu cô có trở về bên cạnh anh?

Vũ Hân cười nhẹ rồi nhẹ nhàng bế con trai lên, đặt nó sang cái giường nhỏ bên cạnh giường của hai người. Sau khi đắp chăn cho con xong xuôi, cô mới trở về vòng tay rộng lớn của ai kia.

- Thật cực cho em!

- Nếu làm mẹ mà hạnh phúc như vậy thì ai cũng muốn cực hết.

Vũ Hân rúc thật sâu vào lòng anh, hưởng thụ sự ấm áp mà anh mang lại.

- Nguyên, thực cảm ơn vì đã đi tìm em!

Bởi nếu không có anh, có lẽ cô cũng không biết trên đời này lại tồn tại một sinh linh nhỏ bé kia. Và cũng có khi cô lại đánh mất đứa bé ấy. Cô đúng là ngu ngốc khi rời bỏ người đàn ông này. Tình yêu của anh, hạnh phúc của anh cô đều nắm trong tay. Vậy mà cô có thể quay đi không hề báo trước, cũng không hề cho anh một con đường lui. Cô quả thực là rất xấu xa.

- Anh vẫn luôn tìm em.- Anh nói nhỏ.- Dù em ở cạnh anh thế này, anh vẫn luôn đi tìm em. Tìm kiếm vị trí của anh trong tim em.

Cái ngày nhìn thấy cô nằm im lìm trên giường bệnh, anh nghĩ mình sẽ phát điên. Nhìn người con gái anh yêu thương hết mực mà anh thấy tim mình như tan nát. Cô đã gầy đi rất nhiều, da lại đen hơn nhưng nhìn rõ vẻ tiêu tụy cùng mệt mỏi. Khi nắm chặt bàn tay gầy gò của cô, anh lúc ấy đã tự hứa với chính mình. Dù cô có làm gì đi nữa anh cũng nhất quyết không buông tay. Anh thực sự không thể chịu đựng thêm bất cứ sự xa cách nào nữa.

Anh đã từng nghĩ bản thân phải làm gì thì người con gái ấy mới tình nguyện ở cạnh bên anh cả đời. Thế nhưng chỉ cần nỗi đau không thể làm mẹ của cô còn tồn tại, cô sẽ vĩnh viễn tìm mọi cách rời xa anh. Vì thế anh đã nghĩ cả tới việc sẽ nhốt cô lại, phong ấn cô ở bên anh mãi mãi. Vậy mà có ai ngờ trong lúc anh rối trí nhất, ông trời đã mỉm cười với anh lần nữa.

Nhớ ngày đó khi biết mình làm cha, anh đã bật khóc như một đứa trẻ. Khi mà trong anh đang tồn tại sự tuyệt vọng không thể gượng dậy, con trai anh đã tới và xóa tan bóng tối ấy đi. Cũng đồng thời đưa người mà anh yêu thương nhất trở về. Một con đường mang tên hạnh phúc xuất hiện và dẫn lối cho cuộc đời anh.

- Anh đáng lẽ đã gặp được em sớm hơn.

- Sớm hơn?- Vũ Hân ngược mắt nhìn anh.- Khi nào?

- Ngày em và Hoàng Quân gặp nhau.

- Ngày đó...

Phải, đó chính là ngày cô ôm lấy Hoàng Quân và khóc cùng anh, khóc cho mối tình đã trở thành kí ức của họ. Cô không ngờ Mạnh Nguyên lại ở đó và chứng kiến tất cả.

Đôi mắt Vũ Hân chợt mờ đi, cô đưa tay chạm vào ngực anh, cảm nhận trái tim đang đập ổn định của anh. Trái tim anh lúc ấy liệu đau tới mức nào? Cô đã bỏ anh mà đi khiến anh thương tổn đầy mình. Vậy mà cho tới khi anh tìm được cô, cô lại cùng người đàn ông khác ôm chặt lấy nhau không rời.

Phan Mạnh Nguyên, anh thật ngốc...

- Sao vậy?- Mạnh Nguyên cảm thấy ngực mình nóng ửng chợt giật mình hỏi cô.- Sao lại khóc?

- Xin lỗi anh...- Vũ Hân run run, gương mặt áp sát vào vòm ngực rộng lớn của anh.

- Không sao.- Anh cười nhẹ.- Giờ anh rất hạnh phúc!! Có một người vợ tuyệt vời, cô ấy sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh. Còn điều gì hạnh phúc hơn nữa?

Vũ Hân lặng im nhìn vào đôi mắt sáng như sao của anh rồi rướn người, đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng mà tình cảm. Mạnh Nguyên hơi bất ngờ nhưng anh cũng nhanh chóng đáp lại cô, cơ thể bắt đầu rục rịch. Đúng vào lúc cả hai đang dường như mất đi lý trí thì một tiếng nói bập bẹ vang lên phá vỡ bầu không khí nóng bỏng.

- Ba ba...

Mạnh Nguyên thừa nhận, tiểu yêu Phan Mạnh Kiên là khắc tinh của anh. Bởi cứ bất cứ khi nào anh vào vợ đang bận rộn thì y như rằng con trai anh thức giấc phá bình. Thật là biết cách chọn đúng thời điểm mà.

Hình như vì bị quấy rầy mà thái tử gia nhíu nhíu mày rồi mở to đôi mắt xinh đẹp ra tìm kiếm mấy kẻ phá đám.

- Ba... bé bé...

Mạnh Kiên lẫu bầu rồi giơ hai cánh tay mũm mĩm lên, hướng về phía Mạnh Nguyên chờ đợi. Thế mà ông bố hiền lành như bụt ấy lại trừng con mắt đáng sợ lên nhìn nó, khiến nó chợt dạ. Đôi mắt đen lấy lại chuyển sang phía người mẹ dễ thương, hay đỏ mặt.

- Mẹ...

Chết tiệt! Mạnh Nguyên chửi thầm một câu. Ai đã dạy con trai anh cái tông giọng chết người này thế? Làm vợ anh cũng phải rưng rưng cảm động mà đứng dậy ôm lấy nó. Hay thật! Giờ anh là người bị bỏ rơi đây.

Đang suy nghĩ lung tung thì tự dưng anh thấy Vũ Hân bế con lại gần và đặt con xuống giữa hai người.

- Hôm nay cả nhà cùng ngủ!

Cô nói rồi vỗ vỗ vào cái mông vĩ đại của con trai. Con trai biết mẹ đang đùa nên cười khanh khách lấy lòng. Cái tay lại không biết điều sờ lần tới nơi đầy đà của cô.

- Măm... măm...

- Ăn sao?- Vũ Hân nhú mồm.- Còn vừa ăn xong mà!

Tuy miệng nói vậy nhưng cô vẫn kéo áo lên cao rồi ôm con vào lòng, cho con bú. Mạnh Nguyên lại càng mở to mắt, yết hầu chuyển động mạnh mẽ. Nhìn kẻ nhỏ đầu đang rúc vào lòng vợ anh mà làm nũng, anh thầm nhủ rằng cuối tuần sẽ hoàn thành phòng riêng cho con sớm hơn dự kiến. Hơn nữa cùng phải cùng nhau nói chuyện thẳng thắn với đứa bé này, không thể để nó thích làm gì thì làm được. Ngày nào mà cũng như thế này thì nhất định anh sẽ... đi sớm mất thôi.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-nhu>